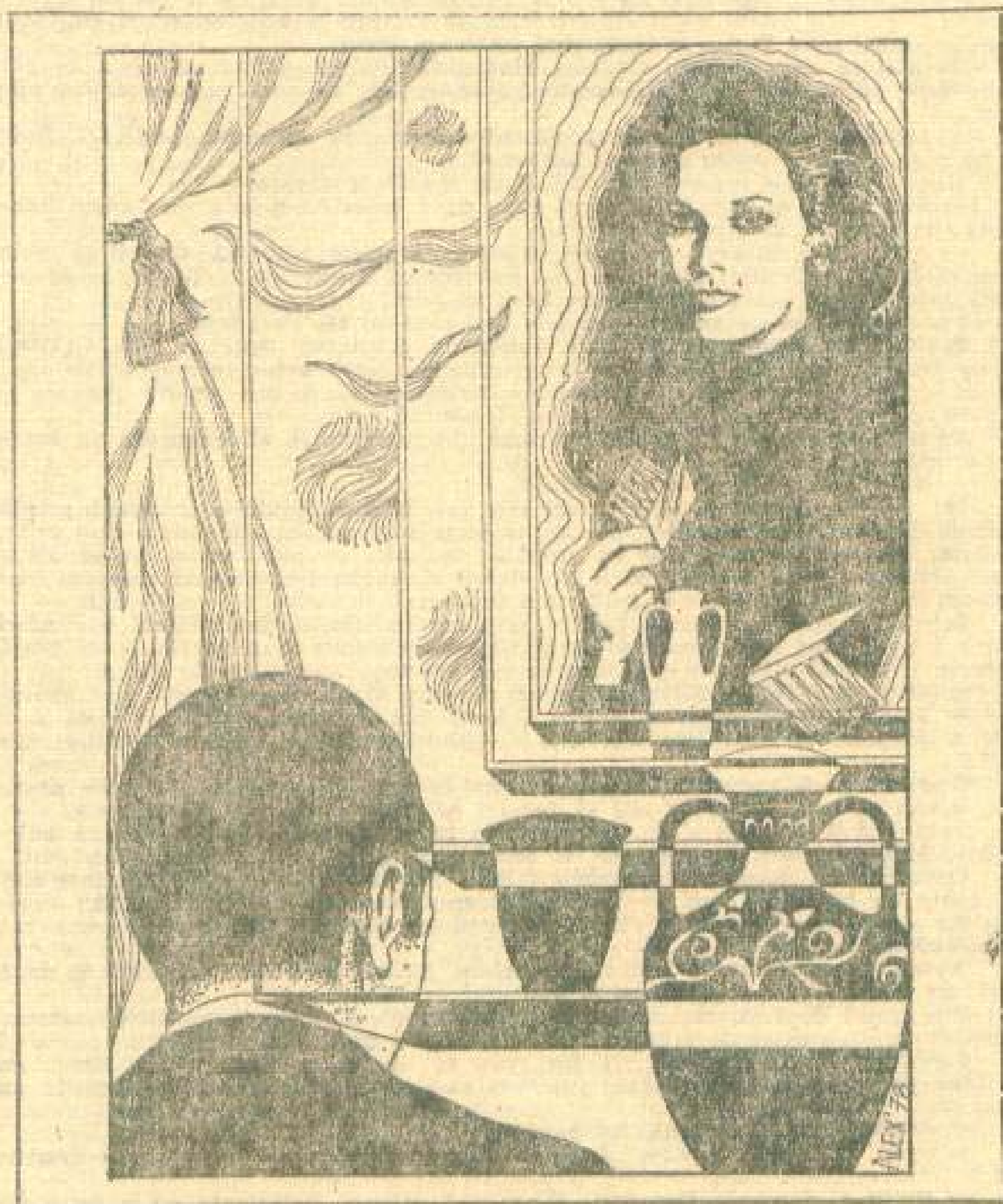
James Hadley Chase

CLUBUL MUŞCHETARILOR

Versiune românească după ediţia : James Hadley Chase : „Pochette surprise", Gallimard, 1972.

Primul lucru care îmi sări în ochi, pe cînd ieşeam din gara Saint Raphael City, a fost o făptură senzaţională în bikini, care arbora o pălărie de pai tot atît de mare cît un colac de salvare şi ochelari negri cît farfurioarele pentru ceşti. Pielea sa mătăsoasă era toată aurie.

Tocmai se urca într-un Cadillac închis, fără să se grăbească, ceea ce permitea unor gură-cască de sex masculin să se desfete cu acest spectacol. Mă uitai şi eu.

Alunecă la volan şi îşi contemplă admiratorii, cu sprinceana ridicată. Indepărtîndu-se, mă gratifică cu un surîs batjocoritor.

Hamalul meu mă împinse cu cotul. Puţin zăpăcit îl întrebai :

— Sînt multe ca asta ? În tîrgul meu, dacă vreodată o fată s-ar arăta într-o ţinută atît de lejeră, ar nimeri la închisoare !

— Aici, astea aleargă pe toate străzile, răspunse hamalul. Sînteţi la Saint Raphael City. Deci, totul este îngăduit. Dar nu vă faceţi iluzii. Tot ce le interesează pe fandositele astea sînt lovelele. Vreţi un taxi ?

I-am spus că vreau unul, mi-am scos batista şi mi-am şters faţa.

Era ora unsprezece şi jumătate dimineaţa şi soarele dogorea tare. Călătorii ieşeau din gară în masă compactă şi se repezeau spre vehiculele care staţionau, taxiuri sau birje. Deoarece era o staţiune balneară foarte frecventată, doream cu ardoare ca Jack să se fi gîndit să-mi reţină o cameră.

Se apropie un taxi ; hamalul îmi înghesui bagajele în el. I-am dat un bacşiş şi el dispăru.

— Hotel Adelphi, i-am spus şoferului.

Mă suii în maşină şi îmi ştersei din nou fruntea. Taxiul se strecură printre vehicule şi, după două sau trei minute, se angajă pe strada principală care ducea la plajă. Era un bulevard larg cu prăvălii elegante, cu palmieri şi cu agenţi în ţinută tropicală. Pe cele două părţi ale străzii staţionau Cadillac-uri enorme, Packard-uri decapotabile, fiecare de talia unui autobuz.

Întrucît taxiul se moşmondea în mijlocul îmbulzelii, mă aplecai în afară pentru a privi mai bine trecătorii prin portieră. Femeile erau în ţinută de plajă, unele în pantaloni, altele în şort sau costum de baie, sau altele în bikini.

Şoferul văzu în retrovizorul său că păream să fiu numai ochi. Îmi spuse :

— Trebuie să fii milionar pentru a locui aici, dacă nu, mai bine să-ţi zbori creierii. Nicăieri în lume nu sînt mai mulţi milionari pe kilometrul pătrat. Nu ştiaţi ?

I-am spus că nu ştiam, întrebîndu-mă cu îngrijorare dacă am adus destui bani. Ştiam că este perfect inutil să încerci să împrumuţi ceva de la Jack.

Taxiul urcă un deal şi se îndepărtă de mare. Curînd pătrunse într-un bulevard liniştit, mărginit de portocali şi sfîrşi prin a se opri înaintea hotelului.

Coborînd din maşină, i-am privit faţada. Nu avea nimic luxos. Era într-adevăr genul de hotel pe care Jack, după părerea mea, trebuia să-l aleagă : bucătăria sa era desigur excelentă. El avea flerul să dibuiască hotelurile care aveau un bucătar-şef bun.

Apăru un groom care îmi luă bagajele. Dădui un dolar şoferului de taxi, urcai cele cîteva trepte şi pătrunsei în hol.

Era destul de vast, mobilat cu fotolii de trestie şi decorat cu cîţiva palmieri prăpădiţi, în vase mari de aramă. Poate nu era un palat, dar cel puţin era curat.

Salariatul de la recepţie, un tip gras, cu chelie, a cărui bărbie dublă se sprijinea pe o cravată de mătase, mă făcu să-i admir dantura şi îmi întinse un stilou.

— Aveţi o cameră reţinută, domnule ?

— Sper. Mă numesc Lew Brandon. Domnul Sheppey v-a anunţat sosirea mea ?

— Desigur, domnule Brandon. V-am dat camera învecinată cu a sa. (El apăsă pe sonerie şi apăru un camerier). Condu pe domnul Brandon la 245. (Îmi mai arătă o dată dinţii). Dl. Sheppey este la 247. Sper că şederea dumneavoastră la noi vi se va părea agreabilă, domnule Brandon. Dacă doriţi cel mai mic lucru... cel mai mic lucru...

— Mulţumesc. Dl. Sheppey este aici ?

— Nu. A ieşit cam acum o oră.

Şi adăugă cu un mic surîs complice :

— Cu o tînără doamnă. Cred că se duceau la plajă.

— Cînd se va înapoia, spuneţi-i că am sosit. Voi fi în camera mea.

— Nu voi uita, domnule Brandon.

Însoţit de camerier m-am înghesuit, cu bagajele mele, în interiorul unui ascensor astmatic, care ne urcă cu greutate la etajul doi.

Camera 245 nu părea deloc mai mare decît un coteţ de iepuri de casă. Domnea în ea o temperatură de cuptor. Un pitic n-ar fi putut, aşa părea, să se lungească, cu totul, pe pat. Camera nu avea nici o perspectivă. Speram că cel puţin nu voi fi pus să o plătesc scump. Ar fi fost singura atracţie a acestei camere.

Camerierul se îndeletnici cu tertipurile obişnuite. După ce a coborît şi a

ridicat jaluzeaua, şi a manipulat întrerupătoarele, păru surprins că totul funcţiona bine. Am sfîrşit prin a mă descotorosi de el.

Am telefonat să mi se aducă gheaţă şi o sticlă de Vat 69, m-am dezbrăcat şi m-am băgat sub duş. Cît am stat sub el m-am simţit foarte bine, dar îndată ce m-am înapoiat în cameră am început să transpir din nou.

M-am servit cu un pahar plin cu scotch şi, chiar în clipa în care mă pregăteam să mă înapoiez sub duş, cineva ciocăni în uşă. Mă drapai în jurul şalelor cu un prosop-eponj şi mă dusei să deschid.

Un om voinic, cu faţa roşcovană, cu nasul acoperit de pistrui şi care puţea a curcan de la o poştă, mă împinse înapoi în cameră şi închise uşa.

Cu o voce aspră, mormăi :

— Vă numiţi Brandon ?

— Da. Ce s-a întîmplat ?

El îşi scoase portseille-ul şi îmi arătă legitimaţia.

— Sergent Candy, brigada criminală, spuse el. Îl cunoaşteţi pe Jack Sheppey ?

Un fior de nelinişte îmi trecu prin şira spinării. Nu ar fi pentru prima dată că Jack ar avea neplăceri cu poliţia. Acum şase luni dăduse un pumn în ochiul unui inspector şi stătuse zece zile la zdup. Cu trei luni în urmă s-a pomenit cu o amendă de douăzeci şi cinci de dolari pentru că a bătut un agent de circulaţie. Jack era un mare duşman al „curcanilor".

— Da, îl cunosc. Are neplăceri ?

— Se poate spune că da, replică Candy. (Scoase din buzunar un pachet de chewing-gum, rupse hîrtia şi îl băgă în gură). Aţi putea să-l identificaţi ?

Acest cuvînt mă făcu să tremur.

— A avut un accident ?

— A murit, articulă Candy. Îmbrăcaţi-vă în viteză. Am jos o maşină. Vă cheamă locotenentul.

Privii fix faţa mare, roşie.

— Mort ? Ce i s-a întîmplat ?

Candy dădu din umerii săi puternici.

— O să vă spună locotenentul. Daţi zor. Nu-i place să aştepte.

Mi-am tras pantalonii, am îmbrăcat o cămaşă, m-am pieptenat şi m-am aşezat pe pat pentru a-mi pune ciorapii şi pantofii. Mîinile mele tremurau uşor.

Jack şi cu mine ne înţelegeam bine. El a iubit întotdeauna cu pasiune viaţa ; a savurat fiecare clipă, fiecare secundă şi a ştiut să profite mai bine decît mine. Îmi venea greu să cred că este mort.

Odată încălţat, m-am servit cu încă un pahar bun de whisky. Îi simţeam nevoia.

— Ciocniţi cu mine ? îi propusei lui Candy.

El ezită, îşi trecu limba pe buzele groase şi se luptă un moment cu conştiinţa sa care, în cele din urmă, trebui să se dea bătută.

— Ei bine ! adică nu sînt tocmai de serviciu...

I-am vărsat o doză dublă, capabilă să dea peste cap un atelaj cu cai de tracţiune, împreună cu carul, şi el o înghiţi dintr-o duşcă, de parcă ar fi fost zer. Depuse paharul, umflă obrajii şi îşi bătu pieptul cu pumnii săi mari.

— Să mergem. Locotenentului nu-i place să aştepte.

Am intrat în ascensor. Traversînd holul am văzut că salariatul de la recepţie mă privea cu gura căscată, cu ochi rotunzi. Camerierul de asemenea. Îşi imaginau, desigur, că au venit să mă aresteze.

Lîngă uşă, doi domni bătrîni cu pantaloni de flanelă albă şi cu jachetă de la Harvard erau aşezaţi în fotoliile de trestie. Şi ei, de asemenea, mă cercetau ca pe un animal curios. În clipa în care treceam prin faţa lor, l-am auzit pe unul murmurînd :

— Individul ăsta trebuie să fie un poliţist. Mi-aş pune mîna în foc !

O maşină ne aştepta în faţa peronului. Candy se instală la volan şi mă aşezai lîngă el. Conducea repede, strecurîndu-se prin străzile transversale pentru a evita îmbulzeala marilor artere.

— Unde l-au găsit ? întrebai deodată.

— La Bay Beach, îmi spuse Candy în timp ce mesteca chewing-gum-ul. Există acolo un număr de cabane de închiriat pentru băi.

Sfîrşii prin a pune întrebarea care mă tracasa de cînd aflasem despre moartea lui Jack.

— Ce s-a întîmplat ? O criză de inimă ?

Candy puse sirena să urle, deoarece un Cadillac încerca să-l depăşească. Cadillac-ul viră şi încetini ; Candy ţîşni înainte aruncînd o privire furioasă celui de la volan.

— L-au asasinat.

Am încasat lovitura imobil, cu mîinile strînse între genunchi. După asta nu mai găsii nimic de spus. Am rămas aşa, să privesc înainte, în gol, şi să-l ascult pe Candy fredonînd o vagă melodie. În cinci minute am ajuns la plajă. Candy acceleră pe largul bulevard care se desfăşura de-a lungul mării. În sfîrşit zării un şir de bungalow-uri albe şi roşii şi un mic parc de parcaj.

Palmierii învăluiau cabanele cu umbra lor şi umbrele în culori ţipătoare in-

veseleau plaja. Patru mașini ale poliției erau oprite pe marginea drumului. Lîngă cabine observai o adunare de cel puțin două sute de persoane, majoritatea în costume de baie. În parcaj, staționa Buick-ul decapotabil pe care Jack și cu mine l-am cumpărat de ocazie și pe care încă nu l-am achitat în întregime. Dînd din coate am traversat mulțimea care mă cerceta cu curiozitate. În momentul în care ne apropiam de cabane, Candy mă avertiză :

— Flăcăul acela este locotenentul Rankin.

Acesta ne zări și veni înaintea noastră. Era cu un cap mai scund decît Candy. Era un bărbat de aproximativ patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat cu un costum gri, dintr-o țesătură ușoară. Pălăria sa, cu borul aplecat pe ochiul drept, era ușor înclinată într-o parte, cu o degajare căutată. Avea un obraz neted și dur, ochi gri, cu o privire glacială, și cu o crăpătură în chip de gură. Părul său, grizonat pe tîmple, era proaspăt tuns. Era elegant, îngrijit și dur ca piatra.

— Iată-l pe Lew Brandon, domnule locotenent, anunță Candy.

Rankin mă cercetă cu o privire pătrunzătoare ca fasciculul de lumină al unui proiector. El scoase din buzunar o bucățică de hîrtie și mi-o întinse.

— Dumneata ai trimis asta ?

Am aruncat o privire pe hîrtie. Era telegrama prin care-l preveneam pe Jack de sosirea mea.

— Da, eu.

— Era unul din prietenii dumitale ?

— Eram asociați.

Rankin continuă să mă cerceteze cu atenție. Mă privi fix, îndelung, continuînd să-și frece falca ; apoi reluă :

— Ai face bine să arunci o privire asupra lui. Pe urmă vom sta de vorbă.

M-am reculeș și-l urmai pe nisipul fierbinte pînă la cabană.

Doi vlăjgani presărau cu un praf pervazul ferestrelor, în căutarea amprentelor. Un bătrîn slab, așezat la o măsuță, cu o sacoșă plasată la picioarele sale, completa un formular gălbui. De-abia am observat toate astea. Ochii mei au fost atrași imediat de Jack, care zăcea pe pămînt, lîngă un divan. Era chircit, foarte aproape de pervaz, ca și cum în clipa morții ar fi încercat să scape de cineva. Nu era îmbrăcat decît cu un slip de baie.

În scobitura claviculei drepte apărea o mică gaură de un roșu albăstrui. De jur împrejur carnea era îngrozitor de vătămată. Puțin sînge, numai un firicel subțire, care curgea de-a lungul spinării. Mort, fața sa bronzată mai păstra încă o expresie de teroare. Rankin, a cărui privire înghețată rămînea ațintită pe mine, mă întrebă fără să ridice tonul :

— Este chiar el ?

— Da.

— Bine.

Apoi, întorcîndu-se spre bărbatul așezat la masă, se interesă :

— Gata, doctore ?

— Aproape. Este o treabă bine făcută, într-o manieră de-a dreptul profesională. Aș opta pentru un șpiț de spart gheață, pilit și ascuțit. Asasinul a știut cu precizie unde să lovească, chiar deasupra proeminenței occipitale. I-a trebuit destulă forță. Moartea a fost instantanee. După părerea mea este mort de o oră.

Rankin bombăni.

— Poți să dai dispoziții să fie ridicat după ce termini, spuse el înainte de a se întoarce spre mine. Să plecăm de aici.

Ieși sub soarele arzător, clipind puțin din cauza luminii orbitoare. Îi făcu semn lui Candy să se apropie.

— Mă duc cu Brandon la hotel, spuse. Vezi ce poți face aici. Doctorul spune că arma crimei ar fi un șpiț pentru spart gheață. Va veni Hughson, cu întăriri. Pune-i să caute șpițul. Vom avea poate norocul ca asasinul să-l fi aruncat, dar mă îndoiesc. (Își consultă ceasul de aur pe care-l purta la mînă). Treci pe la mine la birou, la orele patrusprezece și treizeci.

Cu degetul îmi făcu semn să-l urmez și începu să dea tîrcoale plajei, străbătînd mulțimea, ca și cum aceasta nu ar fi existat. Oamenii se îndepărtau în grabă și mă cercetau cu un aer uluit. Trecînd prin fața parcajului, observai :

— Buick-ul decapotabil ne aparține, lui Sheppey și mie, domnule locotenent. Îl folosea în timpul șederii sale aici.

Rankin se opri, privi Buick-ul și, cu un gest, chemă pe unul dintre oamenii săi.

— Spune sergentului Candy că mașina decapotabilă de acolo este a lui Sheppey. Relevați amprentele și examinați-o cu atenție. Cînd veți fi terminat, duceți-o la Adelphi și lăsați-o în fața hotelului. (Se întoarse către mine). De acord ?

— Mulțumesc.

Văzînd o mașină a poliției, Rankin se instală pe bancheta din spate. L-am urmat. El spuse șoferului :

— Hotel Adelphi. Mergi pe drumul cel mai lung și cît mai încet. Trebuie să stăm de vorbă.

Şoferul duse două degete la caschetă, schimbă viteza şi se strecură prin valul de maşini.

Rankin se propti în colţul său, luă o ţigară din buzunar, o scoase din învelişul său de metal şi, după ce îi perforă extremitatea, şi-o puse între micii săi dinţi albi. O aprinse şi aspiră profund fumul.

— Bine. Să mergem. Cine eşti ? Ce e cu toată istoria asta ? Nu te grăbi. Mergi încet, dar prezintă-mi un tablou complet şi amănunţit.

Am aprins o ţigaretă, meditai un moment şi începui să vorbesc. I-am spus că Sheppey şi cu mine conduceam la San Francisco, de cinci ani, o agenţie de detectivi particulari care mergea bine.

— Am petrecut trei săptămîni la New York, am primit o telegramă prin care îmi cerea să vin la Saint Raphael City, cît mai repede posibil. A pus mîna, spunea el, pe o afacere mare, foarte importantă, cu multe lovele în perspectivă. De fapt, eu îmi terminasem treaba, aşa că am luat imediat avionul spre San Francisco şi de acolo trenul cu care am sosit azi dimineaţă la orele unsprezece şi jumătate. M-am dus la hotel. Sheppey reţinuse o cameră pentru mine. Mi s-a spus că este plecat. Eram pe cale să fac un duş cînd sergentul Candy a venit să mă caute. Este tot ce vă pot spune.

— El n-a precizat despre ce afacere este vorba ?

— Nu, Jack scria rar. Era, probabil, convins că îmi va explica mai bine lucrurile prin viu grai decît prin corespondenţă.

Rankin medită o clipă, întunecat, apoi mă întrebă :

— Ai licenţa la dumneata ?

I-am întins portseille-ul. Îi examină conţinutul, în mod rapid, cu un ochi expert, apoi mi-l înapoie.

— N-ai nici o idee despre clientul pe care putea să-l aibă aici şi nici despre afacerea în chestiune ?

— Absolut nici o idee.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dacă ai şti, mi-ai spune ?

— Fără îndoială, dar cum nu ştiu, nu se pune problema.

Îşi scărpină faţa, cu ochii pe jumătate închişi.

— Crezi că poate să fi notat ceva despre această afacere ? Să fi făcut un raport ?

— M-ar mira. Nu era prea tare la scris. În general, noi lucram împreună şi eu eram acela care îmi luam sarcina rapoartelor.

Locotenentul îşi răsuci ţigara între buze.

— Cum se face că te-ai dus la New York, atunci cînd biroul vostru este la San Francisco ?

— Era vorba, în cazul acesta, de unul dintre vechii noştri clienţi. S-a mutat şi ţinea să mă ocup eu personal de afacerea lui.

— Şi Sheppey s-a îndepărtat puţin de sectorul lui. Crezi că şi el a putut să lucreze pentru un vechi client ?

— Este posibil, dar nu văd nici unul care ar fi venit să se instaleze aici.

— Crezi că a fost omorît în urma unei descoperiri pe care ar fi putut să o facă în cursul acestei anchete ?

Ezitai, aducîndu-mi aminte că salariatul de la hotel îmi spusese că Jack a plecat cu o femeie.

— Nu ştiu. La hotel mi s-a spus că a trecut o femeie să-l ia şi că au plecat împreună. Era amator de fuste, ăsta era defectul lui cel mai grav. Întotdeauna gata să abandoneze treaba dacă întîlnea o fată interesantă. Poate ăsta este cazul şi de data asta. Poate s-a supărat soţul. Nu fac decît presupuneri, dar femeile l-au aruncat în numeroase încurcături, toată viaţa.

Rankin se strîmbă.

— Fugea după femei măritate ?

— Puţin îi păsa dacă erau sau nu măritate. Să nu credeţi că vreau să-l bîrfesc. Era cel mai bun prieten al meu, dar cîteodată mă înfuriam cînd vedeam că lasă totul baltă pentru a alerga după o fustă.

— Rar se întîmplă ca un soţ să-şi manifeste nemulţumirea cu ajutorul unui şpiţ pentru gheaţă. Este, desigur, treaba unui profesionist.

— Poate este un soţ ucigaş de profesie. Nu aveţi pe nimeni, în fişele voastre, care să aibă obiceiul să folosească şpiţul pentru gheaţă ?

Rankin făcu un semn de tăgăduire.

— Nu cunosc pe nici unul, dar oraşul ăsta este îngrozitor de bogat. Sînt o grămadă de derbedei în sector care sînt foarte hotărîţi la tot felul de maşinaţii şi unii sînt periculoşi. Niciodată, nimeni nu a fost izbit cu un şpiţ pentru gheaţă, dar la orice trebuie un început. (El lăsă atunci să-i cadă scrumul de la ţigară). Oare nu ai putea să obţii informaţii sigure despre afacerea care-l interesa ? Este primul lucru care trebuie făcut. Trebuie să mă asigur că istoria asta nu are nimic de-a face cu moartea sa.

— Dacă nu descopăr note de anchetă în camera sa, nu văd ce aş putea face... răspunsei minţind cu neruşinare.

Trebuia să mă asigur că clientul lui Jack era în afară de cauză, înainte de a-l lăsa pe Rankin să spere că aş putea obţine numele lui. Era o mişcare de încercat. Ella, dactilografa noastră care se ocupa de birou la Frisco, era poate la curent, dar nu trebuia contat prea mult pe asta. Rankin se plecă înainte şi spuse şoferului :

— Gata. Acum dă-i drumul.

În mai puţin de cinci minute maşina opri în faţa hotelului Adelphi.

Însoţit de Rankin, traversai holul şi mă dusei la salariatul de la recepţie ale cărui multiple bărbii tremurau şi ai cărui ochi se rostogoleau ca bilele de loto sub efectul emoţiei reţinute.

Cei doi domni bătrîni în pantaloni de flanelă albă erau însoţiţi de soţiile lor, care aveau aerul să apară dintr-un roman din secolul trecut. Erau aşezaţi cu toţii, nemişcaţi, cu ochii ţintă asupra noastră, cu urechile ciulite la maximum. Rankin ridică tonul pentru a fi sigur că este auzit.

— Hai să mergem să stăm de vorbă undeva, unde să nu ne poată asculta nimeni.

— Desigur, domnule locotenent, bolborosi salariatul, lăsîndu-ne să intrăm într-un mic birou. Este... este... ceva ce nu merge ?

— Nu, aici totul merge bine, spuse Rankin. Cum te cheamă ?

Celălalt avea un aer din ce în ce mai uluit.

— Edwin Brewer.

— La ce oră a plecat Sheppey ?

— Pe la zece şi jumătate.

— Era însoţit de o femeie ?

— Da. A venit să întrebe de el la recepţie. În timp ce vorbea cu mine, domnul Sheppey a ieşit din ascensor şi a venit la noi.

— Ea şi-a spus numele ?

— Nu. Domnul Sheppey a sosit înainte ca eu să fi avut timp s-o întreb.

— Aveau aerul că se cunosc ?

Brewer îşi trecu, cu nervozitate, limba pe buze.

— Doamne, da. Domnul Sheppey avea un aer destul... de familiar.

— În ce sens ?

— Ei bine !, el s-a apropiat de ea şi i-a spus : „Salutare, păpuşico".

Rankin încreţi sprincenele.

— Poţi să-mi descrii această femeie ?

Brewer îşi frecă cu nervozitate mîinile.

— Era foarte frumoasă, brunetă, bine făcută. Avea ochelari mari, negri şi o pălărie uriaşă. Nu i-am văzut prea bine faţa. Purta un pantalon albastru-marin şi o bluză albă.

— Cam ce vîrstă ?

— Cam douăzeci şi ceva de ani, dar nu aş putea spune cu precizie. Poate douăzeci şi cinci de ani.

— Ai putea s-o recunoşti, dacă ai vedea-o ?

— Oh ! da, sînt sigur.

Rankin stinse mucul ţigării în scrumiera din biroul lui Brewer.

— Dacă ea n-ar mai purta ochelarii negri şi pălăria mare şi dacă ar fi cu capul gol şi în rochie albă, crezi că ai putea să o recunoşti ?

Brewer se gîndi un moment, apoi luă un aer jenat.

— Într-adevăr... poate că nu.

— Ai recunoaşte îmbrăcămintea, dar nu femeia ?

— Cred că da.

— Asta nu ne duce la mare lucru. În sfîrşit, n-are importanţă După ce i-a spus bună ziua, ce-a făcut Sheppey ?

— A spus că trebuie să se întoarcă după două ore şi că ar fi bine să pornească la drum. Au ieşit împreună şi i-am văzut plecînd cu maşina lui.

— Ea şi-a lăsat maşina aici ?

— N-am văzut-o. Cred că a venit pe jos.

— Dă-mi cheia camerei sale.

— Trebuie să-l chem pe Graves ? Este detectivul hotelului.

Rankin făcu un semn că refuză.

— Inutil. N-am poftă să-mi stea un curcan între picioare, să-mi încurce toate indiciile.

Brewer ieşi din birou pentru a merge la tabloul cu chei. Îl urmarăm. Cei patru bătrîni ne mai priveau cu ochii rotunzi. Brewer anunţă :

— Trebuie să fi luat cheia. V-o dau pe cea de rezervă. Se duse să caute una, i-o dădu lui Rankin şi întrebă :

— I s-a întîmplat ceva domnului Sheppey ?

Cei patru bătrîni se aplecară înainte pentru a auzi mai bine. Mureau de curiozitate să ştie.

— Da, a născut un copil, spuse Rankin. Cred că este un fapt unic în istorie, dar nu sînt sigur, aşa că nu spune că ştii de la mine.

Se îndreptă spre ascensor. Bătrînii ne priviră plecînd, complet uluiţi. În timp ce apăsa pe butonul ascensorului pentru a urca la etajul doi, Rankin îmi spuse :

— Am oroare de bătrînii ăștia care trăiesc la hotel.

— Și dumneata ai să îmbătrînești într-o zi. Nu din plăcere locuiesc în hoteluri.

— Iată un detectiv particular sentimental ! exclamă el cu o grimasă dispreţuitoare.

În momentul în care ascensorul nostru trecea prin dreptul etajului întîi l-am întrebat :

— Ai reușit să obţii semnalmentele fetei de la patronul bungalow-urilor ?

— Mda. Aceleași semnalmente. Fiecare este prevăzut cu două cabine pentru dezbrăcat. Ea a luat una și el pe cealaltă. I-am găsit pantalonii, bluza, pălăria și ochelarii negri. Îmbrăcămintea prietenului dumitale era în cealaltă cabină.

Am tresărit :

— Ea și-a lăsat hainele în cabină ?

— Este așa cum ţi-am spus ! Asta poate să însemneze două lucruri : fie că ea a ţinut să dispară în mod discret — și și-a închipuit că o poate face în costum de baie, deoarece aici, în acest oraș blestemat, toată lumea se plimbă în costum de baie ; fie că a făcut o baie și a fost omorîtă după ce Sheppey a fost lichidat. Oamenii mei sînt pe cale să răscolească toată plaja. După părerea mea, cred mai degrabă că a întins-o pe tăcute.

— Nimeni nu a văzut-o părăsind bungalow-ul ? întrebai, ajungînd la etajul doi.

— Nu, dar noi continuăm să interogăm oamenii.

Mergînd de-a lungul culoarului care ducea la camera 247, Rankin reluă :

— Reușită deghizarea fetei. Pe aici oamenii nu privesc feţele, numai caroseria.

El introduse cheia în broască și împinse ușa.

Atunci, deodată, am rămas înmărmuriţi o clipă privind camera. Era puţin mai mare decît a mea, dar tot atît de sufocantă și de puţin aerisită.

— Sfinte Isuse ! murmură Rankin.

S-ar fi zis că o tornadă a străbătut încăperea. Toate sertarele comodei atîrnau, larg deschise. Lucrurile lui Jack erau împrăștiate pe dușumea. Servieta de piele era ruptă și hîrtiile erau răspîndite peste tot. Patul era desfăcut și salteaua complet ciopîrţită, lăsînd să-i scape toate măruntaiele. Perna era spintecată și ea, iar penele zăceau grămadă pe jos.

— Treabă rapidă, observă Rankin. Dacă ar fi fost ceva de descoperit noi nu l-am mai găsi acum. Am să-i chem sus pe flăcăi. Poate există amprente, dar îmi pun capul că nu este nici una.

Închise, apoi, ușa cu cheia.

Întins pe patul meu, ascultam pașii grei care umblau de ici-colo prin camera de alături și murmurul oamenilor lui Rankin, care căutau indicii.

Mă simţeam singur și deprimat. Jack avea multe defecte, dar îmi plăcea să lucrez cu el. Am făcut cunoștinţă cu cinci ani mai înainte, pe cînd ocupam postul de inspector special, în biroul procurorului districtual. Jack era în acea epocă reporter criminalist la ziarul San Francisco Tribune. Am devenit prieteni și, într-o seară, în faţa unei sticle de scotch, am descoperit că sîntem sătui pînă în gît de a fi obligaţi să ne supunem întotdeauna și de a ne lăsa ocărîţi de doi mahări care ședeau la biroul lor și a căror singură plăcere era să ne facă să ne dăm toată osteneala.

În pofida euforiei datorată libaţiilor noastre, eram totuși oarecum îngrijoraţi să abandonăm securitatea unui salariu fix pentru riscurile unei întreprinderi particulare. Nu aveam un capital prea mare. Eu aveam cinci sute de dolari mai mult decît Jack, dar știam destulă meserie și eram convinși că vom putea reuși.

În oraș exista un anumit număr de agenţii de detectivi particulari. Le cunoșteam aproape pe toate și nici una nu era formidabilă. După ce am lichidat jumătate din sticla de scotch eram gata să ne „tăiem punţile" și să ne lansăm în afaceri.

De la început am avut noroc. După un an ne cîștigam în mod convenabil viaţa și de atunci am continuat să prosperăm.

Mă întrebam cum mă voi descurca lucrînd fără asociat. Trebuia să mă apuc să-i caut un înlocuitor ? Acum erau destui bani în bancă pentru a o despăgubi pe nevasta lui Jack. Era o roșcovană afurisită, care i-a făcut lui Jack o viaţă infernală și eram aproape sigur că va profita de ocazie pentru a-și recupera fondurile pe care i le-a împrumutat atunci cînd am debutat.

Abandonînd această problemă am început să mă gîndesc la moartea lui Jack. Nu credeam că poate avea vreo legătură cu afacerea la care lucra. După toate probabilităţile s-a lăsat doborît de un gangster căruia i-a suflat „păpușa". După cum spunea Rankin, un spiţ pentru gheaţă bine ascuţit era o armă pentru un ucigaș profesionist. A fost folosită după toate regulile artei. Dar va trebui să descopăr cine a fost clientul lui Jack. El spusese că afacerea era tot ce poate fi

mai cu sue. Intr-adevăr, trebuie să fi fost vorba de multe lovele pentru a-l hotărî pe Jack să se îndepărteze atît de mult de sectorul său obișnuit. Am tras, de aici, concluzia : clientul lui Jack trebuia să se scalde în aur. Asta nu-mi spunea mare lucru. Atît cît îmi puteam da seama, pentru a trăi la Saint Raphael, de cele mai multe ori, trebuia să înoți în aur.

În primul rînd era necesar, deci, să mă asigur că clientul nu era amestecat în uciderea lui Jack, înainte de a-i spune numele său lui Rankin. Nimic nu-i poate face mai mult rău unui detectiv particular decît să „dea" poliției pe unul dintre clienții săi. Acest gen de gafă se află imediat.

După plecarea oamenilor lui Rankin va trebui să-i telefonez Ellei, dar nu prin intermediul centralei hotelului. Nu-l cunoșteam pe Rankin, dar, dacă era atît de șiret pe cît mi-l închipuiam, s-a grăbit desigur să posteze un om lingă centrală cu speranța că voi da tocmai acel telefon.

Mă uitai cît este ceasul. Erau orele douăsprezece și patruzeci și cinci de minute. Mi-era foame. Nu mîncasem nimic de ieri seară. Mă gîndeam să cîștig timp luînd dejunul în timp ce amicii de alături erau prea ocupați să aibă grijă de mine. Dintr-o săritură m-am sculat din pat.

Pe cînd îmi încheiam gulerul de la cămașă, ușa s-a deschis și Rankin își băgă capul.

— Uf ! Aici e un cuptor !

— Da. Mă duceam să iau dejunul. Ai nevoie de mine ?

Se propti de pervazul ușii răsucindu-și țigara stinsă printre dinți. Cu degetul mare întors îmi arătă camera vecină și spuse :

— Nimic aici înăuntru. Sute de amprente care, fără îndoială, nu spun nimic. Camerele nu se curăță cu prea mult entuziasm în această baracă. Trebuie să fie amprentele celor circa treizeci de clienți de pînă acum. Nici un indiciu susceptibil de a ne revela persoana pentru care lucra Sheppey.

— Pariez că cel care a scotocit camera n-a găsit nici el nimic. Jack nu făcea rapoarte.

— Tot nu știi cine este acel client ? întrebă Rankin, cu ochii ca burghiul.

— N-am idee.

— Cît privește gogoșile despre necesitatea de a evita cu orice preț de a compromite un client, nici nu poate fi vorba cînd avem de a face cu o crimă, Brandon. Ai face bine să găsești acest nume și repede. În special nu încerca să mă faci să cred că nu poți asta.

— Nu glumesc, domnule locotenent. Dacă Jack nu a lăsat notițe, atunci într-adevăr nu am ce face.

— Dă-mi adresa biroului vostru. Ai desigur o secretară sau pe cineva acolo ?

I-am dat adresa.

— Avem o dactilografă. De-abia a împlinit șaptesprezece ani și una mai toantă nici nu se poate găsi. Noi nu-i spunem nimic.

Rankin nu prea avea aerul să mă creadă.

— Cînd vei fi găsit numele clientului, vino la mine. Dacă pînă mîine nu am vești, voi veni eu să te caut.

Ieși și închise ușa, lăsînd amenințarea să planeze în urma lui, ca o pînză de gaze vătămătoare.

Mi-am spus că aș face mai bine să renunț la masă. Mă gîndeam că Rankin va preveni poliția din San Francisco și va trimite un inspector la Ella, înainte ca eu să fi avut ocazia să-i vorbesc.

Am plecat deci în căutarea unui drugstore ; l-am găsit la vreo două sute de metri de hotel, m-am închis în cabină și am chemat biroul.

Nu i-am spus tot adevărul lui Rankin, în legătură cu Ella. Era exact că nu avea decît șaptesprezece ani, dar era departe de a fi o toantă. Era o fată remarcabil de inteligentă, cu mintea ascuțită ca briciul.

Îți făcea plăcere să asculți vocea sa tinerească.

— Agenția Star. Bună ziua domnule.

— Lew la aparat, spusei repede. Îți telefonez din Saint Raphael City. Jack a venit aici pentru o afacere și mi-a telegrafiat să ne întîlnim. Am vești rele, Ella. A murit. A fost înjunghiat.

O auzii sufocîndu-se, apoi recăpătîndu-și răsuflarea. Ținea mult la Jack. Cînd s-a angajat la birou, Jack, împins de forța obișnuinței a încercat să o încînte ca pe altele, dar am reușit să-l conving că era încă puțin prea tînără. El ascultă vocea rațiunii și se întoarse spre obiective mai potrivite. Totuși făcuse micuței o impresie puternică și știam că Ella este mai mult sau mai puțin îndrăgostită de el ; sau mai degrabă mai mult. Cu o voce puțin tremurătoare ea spuse :

— Jack ? Mort ?

— Da. Acum, ascultă Ella. Este foarte important. Poliția vrea neapărat să știe despre ce afacere era vorba și numele clientului. Jack nu mi-a spus nimic. Nici ție ?

— Nu. Mi-a spus numai că are o afacere și că se duce la Saint Raphael City. A spus că-ți va telefona să te cheme la el, dar nu mi-a dat amănunte.

Inţelegeam că îi venea greu să-şi reţină lacrimile. Puştoaica îmi inspira milă, dar nu era momentul să te laşi pradă sentimentelor.

— In ce fel a început afacerea asta, prin scrisoare sau la telefon ?

— I-a telefonat un bărbat.

— Şi-a spus numele ?

— Nu. L-am întrebat, dar nu a vrut să-l spună. A spus că vrea să vorbească cu unul dintre directori.

Mi-am împins pălăria spre spate şi am răsuflat. In cabină aerul era greu şi simţeam că îmi apasă pe umeri.

Aveam impresia că mă găseam într-un impas. Apoi, deodată mi-a venit o idee. Mi-am amintit obiceiul lui Jack de a mizgăli fără încetare, atunci cînd vorbea la telefon. Indată ce avea în mîini un creion şi un telefon trebuia să mizgălească sau să facă schiţe. Cînd desena nuduri (dealtminteri, cu talent), cînd îşi nota frînturi de conversaţie. Pentru el era o necesitate absolută : nu putea vorbi la telefon fără să se joace cu creionul.

— Ella, du-te în biroul lui şi priveşte sugativa. Există poate o şansă să fi notat numele clientului. Ştii cum îi plăcea să mizgălească.

Am aşteptat ; sudoarea îmi curgea de-a lungul şirei spinării. Era atît de cald în cabină încît a trebuit să întredeschid uşa pentru a lăsa să intre puţin aer. Atunci am observat curcanul. Era proptit cu cotul de tejghea, mirosea a poliţist cale de o poştă şi din felul său de a privi fix ceaşca de cafea am înţeles că se străduia să nu privească în direcţia mea. M-am tratat cu toate epitetele pentru că am uitat că Rankin nu se va sfii să dea dispoziţie să fiu urmărit. Tipul ăsta trebuia să bănuiască că-mi voi chema biroul la telefon. Vocea Ellei mi-a readus atenţia spre telefon.

— Există tot felul de lucruri pe sugativă. O am în faţă. Dar nu există decît un singur nume, Este Lee Creedy, scris cu litere de tipar.

— O.K., Ella. Poate este interesant ; poate nu. Fii drăguţă, scapă de sugativă, fără întîrziere. Rupe-o în bucăţele şi aruncă-le în W.C. Nu închid telefonul. Curcanii pot veni să te viziteze dintr-o clipă într-alta şi eu nu ţin ca ei să o găsească.

Am aşteptat trei minute, apoi ea reveni la telefon.

— M-am debarasat de sugativă.

— Eşti foarte drăguţă. Acum, ascultă. I-am spus poliţiei că eşti ultima dintre toante şi că niciodată nu-ţi spunem nimic. Deci joacă în consecinţă. Spune-le că Jack a primit un telefon şi că ţi-a spus că se duce la Saint Raphael, dar nu ştii pentru ce şi nici cine l-a chemat. De acord ?

— Da.

— Nu te lăsa impresionată. Işi vor da aere de oameni răi, vor vorbi despre complicitate, dar nu-ţi fie teamă. Să nu renunţi la povestea ta. Ei nu pot să dovedească nimic şi vor obosi repede.

— Foarte bine, Lew.

— Altceva. Nu-mi pare bine să-ţi cer asta, Ella, dar nu pot de aici. Vrei s-o anunţi pe soţia lui Jack ? Spune-i că-i voi scrie. Voi trimite scrisoarea în seara asta. Mă voi ocupa de înmormîntare. După ce va trece primul şoc, îi voi telefona.

— N-o să reveniţi imediat ?

— Nu. Am de gînd să lămuresc motivul pentru care l-au omorît pe Jack şi să descopăr asasinul. Te duci s-o vezi, Ella ?

— Da. Desigur. (Apoi adăugă, coborînd vocea). Tocmai au intrat doi bărbaţi. Cred că sînt inspectorii...

Şi închise telefonul.

Mi-am luat batista şi mi-am şters obrazul ; părăsii cabina, mă apropiai de tejghea şi mă instalai lîngă poliţist. El mă privi cu răceală şi îmi întoarse spatele. Mi-am comandat un sandviş şi cafea. El îl termină pe al său, aprinse o ţigară, apoi cu o indiferenţă căutată părăsi drugstorul, se urcă într-un Lincoln negru şi plecă.

M-am înapoiat la hotel după o oră şi jumătate şi am urcat direct în camera mea. A trebuit să trec prin faţa camerei lui Jack, aşa că, văzînd uşa deschisă, am aruncat o privire. Un tip foarte spătos, îmbrăcat într-un costum prost croit, stătea în faţa ferestrei, cu mîinile pe şoldurile sale late şi cerceta de jur împrejur. Inălţă capul şi mă cercetă fără nici o amabilitate. Avea aerul unui fost poliţist. „Trebuie să fie detectivul hotelului", îmi spusei. Am intrat şi am întrebat.

— Oare şi-au luat catrafusele şi au şters-o fără surle şi trompete ?

— Ce cauţi aici ? răspunse el cu o voce răguşită şi hîrîitoare.

— Eu sînt Brandon. Camera mea este alături. Dumneata eşti Graves ?

Se destinse puţin şi aprobă. Camera era oarecum aranjată. In tot cazul penele fuseseră măturate, dar mai rămăseseră cîteva. Sertarele comodei erau închise, iar hîrtiile ridicate.

Lucrurile lui Jack erau îngrămădite într-un colţ : două valize uzate, un impermeabil, o pălărie şi o rachetă de tenis în cadru. Părea o grămăjoară fără valoare, foarte puţin pentru a evoca amintirea unui vlăjgan bine făcut şi amuzant cum fusese Jack.

— Au terminat aici ?

Graves inclină capul.

— Va trebui să trimit toate acestea soției lui. Poate cineva să-și ia obligația asta ?

— O va face Joe, camerierul. N-ai decît să i-o ceri.

— Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, vino la mine. Am o sticlă de whisky, care nu cere decît să fie isprăvită.

Obrazul său buhăit se lumină. N-aș fi fost deloc surprins să aflu că nu prea avea prieteni.

— Am timp vreo două, trei minute, spuse el.

L-am dus în camera mea și am închis ușa. Graves se instală pe un scaun ; iar eu pe pat. Gheața se topise demult, dar nu mi-am dat osteneala să cer să mi se aducă alta. I-am servit trei degete de whisky și un deget mic.

L-am observat în timp ce adulmeca alcoolul. Fața sa rotundă și grasă era lipsită de viclenie. Mustața îl încărunțea. Avea ochi duri, bănuitori și puțin obosiți. Desigur nu era prea amuzant să fii detectiv într-un hotel de categoria asta. După ce înghiți o dușcă bună de whisky, mă întrebă :

— Ei știu cine l-a ucis ?

— Dacă polițiștii știu asta, nu mi-au spus-o. Apropo, ai văzut femeia care a venit să-l caute ?

Graves inclină capul și îmi oferi o țigaretă.

— Da. În acest tîrg blestemat polițiștii sînt prieteni numai cu detectivii din marile hoteluri. Pîrîtii ca mine sînt disprețuiți. Mie puțin îmi pasă. Dacă filfizonul de Rankin ar fi consimțit să-mi vorbească aș fi putut să-i spun două cuvinte, dar nu, el trebuie să trăncănească cu Brewer. Și știi de ce ? Numai pentru că Brewer are posibilitatea să-și plătească cravate de mătase naturală...

— Și ce ai fi putut să-i spui ? întrebai, sorbindu-i cuvintele de pe buze.

— L-am întrebat pe Brewer semnalmentele fetei. Atît îți spun. Brewer a văzut numai hainele. Eu am examinat-o cu atenție. Am înțeles perfect că s-a îmbrăcat așa ca să nu poată fi recunoscută altă dată. Primul lucru pe care l-am remarcat este faptul că era o blondă. Purta poate o perucă, sau poate s-a vopsit, nu știu. Dar am certitudinea că era o blondă.

— Cum poți să fii atît de sigur ?

Graves surise cu amărăciune.

— Am ochi ca să văd. Avea mîneci scurte și, pe brațe, părul era blond. Avea tenul și pielea unei blonde.

— Da. Trebuie că ai dreptate. După părerea dumitale ce gen de fată era ?

— Greu de spus. Ar fi putut să facă teatru. Nu știu, figurantă sau cîntăreață. Actriță de comedie sau manechin. Era destul de elegantă.

— Vei spune toate astea lui Rankin ?

Graves își stinse țigarea în scrumieră și făcu, cu capul, semn că nu.

— Chiar dacă m-aș obosi să mă duc la el la birou, nu m-ar asculta. Nu are timp de pierdut cu prăpădiți ca mine. N-are decît !

— Nu știi cum a putut să intre tipul care a scotocit camera lui Sheppey ?

— Cu cheia lui Sheppey. Sheppey a luat-o cu el și a uitat să o agațe pe tablou. După părerea mea, ăla care l-a doborît a găsit cheia. A venit aici în grabă și a intrat liniștit în camera de alături pentru a o întoarce cu dosul în sus. Trebuia mult tupeu, dar el nu risca mare lucru. Nu avem personal suficient și, în cursul dimineții, nimeni nu este aici, sus.

Era timpul să-i aduc la cunoștință că lucram mai mult sau mai puțin în aceeași branșă ca și el. Am scos legitimația și i-am arătat-o.

— Dacă te întreb toate astea nu o fac pentru a mă distra, te asigur.

— Era asociatul dumitale ?

— Da.

— Întotdeauna am avut chef să încerc treaba asta. Trebuie că produce mai mult decît a mea. Cum merge afacerea ?

— Pînă la povestea asta n-aveam de ce să mă plîng. Acum va trebui să închid prăvălia pînă găsesc asasinul.

El deschise ochii mari.

— Este treaba poliției, asta ! Oare ce crezi că poți să faci ?

— Ar fi de neconceput ca eu să mă înapoiez la Frisco și să continui treaba ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat ! Îți dai seama ce soi de publicitate aș avea dacă n-aș face nimic să-l descopăr pe asasin ! Apoi, Jack a fost prietenul meu. Totuși nu pot să rămîn indiferent, în colțul meu, și să-i las poliției grija să-l dibuiască pe asasin.

Graves făcu o grimasă.

— Atunci abține-te să faci gafe ! Rankin nu este prost. Ca polițist este acceptabil ; dar căpitanul Katchen este un mare ticălos. Dacă există ceva să deteste mai mult decît un detectiv de hotel, acesta este un detectiv particular. Dacă va bănui vreodată că-i faci concurență, o s-o simți pe propria-ți piele, și încă cum !

Mi-am terminat paharul și mi-am șters încheieturile mîinilor. În cameră, termometrul urca în mod serios.

— Ce poate să-mi facă ?

— Odată a venit unul particular de la Los Angeles, care făcea o anchetă cu privire la o sinucidere. Văduva era convinsă că era vorba de o crimă. l-a angajat pe băiat pentru a cerceta în dreapta şi-n stînga. Katchen i-a spus să renunţe, dar el a continuat. Într-o zi, cînd era în maşina sa, o maşină a poliţiei l-a ciocnit, i-a zdrobit maşina, l-au băgat în spital cu clavicula ruptă şi, cînd a ieşit din spital, a încasat şase luni închisoare pe motiv că a condus în stare de ebrietate. El s-a jurat pe toţi sfinţii că poliţiştii l-au stropit cu whisky înainte de a-l duce la spital, dar nimeni nu l-a crezut.

— Fermecător personaj ! Mulţumesc pentru informaţie. Mă voi păzi.

Graves îşi sfirşi paharul cu regret şi-l puse pe masă.

— Aşa să faci... Ei, bine ! Cred că o s-o şterg, la această oră trebuie să fiu în hol. Mulţumesc pentru pahar. Dacă ai nevoie de o mînă de ajutor, îţi stau la dispoziţie.

I-am spus că nu voi uita. Tocmai ieşea din cameră cînd am spus, părînd că nu dau nici o importanţă :

— Numele Lee Creedy îţi spune ceva ?

Se opri brusc, mă cercetă cu atenţie, apoi închise uşa şi se propti de ea.

— Este cel mai mare mahăr din oraş.

Am reuşit să-mi ascund satisfacţia.

— Cum cel mai mare ?

— În primul rînd valorează cel puţin o sută de milioane de dolari. Este proprietarul companiei de navigaţie Green Star. Posedă o flotă de petroliere care face naveta între Frisco şi Panama. Posedă, de asemenea, Air Lift Corporation, care are un serviciu de avioane-taxi între Saint Raphael şi Miami. Mai posedă trei ziare şi o uzină în care muncesc zece mii de lucrători, care fabrică utilaje electrice pentru automobile. Deţine o participaţie la cazinou, o altă participaţie la Ritz-Plaza şi la Clubul Muşchetarilor, singurul local de noapte cu adevărat „select" din acest oraş blestemat şi cînd spun „select" nu vreau să spun exorbitant, deşi oarecum este aşa. Pentru a frecventa acest local trebuie să ai un venit cu mai multe zerouri şi să-ţi faci — poate — o analiză de sînge. Iată personajul. Poate este proprietar şi al altor „trucuri", dar şi cu acestea poţi să-ţi faci o idee.

— Locuieşte aici ?

— Are o proprietate la Thor Bay, la circa şapte kilometri de aici, pe coastă. O proprietate de şase sau şapte hectare şi o mică cabană de douăzeci şi cinci de camere, cu o piscină în care un portavion ar sta comod, şase terenuri de tenis, o grădină zoologică cu lei şi cu tigri, patruzeci de slugi devotate şi un mic port, destul de mare pentru un iaht de patru mii de tone.

— Căsătorit ?

— Bineînţeles. (Graves încreţi nasul). Îţi aduci aminte de Bridgett Bland, actriţa de cinema ? Ea este.

Îmi aminteam vag că am văzut-o într-un film. Dacă era chiar aceea la care mă gîndeam, făcuse destul zgomot la un festival de la Cannes, acum patru ani. S-a vorbit mult despre ea cu ocazia unei isprăvi ecvestre : a intrat călare în holul hotelului Carlton şi, după ce a zvîrlit portarului, cu impertinenţă, hăţurile, a intrat agale în ascensorul care a dus-o pînă la apartamentul său de cinci camere. A făcut cinema timp de circa doi ani ; apoi a dispărut. Dacă nu greşesc, pare să fi avut reputaţia de a fi scrintită, sicîitoare şi lubrică. Graves mă privi cu semne de întrebare în ochi.

— Ce caută Creedy în treaba asta ?

— Oh, nimic ! Mi-am adus aminte de numele lui. Trebuie să-mi fi vorbit cineva de el. Mă întreb cine a fost.

Graves îmi aruncă o lungă privire gînditoare, îmi făcu un semn cu capul, deschise uşa şi plecă. Aprinsei o ţigară şi mă întinsei pe pat.

Jack spusese că afacerea sa era cît se poate de mănoasă. Dacă Lee Creedy era într-adevăr clientul în chestiune era vorba efectiv de foarte mulţi bani. Dar din ce cauză un „mahăr" de talia lui Creedy ar angaja un obscur mic detectiv particular, la o distanţă de cinci sute de kilometri de casa lui ? În situaţia şi cu averea sa ar fi putut să-l plătească pe însuşi Pinkerton...

Mi-am trecut degetele prin păr. Un bogătaş precum Creedy trebuia să fie înconjurat de secretari, de slujitori, de gorile şi de oameni de încredere a căror sarcină era să-l protejeze pe patronul lor împotriva tuturor. N-ar fi comod să te apropii de el. Ar fi chiar afurisit de greu să-l întrebi dacă-l angajase pe Jack şi în ce condiţii.

Am tras o duşcă de whisky pentru a mă pune în formă şi am pus mîna pe telefon.

— Dă-mi-l pe Graves, spusei micuţei de la centrală.

Am aşteptat un minut şi Graves îmi răspunse.

— Am de dat un telefon, îi spusei. Cum este centrala ?

Pricepuse.

— Nu-ţi bate capul. A fost, într-adevăr, un poliţist care a rămas un moment, apoi a plecat.

I-am mulţumit, am chemat din nou centralista şi i-am cerut să-mi dea informaţiile. Cînd am obţinut informaţiile am spus că doresc numărul domnului Creedy. Mi l-a dat şi după cîteva momente mi-a răspuns o voce bărbătească:

— Casa domnului Creedy.

S-ar fi putut crede că avea gura plină cu terci ; în orice caz, părinţii lui ar fi fost inspiraţi dacă i-ar fi operat la timp vegetaţiile.

— Dă-mi-l pe domnul Creedy, am spus cu un ton sec.

— Dacă domnul binevoieşte să-mi spună numele său, replică vocea cu oarecare dispreţ, i-l voi da pe secretarul său.

— Mă numesc Lew Brandon. Puţin îmi pasă de secretarul domnului Creedy, vreau să vorbesc cu domnul Creedy personal.

N-aş fi crezut că asta va prinde ; dealtminteri nu m-am înşelat.

— Dacă domnul binevoieşte să nu închidă i-l voi da pe secretarul domnului. Vorbea cu un ton exasperant, tot atît de insultător ca o palmă. S-au auzit cîteva declicuri şi o altă voce seacă, tăioasă ca un satîr, lătră :

— Aici Hammerscheult. Cine este la aparat ?

— Lew Brandon. Aş dori să vorbesc cu domnul Creedy.

— Nu închideţi.

Ciulind urechile la maximum puteam auzi respiraţia sa şuierătoare şi foşnetul paginilor dintr-un anuar. Tipul ăsta era bănuitor. Nu putea să-şi permită să fie obraznic înainte de a şti cu cine are de-a face.

— Dl. Brandon ? reluă el, cu un ton agresiv. Referitor la ce ?

— Dacă domnul Creedy vrea ca dumneata să ştii, ţi-o va spune. Dă-mi-l şi nu mă face să-mi pierd timpul.

Vocea mea deveni ameninţătoare şi dură. Rezultatul n-a fost deloc faimos, dar celălalt se linişti puţin.

— Regret, dar îmi este imposibil să vi-l dau pe domnul Creedy, spuse el mai liniştit. Dacă aţi putea să-mi daţi o idee despre afacerea dumneavoastră, îi voi vorbi şi poate vă voi chema din nou.

Am ştiut că sînt, din nou, într-un impas. Dacă deveneam prea tăios putea să ghicească că încercam să trec peste el. Am jucat ultima mea carte, care nu era un atu.

— Spune-i că sînt principalul asociat de la Star Agency, din San Francisco. Aşteaptă să-i dau raportul despre ultimele mele cercetări.

— Într-adevăr ? se miră vocea, mai puţin sigură de ea. Foarte bine, domnule Brandon, îi voi vorbi şi vă voi chema din nou. Care este numărul dumneavoastră ?

L-am dat pe acela al hotelului şi am închis. Am stins ţigara, am terminat paharul de whisky şi am închis ochii. Îmi închipuiam că voi avea de aşteptat o oră, poate mai mult. Sau poate nu voi avea nici un răspuns. M-am lăsat în voia soartei, şi după cîteva momente, am aţipit.

Soneria stridentă a telefonului mă deşteptă brusc şi făcu să mă rostogolesc aproape din pat. Am sărit la aparat, în timp ce-mi consultam ceasul. Dormisem un sfert de oră.

— Dl. Brandon ?

Am recunoscut vocea lui Hammerscheult.

— Da.

— Dl. Creedy vă va primi astăzi după masă, la orele trei.

Nu-mi credeam urechilor.

— Orele trei ?

— Da. Puteţi fi exact ? Domnul Creedy are mai multe întîlniri astăzi după masă, nu va putea să vă consacre decît cîteva minute.

— Va fi suficient.

Şi am închis telefonul.

Am rămas mult timp întins, contemplînd fix tavanul, apoi dintr-o săritură, am fost în picioare.

Creedy fusese clientul lui Jack. Este singurul motiv pentru care un om de importanţa lui binevoia să mă primească.

Mi-am deschis valiza şi mi-am scos cel mai frumos costum.

M-am uitat încă o dată la ceas. Mai aveam cincizeci de minute să mă duc la el.

Castelul lui Lee Creedy se ridica la capătul cel mai îndepărtat al unei peninsule înguste, lungă de circa un kilometru, care înainta exact în mijlocul lui Thor Bay.

Din Bay Boulevard se distingea foarte bine, înainte de a pătrunde pe drumul particular care mergea de-a lungul peninsulei pînă la locuinţa lui Creedy, am încetinit pentru a-l contempla.

Era un edificiu frumos cu trei etaje, cu ferestre largi, cu un acoperiş de ceramică albastră şi cu pereţii albi acoperiţi cu plante agăţătoare, în floare. Din spate

părea să fie suspendat deasupra falezei. De acolo cuprindeai splendida panoramă a celor două maluri ale golfului.

Eram la volanul Buick-ului nostru pe care poliţia l-a lăsat în faţa hotelului. Una din portiere era serios zgiriată şi unul dintre capacele roţilor era deformat. Nu ştiam dacă asta trebuia imputat poliţiei sau dacă Jack s-a ciocnit de un obstacol oarecare, venind de la Frisco. Stricăciunile puteau fi foarte bine făcute de către Jack. Niciodată nu a fost un şofer faimos. Avea mania depăşirilor şi işi asuma prea multe riscuri. Dar eram încintat să am maşina. Economiseam taxiurile şi asta era foarte bine, deoarece, după cite am auzit, viaţa la Saint Raphael era piparat de scumpă şi voi avea nevoie de toţi banii de care dispuneam.

Am părăsit, deci, Bay Boulevard şi m-am angajat pe drumul din peninsulă. Circa o sută de metri mai departe, un imens panou m-a avertizat că eram pe un drum particular, rezervat numai vizitatorilor domeniului din Thor.

După patru sute de metri am fost oprit de una din acele bariere roşii cu alb, cu basculă, cum se văd prin Europa. Alături am văzut un mic post de pază, în întregime alb.

Doi bărbaţi, îmbrăcaţi în cămăşi albe, cu pantaloni albi de călărie şi cu cizme negre, înalte, cu o caschetă cu vizieră pe cap mă priveau în timp ce mă apropiam. Amindoi aveau aerul unor foşti poliţişti. Amindoi purtau de şold cite un Colt 45. M-am aplecat prin portieră :

— Am o intilnire cu domnul Creedy.

Unul din bărbaţi înaintă. Ochii săi de copoi mă cercetară îndelung : după semnul arogant pe care l-a făcut cu capul am înţeles că Buick-ul nu avea aerul să-i fie pe plac şi, după toate probabilităţile, nici eu.

— Numele dumitale ?

I l-am spus. Consultă o listă pe care o ţinea în mină şi făcu semn colegului său să ridice bariera.

— Mergi drept înainte, la răspîntie coteşte la stinga şi trage maşina în despărţitura nr. 6.

Am salutat şi am demarat. Privirile lor inchizitoriale, am simţit-o bine, au rămas fixate asupra mea : ţineau să fie siguri că mă vor recunoaşte cu altă ocazie.

Opt sute de metri mai departe am sosit în faţa unui portal de stejar masiv, de cinci metri înălţime, împodobit cu ornamente de fier şi care era deschis. M-am angajat pe o alee largă, acoperită cu nisip, am traversat o pădurice, apoi nişte grădini minunate, cu imense peluze bine întreţinute, pajişti cu flori, terenuri plantate cu trandafiri şi cu fintini arteziene.

La răspîntie am cotit la stinga, cum mi s-a spus. Am avansat apoi pe o vastă suprafaţă betonată, pe care nişte linii albe o împărţeau în cincizeci de compartimente. Unele dintre acestea erau prevăzute cu cite o tăbliţă de stejar care purtau un nume scris cu litere de aur strălucitor.

Am tras maşina în compartimentul 6, am coborit şi am aruncat o privire asupra diferitelor tăbliţe. Numărul 1 era afectat domnului Creedy, numărul 7 doamnei Creedy, numărul 23 lui Hammerschoult. Mai existau multe alte nume care nu-mi spuneau nimic.

— Nu-i rău, ai ? spuse o voce în spatele meu. Mahări mari ! Ăştia dau din coate pînă crapă.

M-am întors. Un bărbat mic, îndesat, în uniformă albă de paznic, cu casceta împinsă pe ceafă, îmi adresă un suris cordial. Era foarte roşu, transpirat şi, apropiindu-se, îmi trimise o suflare duhnind a whisky.

— Tot acest bazar, reluă el arătind tăbliţele, este o mare risipă de bani buni. Oare ce le pasă unde-şi aşază cineva maşina ? (Ochii săi mici şi vioi mă cercetară cu atenţie). Cauţi pe cineva, tătucă ?

— Pe bătrînul Creedy.

— Fără glumă ? Bine, bătrine ! Mi-e lehamite de omul ăsta de nimic. Este ultima mea zi aici şi mă bucur, îţi spun eu. (Se pleacă spre mine şi mă bătu uşor pe piept.) De ce biştarii se duc întotdeauna la ticăloşi ? Acestui blestemat de Creedy, nimic nu-i place. Pantofii nu-i sînt bine lustruiţi, maşina lui nu este suficient de curată, trandafirii — prea mici, mîncarea care i se serveşte — prea caldă sau prea rece. Niciodată mulţumit, niciodată satisfăcut, totdeauna gata să bombăne, să ţipe, să mîrîie, să-i înnebunească de cap pe toţi. Dacă aş avea a zecea parte din biştarii săi, eu aş fi fericit ca un rege, dar el nu.

Pe furiş am aruncat o privire la ceas. Erau orele trei fără patru minute.

— Asta-i viaţa, spusei. Întotdeauna, aceeaşi poveste. Mi-ar place să continui această interesantă convorbire, dar am o întîlnire la orele trei şi mi s-a spus că dacă este lăsat să aştepte, face urît.

— Da, desigur, dar să nu-ţi închipui că dacă ai să fii exact îl vei putea vedea imediat. Te va primi cînd va avea poftă. Am cunoscut pe unii care au aşteptat patru ore pînă să fie primiţi. În sfirşit, baftă ! Eu aş prefera să am o întîlnire cu ciuma ! Urcă treptele şi ia-o la stînga.

Am făcut cîţiva paşi, apoi am avut brusc o idee şi m-am întors :

— Ce faci în seara asta, pe la orele şase ?

Surîse cu gura mare.

— Am multe de făcut în seara asta, la orele șase. Am de sărbătorit ceva. Am stat douăzeci de luni cu maimuța asta. Va trebui să treacă multă apă pe gîrlă pînă să mă vindec de tot ce am îndurat în ăst timp ! De ce ?

— Și eu am ceva de sărbătorit. Dacă nu te-ai înțeles cu altcineva, am putea face asta împreună.

— Ți-ar place să tragi la măsea ?

— Da, în unele ocazii. Și asta ar fi una.

— Ei bine ! De ce nu ? Femeii mele nu-i place să beau. Aveam de gînd să mă îmbăt singur, dar prefer s-o fac cu un prieten. De acord. Unde și cînd ?

— Să spunem la orele șapte. Cunoști un ungher potrivit ?

— La Sam. Oricine îți va spune unde este. Mă numesc Fulton. Tim pentru dame. Și pe tine ?

— Lew Brandon. Pe diseară.

— De acord.

Îl părăsii, urcai treptele cîte patru deodată, cotii la stînga și, printr-o lungă și luxoasă terasă, sosii la poarta de intrare. În clipa în care am sunat, mai aveam un minut.

Ușa s-a deschis imediat. Un bărbat în vîrstă, înalt cam de un metru nouăzeci, drept ca un I și îmbrăcat cu tradiționala livrea a majordomului de cinema, se dădu în lături, înclinînd ușor capul, pentru a mă lăsa să intru într-o anticameră tot atît de vastă cît magazinul de prezentare al concesionarului mașinilor Cadillac.

— Domnul Brandon ? întrebă el.

Am aprobat.

— Dacă domnul binevoiește să mă urmeze !

Mă conduse, pe rînd, prin anticameră și printr-un mic patio, scăldat în soare, de-a lungul unui culoar, și mă introduse apoi într-o încăpere mobilată cu cincisprezece fotolii-club. Două tablouri de Picasso împodobeau pereții, iar covorul era atît de gros încît aveam impresia că umblu prin zăpadă.

Șase oameni de afaceri, cu aer obosit, cramponați de servietele lor, erau instalați în diverse fotolii. Mă priviră cu acea indiferență îndobitocită a oamenilor a căror așteptare a fost atît de lungă încît au pierdut noțiunea timpului și care simțeau furnicături în picioare.

— Domnul Creedy îl va primi pe domnul imediat, murmură majordomul.

Se îndepărtă fără zgomot, alunecînd pe covor, ca și cum ar fi fost așezat pe rulmenți cu bile.

M-am așezat și mi-am pus pălăria pe genunchi, contemplînd plafonul.

După ce ceilalți m-au cercetat suficient, au recăzut în „coma" lor, curiozitatea fiindu-le satisfăcută. La orele trei și trei minute, ușa s-a deschis brusc și un bărbat destul de tînăr, înalt și slab, îmbrăcat cu veston negru și cu pantaloni gri, cu bărbia voluntară, cu părul tuns scurt ca peria, își făcu o scurtă apariție.

Cei șase oameni de afaceri se îndreptară, degetele lor se crispară pe serviete și se așezară la pîndă ca niște prepelicari în fața vînatului.

Îi privi cu un aer glacial și răuvoitor, apoi făcu un pas spre mine :

— Dl. Brandon ?

— Da, eu sînt !

— Dl. Creedy vă va primi imediat.

În timp ce mă ridicai de pe scaun, unul din cei care așteptau în zadar, exclamă :

— Vă cer iertare, domnule Hammerscheult, dar eu aștept de la orele douăsprezece. Mi-ați spus că voi fi primit primul.

Hammerscheult îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Adevărat ? Domnul Creedy este de altă părere. Acum domnul Creedy nu va fi liber înainte de orele patru. Pe aici.

Se întoarse spre mine și mă precedă într-un culoar. După ce m-a pus să traversez un mic hol și să trec prin două uși, amîndouă capitonate, bătu, în sfîrșit, la a treia ușă de mahon masiv.

Deschise, băgă capul și spuse :

— Brandon este aici, domnule.

Apoi se dădu la o parte pentru a mă lăsa să intru.

Încăperea îmi amintea fotografiile pe care le-am văzut înfățișînd biroul lui Mussolini. Avea mai bine de douăzeci de metri lungime. Între două ferestre imense, orientate spre mare și spre malul drept al lui Thor Bay, am observat în fața mea un birou mare cît o masă de biliard. Restul încăperii era destul de golaș, în afară de cîteva fotolii, două sau trei armuri și două rame masive care încadrau două pînze întunecate, care puteau fi foarte bine niște picturi autentice de Rembrandt.

La birou era așezat un bărbat mic, firav, cu ochelarii cu ramă de baga ridicați pe frunte. Craniul său chel, în afară de o șuviță căruntă, părea osos și dur. Trăsăturile îi erau trase, rigide, seci, avea o gură mică cu buzele strînse. Numai cînd am simțit intensitatea privirii sale am înțeles forța acestui bărbat. Aveam impresia că mă radiografiază și că putea să-mi numere vertebrele. M-a lăsat să străbat întreaga lungime a încăperii, fără să mă scape din ochi. Odată ajuns, în sfîrșit, în apropierea biroului, am observat că transpiram ușor.

Se plecă pe spate, în fotoliul său, şi mă cercetă aşa cum priveşti o muscă ce a căzut în supă. Urmă un lung moment de tăcere, apoi articulă, în sfîrşit, cu o voce uimitor de suavă şi de slabă.

— Ce doreşti ?

În acest moment, după părerea lui, ar fi trebuit să fiu complet demoralizat, gata să cad în patru labe în faţa lui şi să mă bat cu fruntea de covor. Bine, sînt de acord că eram puţin uluit, dar nu atît cît ar fi dorit el.

— Mă numesc Brandon, am spus, de la agenţia de informaţii Star, din San Francisco. Aţi angajat acum patru zile pe asociatul meu.

Mica sa faţă slabă rămase tot atît de respingătoare ca o poartă de închisoare.

— Ce te face să crezi că aş fi făcut un astfel de lucru ?

Am tras concluzia că nu era atît de sigur pe terenul său şi că va face cîteva cercetări înainte de a trece la artileria sa grea. Am încercat să-l duc cu un bluf :

— Domnule Creedy, noi ţinem un fişier cu numele tuturor clienţilor noştri. Înainte de a părăsi biroul, Sheppey a notat numele dumneavoastră.

— Şi cine ar fi acest Sheppey ?

— Asociatul meu, omul pe care l-aţi angajat, domnule Creedy.

Îşi puse coatele pe birou, îşi reuni degetele şi îşi aşeză pe ele bărbia ascuţită.

— Eu angajez circa douăzeci sau treizeci de persoane pe săptămînă, pentru diferite sarcini de mică importanţă. Nu-mi amintesc de cineva numit Sheppey. Ce e cu povestea asta ? Ce doreşti ?

— Sheppey a fost asasinat azi-dimineaţă, am spus privind adînc în ochii săi duri şi pătrunzători. Credeam că poate aţi dori să termin cu treaba pe care i-aţi încredinţat-o...

El îşi pipăi bărbia.

— Şi despre ce treabă ar fi vorba ?

Şi iată ! Asta era impasul : ştiam bine că mai devreme sau mai tîrziu voi ajunge aici, dar sperasem să-l fac să se demaşte mai mult, cu cîteva blufuri. Dar n-a mers.

— Ştiţi mai bine decît mine.

Se înfundă comod în fotoliu, ciocăni cu degetele pe birou, cîteva secunde, cu obrazul de nepătruns ; dar simţeam că ideile îi clocotesc în cap. În sfîrşit, întinse mîna şi apăsă cu un deget noduros pe butonul soneriei.

O uşă se deschise instantaneu în dreapta biroului şi apăru Hammerscheult. Sosi atît de repede încît, desigur, aştepta apelul în spatele uşii. Fără să-l privească, Creedy îi spuse :

— Hertz !

— Imediat, domnule, răspunse Hammerscheult. Şi dispăru.

Creedy continuă să ciocănească biroul cu degetele. Ţinea ochii plecaţi.

Am aşteptat în tăcere cam un minut, apoi cineva bătu la uşă. Intră un bărbat mic, îndesat. Avea urechea dreaptă îndoită şi turtită pe craniu. Într-un moment oarecare din cariera sa trebuie să-i fi căzut pe cap o cărămidă sau un ciocan; o lovitură de pumn n-ar fi putut niciodată face atîtea stricăciuni. Nasul turtit îi acoperea toată faţa. Avea nişte ochi mici, răi, cu acea licărire sălbatică ce se vede în ochii gorilelor furioase şi supărate. Fire negre de păr îi ieşeau prin deschizătura gulerului cămăşii. Purta pantaloni de flanelă de culoarea tutunului, o vestă albă şi una din acele cravate uluitoare, pictate de mînă. Se apropie de birou cu paşi vioi şi tăcuţi. Se deplasa cu uşurinţa unei balerine. Creedy mă arătă cu bărbia.

— Priveşte-l bine pe acest om, Hertz, spuse el. Vreau să ţi-l aminteşti. Poate îţi voi cere într-o zi să te ocupi de el. Este puţin probabil, dar poate este mai prost decît pare. Asigură-te, pur şi simplu, că-l vei putea recunoaşte într-o zi.

Hertz se întoarse şi mă cercetă cu atenţie. Ochii săi mici şi cruzi mă studiară bine, dar propria-i faţă mutilată şi răvăşită rămase de nepătruns. Cu o voce adîncă şi răguşită spuse în sfîrşit :

— Îl voi recunoaşte, patroane.

Creedy îl concedie cu un gest, şi el plecă, închizînd încet uşa. În liniştea care a urmat, am spus :

— Ce se presupune că-mi va face ? Mă va transforma în carne pentru pateu ?

Creedy îşi scoase ochelarii, etală o batistă albă de mătase, şi începu să-i cureţe fără să mă slăbească din ochi.

— Nu-mi plac detectivii particulari, spuse. Îi consider indivizi sordizi, amatori de şantaje. Nu l-am angajat pe domnul Sheppey al dumitale, ideea asta nu mi-ar fi venit niciodată. Te sfătuiesc să părăseşti imediat oraşul. Un om ca mine este adesea ţinta unor tipi de felul dumitale. Eu cîştig timp şi evit plictiselile punîndu-l pe Hertz să intervină. Este un individ extraordinar. Are impresia că-mi datorează ceva. Dacă îi spun: cutare sau cutare tip mă plictiseşte, el se grăbeşte să-l convingă pe tipul în chestiune să mă lase în pace. N-am încercat niciodată să ştiu cum procedează, dar ştiu că n-a dat greş niciodată. Iată cum se prezintă situaţia, domnule Brandon. Nu-l cunosc pe Sheppey al dumitale. Nu l-am angajat niciodată. Nu ţin deloc să am de-a face cu dumneata. Poţi pleca, afară de cazul în care ai ceva interesant să-mi spui

I-am surîs. Scena cu ochii pătrunzători, cu camera imensă şi cu atmosfera

înspăimîntătoare a ținut destul. Eram acum mai furios decît am fost vreodată, ceea ce nu era puțin. Am pus mîinile pe birou, și-l privii pe interlocutorul meu drept în față.

— Da, am ceva să vă spun. În primul rînd, domnule Creedy, v-am crezut mai șiret. Cînd am venit nu eram sigur că-i cerusești lui Sheppey să lucreze pentru dumneavoastră. Acum sînt sigur. S-a întîmplat ca Sheppey să fi mîzgălit numele dumneavoastră pe o sugativă. Nu aveam nici un alt indiciu. M-am gîndit că ar fi fost posibil ca interlocutorul său să fi pronunțat numele dumneavoastră în cursul convorbirii, și ca el să-l fi notat în mod mașinal, așa cum avea mania. Acum sînt sigur de contrariul. Cînd am telefonat adineauri, eram sigur că nu mă veți primi. Un milionar ca dumneavoastră nu dă audiențe unui mic detectiv particular, dacă nu are ceva pe conștiință care-l împiedică să doarmă. Faptul de a-mi da prioritate față de șase oameni de afaceri importanți, dintre care unul așteaptă zadarnic de trei ore, îmi dovedește că ceea ce vă tracasează, nu numai că vă împiedică să dormiți, dar vă face să bițîiți de frică. Asta sare în ochi : pentru a fi sigur de ceea ce aș fi putut să știu, nu puteați aștepta nici trei minute. Cînd ați înțeles că nu știam mare lucru, v-ați chemat gorila și mi-ați băgat-o sub nas. Sperați că am să mă sperii de moarte, că mă voi repezi la hotel, că-mi voi face bagajele și voi șterge putina în grabă. Nu-i grozav, domnule Creedy. Ar trebui, totuși, să știți că există oameni care nu se sperie ușor. Eu sînt unul dintre aceia.

Stătea înfundat în fotoliu ; fața sa impenetrabilă nu-mi spunea nimic și degetele-i osoase continuau să-și facă de lucru cu ochelarii și cu batista.

— Asta-i tot ?

— Nu chiar totul. Sînt sigur acum că ați apelat la Sheppey. Lucrînd pentru dumneavoastră a descoperit nu știu ce, care nu a plăcut nu știu cui și a fost doborît. După cîte știu, aveți un indiciu care ar permite poliției să depisteze asasinul dar — este natural — nu vreți să fiți amestecat într-o crimă. Dacă ați fi, știți foarte bine că ar trebui să explicați motivul pentru care l-ați angajat pe Sheppey. După părerea mea, cînd un milionar recurge la serviciile unui detectiv particular, care își exercită profesiunea la o distanță de cinci sute de kilometri, este pentru a scormoni în ceva mai degrabă murdar și pe care milionarul în chestiune nu ține să-l dezvăluie detectivilor particulari de la el de acasă. Sheppey a murit. A fost prietenul meu. Dacă poliția este incapabilă să-l dibuiască pe asasin, eu voi reuși, poate. În orice caz, oricît nu le-ar place domnilor Hertz și Creedy, eu o să mă apuc de treabă în mod serios. (M-am îndreptat și m-am îndepărtat de birou.) Iată, asta-i tot. Nu vă dați osteneala să vă chemați valetul, voi găsi ieșirea și singur.

M-am întors și am început să străbat imensa încăpere, pentru a ajunge la ușă. Cu vocea sa suavă și feminină, Creedy îmi spuse :

— Să nu spui că n-ai fost prevenit, domnule Brandon.

Mi-am continuat drumul, am ajuns la ușă, am deschis-o și am traversat anticamera unde mă aștepta majordomul. În timp ce mă reconducea, cuvintele lui Creedy nu încetau să-mi țopăie în cap, ca mingile de ping-pong, cuprinse de nebunie.

Mi-au trebuit patruzeci de minute ca să ajung la hotel. Pe de-o parte nu eram grăbit să ajung și, pe de altă parte, circulația era intensă. Aflasem că Creedy îl angajase într-adevăr pe Sheppey, dar tot nu știam dacă fusese asasinat din cauza unei descoperiri pe care ar fi făcut-o lucrînd pentru Creedy, sau pentru că făcuse ochi dulci iubitei unui gangster. Blestemam slăbiciunea sa pentru sexul frumos. Asta îmi complica nespus de mult sarcina.

În schimb, mă felicitam de a fi stabilit o întîlnire pentru a face un chef cu Tim Fulton. Deseori salariații nemulțumiți dau informații prețioase. Or, eu aveam al dracului de mult nevoie de ele.

În timp ce opream mașina în fața hotelului, am observat una a poliției care staționa la cîțiva metri. Am ieșit din Buick. În acel moment, portiera mașinii poliției se deschise și apăru Candy. Se apropie, cu pași grei, mestecîndu-și eternul său chewing-gum.

— Căpitanul Katchen vrea să-ți vorbească, spuse cînd ajunse la vreun metru de mine. Să mergem.

— Și dacă n-am chef să-l văd ? întrebai zîmbind.

— Să mergem, repetă el. Te duc de bunăvoie sau cu forța, alege.

— A spus despre ce este vorba ? reluai în timp ce-l însoțeam la mașina poliției.

— Dacă ar fi trebuit să dovedesc că nu ești de pe aici, această reflexie stupidă m-ar fi făcut să aflu asta, spuse Candy așezîndu-se pe scaunul din spate.

Era un copoi în uniformă la volan. Se întoarse să mă privească. Am urcat lîngă Candy și pornirăm în trombă, ca o mașină de pompieri.

Luă o țigară și o aprinse. L-am întrebat :

— Nu a fost descoperit asasinul ?

— Încă nu, dar asta va veni. În zece ani am avut cinci asasinate aici și n-am găsit niciodată ucigașul. Trebuie să începem odată și odată : de data asta poate avem noroc. Ce crezi, Joe ?

— Depinde, răspunse cu prudență șoferul. Nu pentru că oamenii noștri nu sînt buni de nimic. Avem inspectori buni, curajoși, inteligenți, care știu să recunoască indicația interesantă, dar pe undeva trebuie să existe niște bețe-n roate, sau, pur și

simplu, ghinion. Aş face pariu pe leafa mea că-l vom găsi de data asta, dar totul este posibil.

— Vezi, spuse Candy zîmbind, dar numai din buze. Aşa cum spune Joe, el ar paria pe leafa lui, căci s-ar putea să avem baftă.

— Căpitanul Katchen crede asta ?

— Nimeni nu se duce la căpitanul Katchen să-l întrebe ce gîndeşte. Nu prea-i place să facă confidenţe. Eu, în locul dumitale, nu l-aş întreba.

Maşina parcurse încă opt sute de metri, cu toată viteza, iar eu am reluat :

— Aţi găsit spitul pentru gheaţă ?

Candy scutură capul.

— Nu. Locotenentul crede că asasinul l-a luat cu el. Are poate dreptate dar n-aş paria leafa lui Joe pe treaba asta. Poate l-a ascuns pe undeva. Este o grămadă de nisip pe plaja asta blestemată.

— N-aţi găsit cadavrul fetei ?

Candy făcu din nou un semn de tăgadă.

— Nu, şi nici nu mă aşteptam la asta. S-a căutat pentru că există o mică probabilitate ca ea să fi fost ucisă, dar locotenentul crede că s-a travestit în „curent de aer" chiar înainte ca prietenul dumitale să se lase doborît.

— Poate l-a omorît ea ?

Candy schiţă o grimasă de neîncredere.

— Lovitura a fost dată cu o violenţă rară. Nu cred că o femeie ar fi fost capabilă.

— Nu toate femeile sînt nişte slăbănoage. Dacă spitul ar fi fost destul de ascuţit şi dacă ea ar fi fost destul de furioasă, nu ar fi fost deloc-prea greu.

Candy îşi aruncă ţigara prin geamul portierei.

— Să nu pariezi pe leafa dumitale.

Maşina trase de-a lungul trotuarului şi stopă în faţa postului de poliţie. L-am urmat pe Candy, am urcat cele cîteva trepte, am trecut prin dubla uşă batantă şi am intrat într-un culoar cu dale, în care domnea mirosul care se simte în toate posturile de poliţie.

— Nu face gafe, repetă Candy. Îţi spun atît pentru mine, cît şi pentru dumneata. Căpitanul se înfurie repede şi atunci vai de toată lumea.

Se opri în faţa unei uşi, ciocăni şi aşteptă. O voce mugi ca o sirenă prin ceaţă:

— Ce este ?

Candy îmi surise acru şi ridică din umeri. Deschise şi intră într-un mic birou puchinos şi plin de fum.

— Lew Brandon, domnule căpitan.

La birou era aşezată o adevărată grămadă de carne. Individul nu mai era tînăr, dar era într-o formă excelentă, fără nici un atom de grăsime. Părul său rar, cărunt, se termina cu un smoc lipit pe fruntea joasă. Avea un cap masiv, o faţă brutală, plină cu riduri şi două labe enorme, păroase pe care le aşezase pe birou. Mă privi cu un aer feroce, în timp ce Candy închidea uşa cu mii de precauţii, apoi se apropie în tăcere pentru a se propti de zid. Katchen întinse mîna şi turti cu furie mucul de ţigară în scrumieră.

— Brandon ? spuse. Hm ! Detectivul particular. (Îşi vîrî degetul mic în ureche, îl răsuci ca pe un sfredel, contemplă cu un aer încruntat recolta explorării sale şi îşi şterse degetul de pantaloni). Mda. Detectivul particular. (Continuînd să mă fixeze cu un aer răuvoitor, îşi freca obrazul). Cînd te gîndeşti că gîndaci ca dumneata sînt lăsaţi să se tîrască pe străzi. (Se apleacă spre mine, cu ochii pe jumătate închişi.) Cînd ai de gînd să te cari de aici, particular blestemat şi nenorocit ?

— Nu ştiu, am răspuns cu amabilitate. Poate în vreo opt zile.

— Fără glumă ? Ce naiba de treabă ai aici timp de opt zile ?

— Să vizitez localitatea, să fac baie, să mă distrez cu fetele, să mă odihnesc, nu ?

Nu se aştepta la asta ; îndată capul său se înfundă între umeri.

— Ah, da ? Nu cumva ai intenţia să-ţi bagi botul într-o afacere privind o crimă?

— Voi urmări cu plăcere desfăşurarea anchetei locotenentului Rankin. Sînt sigur că este pe deplin capabil să se descurce şi fără ajutorul meu.

Katchen se răsturnă în fotoliu, făcînd să-i scîrţîie speteaza.

— E drăguţ din partea ta, gîndacule. (Mă fixă timp de douăzeci de secunde înainte de a urma să vorbească.) Dar mie nu-mi plac insectele astea. Cînd văd una o strivesc.

— Cît de bine vă înţeleg, domnule căpitan !

— Măi, măi ! Nu-ţi face iluzii, nu mă păcăleşti. Dacă îţi bagi nasul în treaba asta, nu vei avea timp să vezi de unde vine lovitura. (Ridică vocea şi începu să mugească.) Înţeles ?

— Da, domnule căpitan.

Îşi arătă dinţii, cu un surîs răutăcios.

— Un gîndac fără măruntaie, iată ce eşti, nu-i aşa ? Bine, să nu spui că n-ai fost prevenit. Stai liniştit în banca ta, nu te vîrî în labele mele şi poate scapi basma curată. Dacă mai calci vreodată în biroul ăsta, n-o să uiţi curînd. Să-ţi fie clar, cu cel mai mic pretext te bag aici. Avem anumite metode să scăpăm de gîndaci. Ai căpătat vreodată lovituri de picioare în rinichi ?

— Asta nu mi s-a intimplat niciodată, domnule căpitan.
— Nu te-a lovit niciodată nimeni peste gioîă cu bastonul de cauciuc ?
— Încă nu, domnule căpitan.
— Nu ţi s-a smuls niciodată nici un braţ ?
— Niciodată, domnule căpitan.
Ochii săi mici scînteiară.
— Bine, în regulă, acum cunoşti muzica şi nu ţi-o mai repet. Un gest greşit şi te înapoiezi aici. Şi dacă te înapoiezi vreodată aici, gîndacule, poţi să fii sigur că oamenii mei se vor ocupa de tine înainte de a te băga la gheriă. (Se întoarse spre Candy.) Ia scîrba asta de gîndac şi să nu-l mai văd. Mă îmbolnăvesc numai cînd mă uit la el !
Candy se dezlipi de perete şi deschise uşa. Katchen îndreptă spre mine un deget ca un cîrnat.
— Nu-ţi băga nasul în afacerea asta, altminteri...
Am făcut un pas spre uşă, m-am oprit şi am spus :
— Pot să vă întreb ceva, domnule căpitan ?
Îşi trecu limba peste buzele sale groase.
— Ce vrei să întrebi ?
— V-a telefonat cumva domnul Creedy cerîndu-vă să-mi vorbiţi ?
Ochii săi se strînseră şi mîinile-i enorme se crispară.
— Ce vrei să spui cu asta ?
— Creedy l-a angajat pe Sheppey ca să-i rezolve o treabă. În timp ce se ocupa de asta, Sheepey a fost asasinat. Creedy ţine cu orice preţ să înăbuşească această poveste. El îşi spune că riscă să fie citat ca martor şi că ar trebui să declare la tribunal pentru ce motiv l-a angajat pe Sheppey. Atunci a avut o mică convorbire cu mine. A prezentat un ucigaş numit Hertz, pentru a mă înspăimînta. N-a fost vorba de lovituri de picioare în rinichi, nici de bastoane de cauciuc, nici de braţe smulse, dar asta se subînţelege. Eram curios să ştiu dacă domnul Creedy nu avea destulă încredere în gorila sa şi dacă v-a cerut să-i susţineţi ameninţările, pentru mai multă siguranţă...
L-am auzit pe Candy pierzîndu-şi răsuflarea. Faţa lui Katchen luă o nuanţă stacojie. Foarte încet, se ridică. În picioare, părea mai înalt decît în realitate : un adevărat coşmar de cinema. Îşi părăsi biroul şi se apropie de mine pe nesimţite. Am aşteptat, nemişcat, cu ochii aţintiţi în ochii lui.
— Aşadar, toi ai puţine măruntaie, gîndacule ! suflă el, cu dinţii strînşi, ei bine, na ca să te distrezi !
Mîna sa deschisă se ridică şi mă plesni peste obraz. Am văzut-o venind şi reuşii să mă feresc puţin de lovitură care a fost totuşi destul de violentă pentru a mă trînti la pămînt, cu urechile ţiuind. Katchen aşteptă să mă ridic, apoi apropiindu-şi obrazul său mare şi congestionat de obrazul meu spuse cu furie :
— Haide, gîndacule, haide, loveşte !
Aveam mare poftă să-i stîlcesc falca. Se întîmplă adesea ca vlăjgani ca el să nu reziste deloc unei directe în falcă, dar eu ştiam că el vrea ca eu să-l lovesc. Ştiam că numai dacă m-aş preface că-l ameninţ m-aş pomeni într-o clipă într-o celulă, împreună cu doi sau trei dintre oamenii săi cei mai afurisiţi pentru a-mi ţine tovărăşie.
Nu m-am mişcat. Obrazul îmi ardea, acolo unde mă lovise. Rămase cîteva momente, cu ochii în ochii mei, apoi se retrase şi-i strigă lui Candy :
— Ia-l de aici, înainte ca să-l omor !
Candy mă înşfăcă de braţ şi mă trase afară din cameră, trîntind uşa. Mă lăsă apoi şi se retrase cu un pas. Mînia şi neliniştea se citeau pe faţa sa roşcovană.
— Ţi-am spus-o, cretinule ! Te-am avertizat ! Ah ! Frumoasă treabă ! Cară-te de aici !
Mi-am pipăit obrazul.
Mi-ar place să-l întîlnesc pe monstrul ăsta într-un colţ întunecos şi pustiu. La revedere, domnule sergent. Cel puţin, eu, nu trebuie să lucrez cu el.
Am mers de-a lungul culoarului, am trecut prin uşile batante şi am ajuns în stradă.
Era plăcut să vezi că soarele continua să strălucească şi că vilegiaturiştii care reveneau de la plajă aveau încă un aer omenesc şi nu se comportau ca nişte brute.

„La Sam", situat la extremitatea cea mai puţin elegantă a bulevardului Saint Raphael, era o baracă mare de lemn, construită pe piloţi, deasupra mării. Localul era prevăzut cu un parc de staţionare pentru maşini. În pofida orei — nu era decît şapte fără cinci minute — vreo treizeci de maşini erau deja garate aici ; dar nu se vedeau aici nici Cadillac-uri şi nici Packard-uri. Patronul, un bătrînel durduliu, mă informă surîzînd că staţionarea era gratuită.
Am mers de-a lungul îngustei pasarele şi am intrat în bar. Tejgheaua cuprindea toată lăţimea localului. Exista şi un snack, prevăzut cu douăsprezece frigări electrice pe care se roteau vesel doisprezece pui graşi.

Vreo zece bărbaţi, cu coatele pe bar beau bere şi băgau degetele în borcanele cu castraveciori muraţi. În fundul sălii, dincolo de două uşi larg deschise, am văzut o verandă, acoperită cu un stor verde. Aici erau plasate nişte mese şi aici se îmbulzea lumea. Deoarece speram să discut serios cu Fulton, am decis să evit mulţimea şi să rămîn în interiorul localului. M-am apropiat de uşi şi am aruncat o privire asupra consumatorilor, pentru a mă asigura că omul meu nu sosise încă. Nevăzîndu-l, m-am aşezat la o masă plasată într-un colţ din sala mare, lîngă o fereastră deschisă.

Se apropie un ospătar, care şterse masa şi mă salută cu capul. I-am comandat o sticlă de Black Label, gheaţă şi două pahare.

Tim Fulton sosi cîteva minute după orele şapte. Purta un pantalon mototolit de flanelă şi o cămaşă albastră, cu gulerul desfăcut ; vestonul îl avea pe umeri. Cu o privire, făcu înconjurul sălii, mă observă şi surise. Se apropie apoi, cu ochii aţintiţi pe sticla de whisky.

— Salut, tătucule, spuse el. Ai început cheful fără mine ? Nu puteai să aştepţi ?

— Sticla nu este desfăcută. Aşază-te. Cum ţi se pare să fii un om liber ?

El umflă obrajii.

— N-ai văzut nimic dacă n-ai trecut prin ce am trecut eu. Ar trebui să las să mi se examineze dovleacul după ce am stat atît timp la acest pui de lele. (Dădu un bobîrnac sticlei). Ai intenţia să o desfunzi sau rămîi aici să o admiri ?

L-am servit, i-am dat gheaţă şi m-am servit la rîndul meu. Ciocni cu mine înainte de a bea, aşa cum un boxer atinge mănuşile adversarului său şi-l salută.

După întrevederea cu Creedy şi şedinţa cu Katchen, whisky-ul cu gheaţă era tot ce-mi trebuia. Aprinse o ţigară, se înfundă în fotoliu şi îmi surise. Am făcut la fel.

— Nu-i rău, nu-i aşa ? zise Fulton. Dacă e ceva ce-mi place este să fiu aşezat undeva de unde pot auzi marea, bînd whisky. Nu cred că un om îşi poate dori ceva mai bun. Sigur, sînt clipe în care o fată înlocuieşte aproape totul, dar cînd un flăcău vrea să se destindă n-are nevoie de femei. Şi am să-ţi spun de ce. Femeile trăncănesc, dar whisky-ul, nu ! Ai avut o idee grozavă, bătrîne.

I-am spus că idei grozave am destule şi am continuat :

— Am altă idee. După cîteva pahare, poate n-ar fi rău să încercăm cîte un pui.

— Da. Păsările astea sînt cele mai bune de pe coastă. Nu te lăsa înşelat. Desigur, poţi să te duci la Alfredo, la Carlton, la Blue Room şi, dacă poţi intra, la Clubul Muşchetarilor. Şi acolo se servesc pui. Cu cinci valeţi, cu furculiţe de argint şi cu orhidee. Dar nota de plată te va face să sari pînă în tavan. Aici ţi le trîntesc pe masă, dar scuză-mă ! E ceva. Şi nu scump. (Îşi goli paharul, îl puse pe masă şi respiră adînc). Vin aici de două ori pe săptămînă. Cîteodată o aduc şi pe prietena mea. Uneori vin singur. Fac mare haz cînd mă gîndesc la acei găgăuţă bogaţi care bîntuie localurile şi plătesc de cinci ori mai mult decît plătesc eu aici, pentru a mînca mai prost. Cel mai caraghios este faptul că nu există nici unul care ar vrea să se arate pe aici, deoarece prietenii lor plini de lovele şi-ar închipui că nu au posibilităţi. Şi în acest blestemat de oraş este un păcat să nu ai posibilităţi.

I-am umplut paharul şi am vărsat puţin whisky şi în al meu pentru a-i da impresia că beau tot cît bea şi el. Dădu din cap şi reluă :

— Dar — şi există întotdeauna un „dar" — prăvălia începe să decadă. Acum un an, clientela de aici era simpatică, băieţii şi fetele drăguţe. Dar acum, derbedeii au descoperit localul. Le place să se distreze ca dumneata şi ca mine; şi atunci vin aici. În mijlocul golfului avem un cazinou, instalat pe un vapor. Asta îi atrage, precum stîrvul muştele. Sam îşi face griji. Am stat la taclale cu el, acum opt zile. Îmi spunea că clientela sa obişnuită dispare încetul cu încetul ; sînt aceşti golani care o înlocuiesc. Nu e nimic de făcut. Săptămîna trecută a fost o încăierare. Au scos chiar şi cuţitele. Sam a putut să restabilească repede ordinea, dar este genul de neplăceri care-i face pe clienţi să fugă. A spus că dacă va mai fi aici încă o încăierare cu cuţitele, localul său va deveni vizuina unor derbedei ca atîţia alţii.

I-am spus că era o nenorocire şi am aruncat o privire asupra grupului de lîngă tejghea. Toţi erau nişte namile cu îmbrăcăminte ţipătoare, cu privirea bănuitoare şi dură, cărora puţin le păsa cum îşi umplu buzunarele, numai banii să intre.

— Nişte golani, preciză Fulton, urmărind privirea mea. Atît timp cît n-au băut, e în regulă. Băieţii periculoşi nu vin decît noaptea. (Îşi aprinse o ţigară şi împinse pachetul spre mine). Atunci, cum a fost cu bătrînul ? Simpatic, moşul, nu-i aşa ?

— Mda, în acel imens birou, privirea care te străpunge... Pentru nimic în lume n-aş vrea să lucrez pentru el.

— Tu ai spus-o, pretenţiosule. Eu mi-am găsit o slujbuliţă liniştită. Conduc maşina unei doamne bătrîne, cînd se duce să tîrguiască prin prăvălii, îi port pachetele şi mă străduiesc să-i uşurez lucrurile. Este o bătrînă cumsecade. După şederea mea la Creedy, am impresia că ea va fi capabilă să mă vindece de ulcerul de la stomac.

— Ia, spune-mi, cine este acest Hertz ?

Fulton se strîmbă.

— Ce vrei ? Să-mi strici seara ? L-ai întîlnit ?

— Era cu Creedy, cînd am intrat. Are aerul unui tip dur. Cine este ? Ce treabă are Creedy cu un individ de soiul ăsta ?

— El se ocupă de unii oameni. Creedy îl folosește din cînd în cînd ca paznic personal.

— De ce ar avea nevoie de un paznic personal ?

Fulton ridică din umeri.

— Tipii ăștia plini de bani își dau aere. Ei își închipuie că sînt așteptați la cotitură ca să fie atacați. Și apoi, cînd ai un paznic personal oamenii cred că ești grozav de important. Este numai o paradă, nimic mai mult, ca și tăblițele din parcajul de mașini. Toate pentru a scoate ochii. Dar nu-ți face iluzii despre Creedy. Este grozav de dur. Poate nu are aerul, dar este tot atît de dur și de periculos ca și derbedeii care vin să se încaiere aici. Are tot orașul sub dominația sa. El a dat dispoziții să se instaleze tripoul care plutește în golf. A spus că asta încurajează turismul și n-a greșit. Dar aduce și mutre suspecte, dar puțin îi pasă. În orice caz, jumătate din vapor îi aparține și el încasează jumătate din beneficii.

— Și Hertz, este tot atît de periculos pe cît pare ?

Fulton aprobă.

— Te cred. Creedy n-are de-a face cu papă-lapte. Cînd angajează unul dur, ăsta trebuie să fie cu adevărat dur. Hertz este dur și nu puțin. Mă înfricoșează. Cred că este smintit.

— Care este arma sa favorită ? Șpițul de spart gheața ?

— Pentru el este lama de ras. Păstrează totdeauna una în viziera caschetei sale, o lamă pentru a ciopîrți mutra celui cu care se bate ; mai are încă una într-o bucată de lemn crăpat. Dreapta lui ar doborî un bou, dar lama de ras este a dracului de periculoasă. El poate să taie pe cineva, cu o simplă mișcare de mînă. Este un as.

— Ai citit povestea tipului care s-a lăsat asasinat azi dimineață, la Bay Beach ?

— Da, am văzut asta în ziarele de seară. De ce ? Te interesează ?

— Era asociatul meu. Am impresia că a fost să-l vadă pe Creedy, într-una din zilele astea și mă întrebam dacă poate nu l-ai văzut.

Fulton se îndreptă.

— A venit să-l vadă pe bătrîn ? Atunci poate l-am văzut. Aproape toată săptămîna am fost de pază la gard. Cum arăta ?

I-am dat semnalmentele complete ale lui Sheppey. Avea părul roșu aprins ca focul și eram aproape sigur că dacă Fulton l-ar fi văzut, nu l-ar fi uitat. Nu mă înșelasem.

— Bineînțeles. Mi-l amintesc, un roșcovan înalt. E adevărat. Logan l-a lăsat să treacă. Eram la barieră, dar n-am auzit numele lui.

— Ai putea să juri că l-ai văzut ? Este important. Vei fi poate chemat să faci asta în fața tribunalului.

Fulton își goli paharul și replică :

— Bineînțeles că voi jura. A venit marțea trecută. Un flăcău roșcovan înalt, cu părul tuns ca peria, într-un costum de flanelă gri, la volanul unui Buick decapotabil.

Totul se potrivea. Mașina, o confirmare în plus. Așadar, am avut dreptate. Jack s-a dus să-l vadă pe Creedy. Nu-mi rămînea decît să găsesc din ce cauză, dar nu va fi ușor. Fulton mă privi cu curiozitate :

— Așadar, spui că a fost asasinat ?

— Da. Poliția crede că petrecea cu dama unui gangster și că tipul l-a doborît. Este posibil.

— Asta-i bună... Și ai fost obligat să-i vizitezi pe copoi din cauza asta ?

— Da. Acest căpitan Katchen este cineva ! Și-a ratat vocația. Ar fi trebuit să i se încredințeze lagărul de la Belsen !

— Așa-i, după cum ai spus. Din timp în timp vine să-l viziteze pe Creedy, de vreo patru ori pe an. Eu cred că trece să-și ia prima. Ai fi mirat să afli numărul localurilor de noapte, al bordelurilor care rămîn deschise, pur și simplu, pentru că polițistul închide ochii.

— Ce au de-a face localurile de noapte și bordelurile cu Creedy ?

— Îți spun că jumătate din oraș îi aparține. Poate nu încasează direct banii ticăloșilor care le conduc, dar el încasează chiriile prin persoane interpuse, iar Katchen are procentul său.

— E căsătorit, nu-i așa ?

— Cine, Creedy ? După cum știu, a fost căsătorit de patru ori, sau poate de mai multe ori. Pentru moment soția sa este Bridgett Bland, fosta vedetă de cinema. Ai văzut-o ?

— Odată, cred. Dacă am memorie bună, era destul de senzațională.

— Este și acum, dar nu e nimic pe lîngă fata sa vitregă. Asta este o frumusețe, fără îndoială cea mai mișto gagică pe care am văzut-o vreodată, și am văzut destule la tinerețea mea.

— Locuiește la tatăl ei ?

— Nu mai locuiește acum. Înainte da, dar cealaltă n-a putut-o suporta. De

fiecare dată cînd bătrînul dădea o recepție, Margot — este fata — era vedeta, iar cealaltă stătea degeaba. Asta nu i-a plăcut. Se certau tot timpul, atunci Margot și-a făcut valiza și a șters-o. Are un apartament în Franklyn Boulevard. După cîte am auzit, bătrînul o regretă. Și eu. Era singurul lucru plăcut în baraca aia blestemată. Bridgett îmi face rău la stomac. Ea este ca Creedy, niciodată mulțumită, mereu gata să se plîngă, în picioare toată noaptea și în pat toată ziua.

Eram pe cale să aflu foarte multe lucruri. Aveam seara în fața noastră și era inutil să ne grăbim. Am abătut convorbirea asupra apropiatelor campionate de box, l-am lăsat pe Fulton să-mi explice cele o mie de motive pentru care campionul nu poate să piardă. De aici, am trecut la fotbal, apoi la eternul subiect de conversație : femeile. Erau aproape orele nouă cînd s-a terminat sticla de whisky. Soarele apusese într-o simfonie purpurie și acum era noapte. Am făcut semn ospătarului, care se apropie după o clipă.

— Dă-ne doi pui, cu toate garniturile, i-am spus.

Fulton și cu mine eram acum puțin cam amețiți, dar nu prea tare, deoarece după primele pahare dintr-o sorbitură, degustasem scotch-ul pe îndelete, așa cum se cade cînd e vorba de un alcool de soi. Priveam prin fereastră luminile de la Saint Raphael City. De aici, de unde eram, orașul părea fermecător.

— Doamna Creedy se împacă bine cu soțul ei ? întrebai.

Fulton ridică din umeri.

— Nimeni nu se poate înțelege cu el. În tot cazul este prea ocupat să cîștige biștari ca să se ocupe de femei. Ea se distrează cum poate.

— Cu cineva în mod special ?

— Ei bine ! favoritul actual este o grămadă mare de carne, un băiat voinic și cu părul creț care se numește Jacques Thrisby. Este un canadian francez.

Am observat deodată că de masa noastră s-a apropiat un bărbat. O clipă am crezut că este ospătarul care trebuia să ne servească cina. Priveam pe fereastră, continuînd să-l ascult pe Fulton și reflexele mele erau mai lente. Pe de altă parte, scotchul mi-a încurcat puțin ideile.

L-am auzit pe Fulton scoțînd un sughiț de surpriză și de teroare. M-am întors brusc.

Hertz stătea lîngă masă și mă privea. În spatele lui, formînd un semicerc și barînd ieșirea, am observat patru vlăjgani masivi, sumbri și duri. Expresia pe care am citit-o în ochii mici și sălbatici ai lui Hertz făcu să-mi treacă un fior prin șira spinării.

Vacarmul din sala cea mare se liniști dintr-odată ; capetele s-au întors și privirile s-au concentrat asupra mea.

Mă găseam într-o poziție proastă. Scaunul nu era decît la o distanță de treizeci de centimetri de perete. Masa mă despărțea de Hertz și nu era prea mare. Fulton beneficia de o poziție mai bună. El se găsea în dreapta mea și nu avea nici un perete în spatele său.

Fără nici o îndoială clientela bănuia că în aer plutea amenințarea unei încăierări. Cîțiva clienți se îndreptau deja, pe tăcute, spre ieșire. Cu vocea sa răgușită, Hertz întrebă :

— Îți aduci aminte de mine ? Nu-mi plac spionii și cînd un individ nu-mi place, îl curăț.

Cu colțul ochiului am observat un negru înalt, cu șorț alb și în cămașă alergînd prin spatele tejghelei. Avea caroseria lui Jose Louis și fața sa pocită arbora un vag surîs de scuze. Traversă sala, ocoli cei patru bărbați, și ajunse lîngă Hertz în mai puțin timp decît e necesar pentru a spune.

Am apucat marginea mesei și m-am pregătit. Negrul îi spuse lui Hertz cu amabilitate :

— Nu vrem aici povești, papa. Dacă aveți socoteli de reglat, duceți-vă pînă afară.

Hertz se întoarse pentru a-l privi pe negru. În ochii săi, sclipiri roșii îi dădeau aerul unui nebun. Am văzut umărul său coborînd ușor și pumnul său drept izbind ca un fulger, drept în mijlocul feței negrului. Lovitura sună parcă în gol, ca o lovitură de tobă. Negrul se dădu înapoi clătinîndu-se și căzu în genunchi. Unul din acoliții lui Hertz scoase atunci un baston de cauciuc din buzunar și îi ciocăni capul.

Totul s-a petrecut foarte repede. M-am aruncat cu toată greutatea mea asupra mesei și am lansat-o spre Hertz, care era ușor dezechilibrat de lovitura pe care tocmai o dăduse.

Marginea mesei l-a atins coapsele ; se răsturnă spre spate antrenînd doi dintre oamenii săi. Aveam acum puțin mai mult spațiu vital. M-am redresat dintr-o săritură și am înșfăcat scaunul. L-am învîrtit cu brațul, la înălțimea umărului, ca pe o secere și am degajat încă mai mult teren de manevrat.

Fulton s-a ridicat și el și învîrtea scaunul său deasupra capului. Îl izbi de capul adversarului cel mai apropiat pe care-l trînti la pămînt.

În clipa aceasta, doi „debarasori" enormi, angajați ai localului, s-au repezit printr-o ușă învecinată, cu bastoane de cauciuc în mînă. Cei trei acoliți ai lui

Hertz s-au împrăştiat înainte de a se lansa împotriva „debarasorilor", dintre care unul era un negru. Acest fapt ne-a lăsat pe Fulton şi pe mine să luptăm numai cu Hertz. Respiraţia sa era şuierătoare. În mînă îi strălucea un obiect mititel. Fulton îl ameninţă cu scaunul său dar, cu rapiditatea unui şarpe care loveşte, Hertz îl evită, alunecă într-o parte şi mîna sa porni ca o săgeată spre faţa lui Fulton, care scăpă scaunul şi se clătină înapoi, cu obrazul deodată plin de sînge.

Am frînt scaunul de capul lui Hertz. Acesta se rupse, lăsîndu-mi drept armă o bucată de lemn care, pentru a combate un asemenea monstru, nu avea mai multă eficacitate ca o scobitoare.

Se clătină, apoi cu un rînjet sălbatic, se precipită spre mine, cu mîna dreaptă ridicată. Dacă m-aş fi tras înapoi, m-ar fi atins, dar eu mă aruncai înainte şi-l lovii cu pumnul în obraz. A fost o lovitură grozavă, grea şi puternică şi capul său fu rău zguduit. M-am îndepărtat de el, am nimerit peste unul dintre debarasori, care mă lovi cu dosul palmei şi mă retrimise în labele lui Hertz. Am reuşit să-i prind articulaţiile mîinilor. M-am întors pe jumătate, i-am trecut braţul peste umărul meu, am tras şi l-am ridicat. Îmi trecu pe deasupra capului cu viteza unei rachete cu reacţie şi se prăvăli pe pămînt atît de tare că zdruncină întreaga baracă.

M-am răsucit în căutarea lui Fulton. Se sprijinea de perete, cu genunchii tremurînd şi ştergîndu-şi faţa cu batista. Îl apucai de braţ şi urlai :

— Vino ! S-o ştergem !

Unul dintre oamenii lui Hertz sări asupra mea. Am evitat bastonul de cauciuc care-mi şuieră la urechi, l-am izbit cu pumnul în burtă şi cu o piedică l-am trimis la plimbare. N-am stat să văd rezultatul. Apucîndu-l pe Fulton l-am tîrît prin sală spre ieşire.

Odată afară, situaţia nu părea deloc mai grozavă. Lunga pasarelă îngustă se desfăşura în faţa noastră, strălucitor iluminată, cu marea de-o parte şi de cealaltă şi, chiar la capăt, parcajul de maşini, tot atît de bine iluminat. Fulton pierdea sînge din abundenţă şi părea gata să leşine. Dintr-o clipă în alta, Hertz şi banda sa vor începe să ne urmărească. Fulton şoiera :

— Întinde-o. Nu pot merge mai departe. Fugi înainte ca să nu te prindă !

I-am prins braţul, i l-am trecut peste umărul meu şi, de bine de rău, l-am tîrît fugind de-a lungul pasarelei, spre maşină. În spatele meu, un zgomot de paşi grăbiţi îmi spunea că nu voi ajunge departe în acest fel. L-am lăsat pe Fulton să cadă şi m-am întors. Hertz înainta spre mine. Îi strigai lui Fulton :

— Fugi ! Mă ocup eu de gorilă !

L-am împins, şi el plecă clătinîndu-se, în momentul în care Hertz sărea pe mine. Avea siguranţa şi supleţea unui boxer profesionist. M-am retras brusc, descriind un cerc, pentru ca el să primească lumina felinarului drept în ochi. Îi prindeam pumnii : nu mai avea lama de ras. Probabil a pierdut-o cînd l-am trîntit la pămînt. Avea aerul de a fi nebun de-a binelea de furie. Era un avantaj pentru mine. Un adversar în această stare este departe să fie atît de periculos ca un om cu sînge rece. El se aruncă asupra mea ca un taur furios şi eu i-am repezit, în plină mutră, o lovitură de pumn care dădu capul mult pe spate. Am evitat o dreaptă, care m-ar fi decapitat dacă m-ar fi atins, şi i-am expediat, la rîndu-mi, o dreaptă drept în gît. Ripostă cu un croşeu de stînga, care mi se păru că are efectul unei lovituri de ciocan.

Am căzut în genunchi. Îndată ce se repezi spre mine mi-am dat drumul şi agăţîndu-mă de coapsele sale puternice, l-am ridicat cu totul. Îmi trecu pe deasupra capului şi se duse să valseze pe pasarelă, cu capul înainte. Chiar înainte ca el să fi atins scîndurile, m-am ridicat în picioare şi am început să fug. În clipa în care năvăleam în parcajul de maşini, o voce îmi strigă :

— Hei ! Brandon ! Pe aici !

Văzîndu-l pe Fulton făcîndu-mi semne, de pe scaunul din faţă al maşinii, am făcut un ocol. Îl auzeam pe Hertz alergînd în spatele meu, pe pasarelă. Motorul sforăia. Am sărit la volan, am schimbat viteza şi am apăsat cu piciorul pe accelerator. Cînd maşina demară în goană, Hertz, cu faţa crispată de furie, nu era decît la vreo douăzeci de metri. Am trecut cu bine de ieşirea locului de parcare şi goneam nebuneşte pe bulevard. Fără să încetinesc am virat pe un drum secundar, accelerînd pînă la răspîntie, frînînd am cotit pe alt drum şi sfîrşii prin a reduce viteza. Atunci aruncai o privire lui Fulton.

— Eşti grav rănit ?

— Voi scăpa, dar sîngerez ca un porc înjunghiat.

— Unde se găseşte spitalul cel mai apropiat ? Te voi duce acolo.

— Coteşte la stînga, sus pe coastă, şi apoi drept vreo opt sute de metri.

Accelerai din nou. Cinci minute mai tîrziu blocam frînele în faţa intrării de urgenţă a spitalului. M-am aplecat peste Fulton pentru a-i deschide portiera.

— Ai să reuşeşti singur ? Cînd te va vedea medicul poate-i va chema pe copoi şi eu n-am poftă să-i întîlnesc.

— O să mă descurc, spuse el coborînd din maşină. Am pierdut o frumoasă ocazie de a tăcea. Aş fi făcut mai bine să te evit...

— Îmi pare rău. Nu mi-am închipuit că-ţi voi da ocazia unor astfel de distracţii. Ai putea să depui o plîngere împotriva lui Hertz. Există destui martori.

— Frumoasă afacere ! Asta nu mă va ajuta cu nimic şi o să-mi aducă numai

necazuri. Am să-mi fac valiza şi o s-o şterg. Sînt sătul pînă-n gît de tîrgul ăsta.

Se îndepărtă tiriş-grăpiş, continuînd să-şi ţină batista pe faţă. L-am văzut dispărînd într-una din sălile pentru urgenţe, apoi m-am întors şi am plecat spre hotel.

Numai după ce am ajuns în camera mea liniştită şi după ce mi-am spălat rănile, mi-am adus aminte că nu cinasem şi că-mi era foame. Am cerut să mi se aducă cîteva sandvişuri şi o sticlă de bere de la gheaţă.

În timp ce mîncam, am observat că lucrurile lui Jack au fost ridicate din camera vecină pentru a fi aşezate, cu grijă, grămadă, într-un colţ din camera mea. Acest amănunt mi-a amintit că trebuie să-i scriu nevestei lui. După ce am terminat masa, am aprins o ţigară, apoi am scris scrisoarea, pe hîrtia cu antet a hotelului. S-a făcut ora zece şi jumătate cînd am terminat redactarea ei. I-am propus o sumă rezonabilă pentru a o despăgubi de pierderea soţului. Dinadins i-am propus o sumă nu prea mare, ştiind că ea se va tocmi îndelung, pas cu pas, pentru a obţine avantaje. Niciodată nu m-a simpatizat şi aş fi putut să-i ofer şi comorile din Peru, ca tot n-ar fi fost mulţumită. Am pus scrisoarea în plic şi am lăsat-o pe birou, pentru a o expedia în cursul dimineţii următoare.

M-am aşezat apoi şi am deschis valiza lui Jack. Am triat lucrurile, pentru a mă asigura că nu rămăsese nimic susceptibil de a-i da soţiei sale emoţii. A fost o treabă bună deoarece am găsit scrisori şi fotografii care dovedeau că el o înşela de mai mult de un an. Le-am rupt şi le-am aruncat la coş. Am golit valiza şi am sfîrşit prin a găsi, ascuns în căptuşeală, un plic de chibrituri, în genul acelora pe care restaurantele şi localurile de noapte le distribuie ca reclame. Dar plicul acesta avea un aspect curios. Era acoperit cu moar roşu închis şi purta, în litere de aur, inscripţia : „Clubul Muşchetarilor" şi un număr de telefon.

Am răsucit plicul între degete, continuînd să mă gîndesc la ceea ce Graves, detectivul hotelului, îmi spusese despre acest club, cel mai select şi cel mai scump din oraş. Cum a intrat Jack în posesia acestor chibrituri ? Fusese la club ? Aşa cum îl cunoşteam, ştiam că niciodată nu s-ar fi dus într-un local de mare lux, dacă nu pentru afaceri. Era prea zgîrcit cu banii săi pentru a se duce în localuri atît de scumpe.

Fără să las din mînă plicul, m-am ridicat, am reflectat un moment, am ieşit din cameră şi am coborît în hol. L-am întrebat pe salariatul de la recepţie dacă Graves era acolo.

— Trebuie să fie în biroul său, pentru moment, spuse acesta, contemplîndu-mi ochiul învineţit. La subsol, în dreapta. Aţi avut un accident, domnule Brandon ?

— Din cauza ochiului, întrebi asta ? Nu. Am comandat nişte sandvişuri şi cameristul de la etaj mi le-a zvîrlit în faţă. Nu-ţi face sînge rău. Eu mă amuz.

L-am lăsat cu gura căscată şi am coborît la biroul lui Graves. Era mai degrabă un dulap în perete, decît o încăpere. L-am găsit aşezat la o măsuţă, ocupat să facă pasienţe. El înălţă capul atunci cînd mă aşezai în prag. Cu un aer indiferent, mă întrebă.

— Mutra dumitale nu a plăcut cuiva ?

— Mda.

Mă plecai spre el şi lăsai plicul de chibrituri să cadă pe masă. El îl privi, încreţi sprîncenele, îl ridică apoi, cercetîndu-mă cu atenţie.

— Ce înseamnă asta ?

— L-am găsit în valiza lui Sheppey.

— Aş putea paria un dolar că n-a pus niciodată piciorul acolo. N-avea nici distincţia, nici averea, nici farmecul necesar pentru a intra acolo.

— Nici o şansă ?

— Nici una la zece milioane.

— Poate l-a dus cineva. Este posibil.

Graves înclină capul.

— Poate. Un membru al clubului poate aduce pe cine vrea, dar dacă mutra invitatului nu place snobilor de acolo, autorul invitaţiei riscă întotdeauna să fie radiat din club. Aşa e treaba.

— Sheppey a găsit asta pe undeva...

Graves ridică din umeri.

— Văd asta pentru prima dată. Tipii şi damele care frecventează Clubul Muşchetarilor nu riscă niciodată să-şi murdărească mînuţele albe cu o chestie ca asta. Aş crede mai degrabă că cineva l-a invitat şi el a luat plicul pentru a arăta că a fost acolo. Dacă cineva este lăudăros, are cu ce face pe grozavul.

— Nu ştii unde aş putea obţine lista membrilor clubului ?

El surîse cu amărăciune, se ridică, făcu înconjurul mesei şi deschise un dulap în perete. După ce cotrobăi puţin îmi prezentă o cărţulie, legată în moar roşu colorat, cu aceleaşi litere de aur ca şi plicul de chibrituri.

— Am găsit asta într-una din camerele de la Ritz-Plaza şi mi-am spus că ar putea să folosească la ceva într-o zi. Este deja perimată ; datează de acum doi ani.

— Ţi-o voi înapoia, i-am spus reluînd plicul de chibrituri şi punîndu-l în buzunar împreună cu carnetul. Mulţumesc.

— Dar spune-mi cine te-a aranjat cu vînătaia la ochi ?

— Este cineva pe care n-ai vrea să-l cunoşti.

L-am părăsit şi m-am înapoiat în hol. Am găsit un fotoliu puţin mai retras şi am parcurs numele din carnet. Erau vreo cinci sute. Patru sute nouăzeci şi şapte de nume nu-mi spuneau nimic. Celelalte trei erau doamna Bridgett Creedy, domnul Jacques Thrisby şi domnişoara Margot Creedy.

Am închis carnetul. După cîteva minute de gîndire, mi-a venit deodată o idee. Am luat-o în consideraţie şi am tras concluzia, după cîteva clipe, că dacă ideea nu era prea grozavă, cel puţin nu era nici prea rea.

M-am dus la portar şi l-am întrebat unde este Franklyn Avenue.

Mi-a spus să merg pe a doua stradă la dreapta, apoi pe prima la stînga pînă la semnalul roşu.

I-am mulţumit şi am coborît peronul pentru a mă duce la locul unde îmi parcasem Buick-ul.

Franklyn Arms era unul din acele grupuri de imobile de mare lux, rezervate bogătaşilor al căror venit se cifrează în milioane de dolari.

La prima vedere nu părea să cuprindă mai mult de vreo treizeci de apartamente. Era o clădire cu trei etaje care trona cu demnitatea unei ducese, în mijlocul unui vast parc bine întreţinut.

Am reuşit să mă strecor cu Buick-ul meu negru între două Rolls-uri, am coborît din maşină şi am trecut prin faţa unui Bentley, a unui Cadillac şi a unui Packard.

Am împins uşa turnantă şi am pătruns în holul îmbrăcat în lambriuri de stejar.

La celălalt capăt, la biroul de recepţie, stătea un băiat înalt, blond, îmbrăcat într-un smoching impecabil şi pe al cărui obraz efeminat se citea o expresie de plictiseală arogantă.

M-am apropiat de el arborînd unul din surîsurile mele cele mai ademenitoare. A fost desigur o eroare deoarece el se dădu înapoi ca şi cum i-aş fi agitat, sub nasul său aristocratic, un peşte nu prea proaspăt.

— Domnişoara Creedy, vă rog.

Îşi pipăi cravata impecabilă şi mă privi din cap pînă în picioare. Cred că putea să aprecieze la o centimă preţul costumului meu, al cămăşii, al cravatei şi al pălăriei mele.

— Domnişoara Creedy vă aşteaptă ?

— Nu. Vă rog s-o chemaţi şi să-i spuneţi că am avut o convorbire cu tatăl ei şi că aş dori foarte mult să am o întrevedere cu ea. Mă numesc Lew Brandon.

Ciocăni cu unghiile sale îngrijite pe tejgheaua lustruită, continuînd să chibzuiască. Văzînd privirea sa preocupată mi-am spus că îndeletnicirea aceasta intelectuală nu prea îi era familiară.

— Poate aţi face mai bine să-i scrieţi cîteva cuvinte, spuse el în sfîrşit, consultînd un ceas Omega de aur masiv. Este puţin cam tîrziu pentru o vizită.

— Ascultă, bătrîne, am spus, jucînd cît puteam mai bine rolul unui dur, eşti poate o fiinţă fermecătoare şi voluptoasă, dar eu nu mă las fermecat cu uşurinţă. Cheam-o pe domnişoara Creedy şi las-o să decidă singură ce atitudine să ia.

Mă privi fix, surprins şi neliniştit, apoi dispăru într-o mică încăpere din spatele biroului şi închise uşa. Am luat o ţigară şi am lipit-o de buza mea inferioară. Mă întrebam dacă cheamă copoii. Voi avea desigur o mutră nenorocită dacă un brav agent zelos mă va trimite la post, pentru a fi inoportunat elita din Saint Raphael City

Dar două sau trei minute mai tîrziu, el reapăru cu mutra unuia care a înghiţit o viespe. Îmi arătă ascensorul automat şi îmi spuse cu răceală :

— Etajul doi. Apartamentul 7.

Îmi întoarse apoi spatele cu o mişcare nerăbdătoare a capului, care făcu să-i salte buclele blonde.

Am găsit apartamentul 7 la capătul unui lung culoar, lambrisat cu stejar. În momentul în care m-am oprit în faţa uşii, un radio cînta din Mozart. Am sunat şi uşa s-a deschis după cîteva clipe. Apăru o femeie de o anumită vîrstă, simpatică, cu rochia de mătase neagră şi şorţ alb cu volan.

— Domnul Brandon ?

— Da.

I-am încredinţat pălăria în timp ce intram într-un mic vestibul, mobilat cu o masă ovală pe care stătea un vas de argint plin de orhidee. Camerista deschise o uşă şi se retrase anunţînd :

— Domnul Brandon.

Am intrat într-o mare cameră de zi, în care totul era în culoarea caisei şi în alb. Pereţii, perdelele şi fotoliile adînci de piele erau de culoarea caisei. Culoarea albă era rezervată covorului şi domnişoarei Creedy. Înaltă şi sveltă, stătea

lingă o mare combină cu picup şi mă privea. Părul, blond cenuşiu, semăna cu mătasea. Era de o frumuseţe senzaţională, în genul clasic, cu nişte ochi imenşi, tot atît de catifelaţi şi de violeţi ca acele panseie uriaşe care sînt admirate cîteodată în expoziţiile de flori. Era în rochie de seară, albă, îndrăzneţ decoltată în formă de V : un colier de diamante scînteia la gîtul său. Fără îndoială un cadou al lui papa, cu ocazia împlinirii vîrstei de douăzeci şi unu de ani, dar cadoul ăsta trebuie să fi ştirbit în mod serios contul în bancă al bătrînului Creedy. Purta mănuşi lungi, un ceas de platină, bătut cu diamante, la mînă, şi la degetul cel mic, petrecut peste mănuşă, un rubin mare pătrat, montat în aur.

Avea, în mod absolut, aspectul fizic potrivit funcţiei sale : din cap pînă în picioare ea întrupa la perfecţie pe fiica unui multimilionar. Înţelegeam acum că doamna Creedy suferea din cauza concurenţei. Trebuie să fi sărit în sus de bucurie cînd această tînără şi-a făcut valiza şi a părăsit casa

— Sper că veţi binevoi să mă scuzaţi pentru această vizită tîrzie, domnişoară Creedy, am spus. Nu mi-aş fi îngăduit-o dacă afacerea mea nu ar fi fost urgentă.

Schiţă un mic surîs, nici prietenos, nici răuvoitor : era acela al unei gazde bune care primeşte vizita unui necunoscut : un gest de curtoazie şi nimic mai mult.

— Această afacere îl priveşte pe tatăl meu ?

— Ei bine ! Şi da, şi nu. De departe, poate, dar pentru a vă spune tot adevărul, am crezut că nu mă veţi primi dacă nu menţionez numele tatălui dumneavoastră.

I-am acordat un surîs fermecător, dar ea păru să nu aibă nici o reacţie. Mă privea acum în faţă şi ochii săi întunecaţi aveau o fixitate deconcertantă. Am reluat :

— Conduc agenţia de informaţii Star. Sper că veţi consimţi să mă ajutaţi.

Se încordă puţin şi încreţi sprîncenele. În pofida expresiei sale severe, era tot atît de frumoasă.

— Eşti poate un detectiv particular ?

— Chiar aşa. Lucrez într-o afacere şi dumneavoastră puteţi să mă ajutaţi, domnişoară Creedy.

O vedeam încremenind vizibil.

— Să te ajut ? Într-adevăr, nu ştiu ce vrei să spui. Pentru ce te-aş ajuta ? spuse ea, cu o voce din ce în ce mai glacială.

Am încercat din nou trucul cu surîsul fermecător, dar tot fără nici un rezultat.

— Nu există nici un motiv ; afară de faptul că există anumite persoane care nu ezită să ajute din cînd în cînd pe semenii lor. Dacă îmi permiteţi să vă relatez ceea ce m-a adus aici, poate că o să vă intereseze.

Ea ezită, apoi îmi arătă un fotoliu.

— Ei bine, dacă vrei ! Ia loc.

Am aşteptat ca ea să se fi aşezat pe canapea înainte de a mă lăsa să cad în fotoliul pe care mi-l indicase.

— Acum cinci zile, domnişoară Creedy, asociatul meu Jack Sheppey a părăsit biroul nostru din San Francisco pentru a veni aici în urma unei convorbiri telefonice. Acest corespondent a omis să spună numele său telefonistei noastre. Eu eram absent în acel moment. Sheppey a plecat fără a indica numele clientului, dar l-a scris pe acela al tatălui dumneavoastră pe sugativa sa.

O observam în timp ce vorbeam şi văzui că-i reţinusem atenţia. Ea se dezmorţi puţin.

— Sheppey mi-a telegrafiat să-l întîlnesc aici. Am sosit azi dimineaţă. M-am dus la hotelul la care a tras şi el, dar era plecat. Puţin mai tîrziu, poliţia a venit să mă caute pentru a-l identifica : fusese asasinat într-un bungalow, la Bay Beach.

Ea deschise ochii mari.

— Desigur ! Am citit asta în ziarele de seară. Nu-mi închipuiam... Era asociatul dumitale ?

— Da.

— Spui că a notat numele tatălui meu pe sugativa sa ? Dar de ce ar fi făcut asta ? spuse ea, încruntînd din sprîncene.

— Nu ştiu, afară de cazul că tatăl dumneavoastră este cel care l-a chemat.

Ea se întoarse atunci şi începu să-şi răsucească rubinul pe deget. Aveam impresia că dintr-o dată se simte rău.

— Papa n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dacă ar fi avut nevoie de un detectiv particular, l-ar fi chemat prin secretarul său particular.

— Afară de cazul în care este vorba de o afacere cu totul confidenţială.

Ea continua să privească în depărtare.

— Într-adevăr, nu văd deloc cu ce mă priveşte pe mine afacerea asta. Trebuie să plec în cîteva minute...

Se ridică. Am imitat-o.

— Încerc să aflu ce a făcut Sheppey, domnişoară Creedy. Cred că ştiu că s-a dus la Clubul Muşchetarilor şi caut persoana care l-a însoţit acolo. Sînteţi

membra clubului. Mă întrebam dacă nu ați consimți să mă introduceți acolo, pentru a putea să-mi continui ancheta...

Ea mă privi ca și cînd i-aș fi cerut să plece în lună.

— Este absolut imposibil, exclamă ea. (Părea sinceră). Chiar dacă te-aș introduce la club — și n-am deloc intenția să fac așa ceva — nimeni nu te-ar tolera să interoghezi personalul.

— Înțeleg asta, domnișoară Creedy. După cîte am aflat, clubul este foarte select, dar dacă dumneavoastră puneți întrebările, veți obține poate niște răspunsuri.

Ea mă contemplă mușcîndu-și buzele.

— Imposibil. Regret, domnule Brandon, trebuie să-ți cer să pleci imediat.

— Domnișoară Creedy, nu este deloc o rugăminte neînsemnată. Un om a fost asasinat. Totul mă face să cred că poliția nu va depune multe eforturi pentru a-l încolți pe asasin. Îmi dau seama că ceea ce vă voi spune este destul de uluitor, dar l-am văzut pe căpitanul Katchen, de la brigada de criminalistică și, mai mult sau mai puțin, m-a lăsat să înțeleg că dacă mă amestec în afacerea asta, voi regreta. Sînt sigur că nu va ezita să-și ducă la îndeplinire amenințarea. Acum mai puțin de o oră am fost antrenat într-o încăierare, tocmai pentru că încercam să mă informez. Există cineva în acest oraș care are interes să înăbușe afacerea Sheppey. Jack era prietenul meu. Nu am intenția să las pe ucigașul său nepedepsit. Vă cer să mă ajutați. Tot ceea ce doresc să faceți...

Ea întinse brațul și apăsă pe butonul soneriei, fixată în perete, lîngă ea.

— Asta nu mă privește cu nimic. Regret, dar nu te pot ajuta.

Ușa se deschise și camerista intră.

— Ah ! Tessa. Domnul Brandon își ia rămas bun.

I-am surîs.

— Cel puțin, dumneavoastră nu m-ați amenințat că îmi smulgeți brațul dacă îmi voi continua ancheta, așa cum a făcut căpitanul Katchen și dumneavoastră încă n-ați trimis pe urmele mele ucigași de profesie, cum a făcut tatăl dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru că ați binevoit să mă primiți, domnișoară Creedy.

Am traversat vestibulul, mi-am luat pălăria în trecere, am deschis ușa și am ieșit.

Tentativa mea a eșuat, dar cel puțin n-am pierdut timpul. Știam că Margot Creedy știe perfect de bine de ce tatăl ei îl angajase pe Sheppey. Dacă ea era la curent însemnează că afacerea era strict familială. Am hotărît să arunc o privire asupra noului amant al lui Bridgett Creedy, Jacques Thrisby. Sheppey fusese poate angajat pentru a descoperi pînă la ce punct erau intimi. Asta se lega. Bineînțeles, Creedy va tăcea și se va înfuria numai la gîndul că va trebui să depună mărturie în fața unui tribunal și să mărturisească că a angajat un detectiv particular pentru a-și supraveghea nevasta. Este un lucru pe care nici un bărbat nu ține să-l strige de pe acoperișuri.

Acum era aproape ora unsprezece și zece minute, puțin cam devreme pentru a mă înapoia la hotel. Am revenit la Buick și am rămas acolo o bucată de vreme, ca să meditez ; apoi am demarat și m-am îndreptat spre Bay Beach.

În timp ce înaintam de-a lungul promenadei puteam să văd oameni care făceau încă baie. Sub enorma lună lividă, apa părea ca argintul vechi.

După zece minute am sosit la Bay Beach. Era capătul cel mai puțin elegant al plajei : băile erau închise, iar șirul de bungalow-uri, de sub palmieri, cu totul în întuneric.

Am lăsat Buick-ul într-o stradă transversală, chiar lîngă stabilimentul de băi și m-am dus pe jos pînă la plajă. Afară de cîteva rare mașini care păreau că rătăcesc fără nici o țintă, la întîmplare, locul era tot atît de liniștit și de deșert ca o sală de așteptare într-o dimineață de Crăciun.

Poarta stabilimentului de băi era ferecată cu un lacăt. Am aruncat o privire la dreapta și la stînga, m-am asigurat că eram singur, am pus mîna pe ultima stinghie a gardului și am trecut-o dintr-un singur salt. Am recăzut pe nisip, fără zgomot, am ajuns repede la umbra palmierilor și m-am oprit.

Venisem fără o intenție foarte precisă, pur și simplu pentru că nu aveam nimic mai bun de făcut și pentru că voiam să revăd locul unde a murit Sheppey.

Am rămas în umbră și am privit șirul de bungalow-uri. Rankin lăsase poate de pază un agent și nu țineam pentru nimic în lume să dau peste poliție. Dar nimic nu mișca pe plaja pustie și nu se auzea alt zgomot decît freamătul mării și, din timp în timp, pe promenada care domina plaja, huruitul mașinilor pe care nu le puteam vedea.

Convins că eram singur, am mers de-a lungul cabinelor pînă la penultima. Era aceea în care Sheppey și-a găsit moartea. Am încercat să împing ușa, dar era încuiată cu cheia. Am luat lanterna electrică din buzunarul meu, m-am înarmat cu o rangă subțire de oțel și am examinat broasca. Apoi am introdus ranga între broască și tocul ușii și am împins cu putere. Ușa s-a deschis.

M-am oprit în prag, sufocat de căldura de cuptor care domnea în încăpere. Apoi, înaintînd cu un pas, am aprins lanterna și am măturat încet interiorul bun-

galow-ului. Conţinea două taburete, o masă şi un pat de campanie. In colţul în care Sheppey fusese asasinat, o mare pată închisă îmi dădu fiori.

In faţa mea, am observat două uşi care duceau la cele două mici cabine pentru dezbrăcat. Una dintre ele fusese folosită de Sheppey, cealaltă de însoţitoarea lui. Am început să mă gîndesc la ea. Fusese oare folosită ca momeală pentru a-l atrage pe Sheppey în bungalow? Moartea sa poate nu avea nici o legătură cu Creedy. Făcuse poate curte amantei vreunui derbedeu, care l-a surprins?

Dacă protectorul fetei a apărut brusc, asta ar explica pentru ce tînăra femeie şi-a lăsat hainele în cabină. A fugit probabil în timp ce Sheppey se lăsa asasinat. Dar din ce cauză nu s-a dus să caute ajutor? Oare trebuia să fi strigat după ajutor pentru a împiedica crima? Sau crima a fost comisă atît de repede încît nu a mai avut timp, şi văzînd că Sheppey este deja mort, şi-a luat pur şi simplu picioarele la spinare şi a fugit?

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi mi-am şters fruntea cu dosul mîinii.

Afară de cazul în care l-a ucis chiar ea?

Am intrat în cabină şi am închis uşa. N-aveam nici un chef ca vreun vilegiaturist întîrziat sau proprietarul barăcii să poată să surprindă lumina. M-am dus să deschid prima uşă şi am aruncat o privire în interiorul cabinei. Incăperea era minusculă şi conţinea o bancă, patru cîrlige pentru agăţarea hainelor şi o mică oglindă. Raza de lumină a lămpii făcu înconjurul încăperii în timp ce mă întrebam dacă era chiar aceea pe care o folosise Sheppey pentru a se dezbrăca. Nu mă aşteptam să găsesc ceva. Poliţia percheziţionase deja şi încăperea era prea mică pentru ca ceva să fi putut scăpa poliţiştilor. Nu am găsit nimic.

Mi-am spus că-mi pierd timpul şi am ieşit. Nu era nimic interesant, nici măcar în ambianţa locului. Poate n-aş fi cercetat şi cealaltă cabină dacă n-aş fi avut, dintr-o dată, impresia că nu eram singur în cabina întunecoasă. Am încremenit, ciulind urechile şi cu inima bătînd. Degetul meu părăsi butonul lămpii şi întunericul mă învălui. Timp de cîteva minute n-am mai auzit nimic, apoi, în clipa în care mă convingeam că imaginaţia mea îmi joacă feste, am auzit un zgomot uşor, foarte apropiat, un suspin uşor.

Am simţit părul făcîndu-mi-se măciucă. Regretam acum că nu am adus nici o armă. Am făcut doi paşi înapoi şi m-am pomenit proptit de uşa celei de a doua cabine. Am apăsat pe butonul lanternei. Fascicolul luminos trasă un cerc banal pe duşumea. Am ridicat lanterna şi nevăzînd nimic, am început din nou să ascult. Pe şosea, o maşină trecea cu mare viteză.

Am răsucit mînerul uşii celei de-a doua cabine, am deschis-o şi am dirijat raza de lumină a lanternei spre interior.

Femeia era aşezată pe pămînt, întoarsă spre mine, îmbrăcată cu un bikini albastru deschis, pielea aurie îi lucea de sudoare. Părea că mă priveşte fără să mă vadă. De-a lungul umărului său stîng am observat o dîră lungă de sînge uscat. Era brunetă, fermecătoare, cu părul negru şi mătăsos şi cu trupul de manechin. Putea să aibă douăzeci şi patru, sau douăzeci şi cinci de ani. Era prea tînără ca să moară.

Ochii săi rămăseseră orbeşte fixaţi asupra razei de lumină de la lanterna mea. Am rămas încremenit pe loc, cu inima bătînd nebuneşte, cu gura uscată şi o sudoare îngheţată îmi picura de-a lungul şirii spinării.

Apoi, foarte încet, ea începu să alunece într-o parte. Incapabil să mă mişc, am rămas acolo, cu gura căscată. Numai atunci cînd s-a prăbuşit pe pămînt, într-o linişte de coşmar, am sărit să o susţin.

Dar, prea tîrziu.

Era întinsă pe pămînt, cu obrazul ascuns de părul său. Examinînd-o, am observat pe pămînt, lîngă ea, un spiţ pentru spart gheaţa, cu mînerul din material plastic alb, murdar de sînge. Acest oribil amănunt mi-a indicat că tînăra fată a murit în acelaşi mod ca Sheppey, dar de data aceasta ucigaşul părea să fi pierdut puţin îndemînarea mîinii. Sheppey murise imediat, în timp ce această tînără femeie trebuie să fi agonizat mult timp.

M-am aplecat asupra ei, acoperit de transpiraţia care curgea, picătură cu picătură, de pe bărbia mea. Spasmul expresiv care a scuturat-o în clipa în care a căzut pe pămînt a marcat, în ochii mei, momentul exact al morţii sale. N-aveam nevoie să-i iau pulsul sau să-i ridic pleoapa, ca să ştiu că nu mai puteam face nimic pentru ea.

Am privit-o, cu lanterna aţintită asupra ei. Nimic nu putea să-i indice identitatea. Nu purta decît un costum de baie. Era foarte îngrijită, cu părul proaspăt coafat, unghiile bine manichiurate, erau vopsite în roşu închis, iar costumul de baie era foarte bine croit, dar toate aceste amănunte nu-mi spuneau nimic. Ea putea să fi fost fie bogată, fie săracă. Putea să fie un manechin, sau una din numeroasele vînzătoare sau dactilografe din Saint Raphael, putea să fie oricine.

Un singur lucru era sigur: ea a fost aceea care a trecut pe la hotel să-l caute pe Sheppey, aceea despre care Graves era atît de convins că fusese, în realitate, o blondă. După părerea lui, ea purta o perucă sau îşi vopsise părul în negru. Mi-am apropiat lampa pentru a mă asigura că el greşise. Era evident, nu

era nici o îndoială. Ea n-avea perucă și părul său cu siguranță nu fusese vopsit. Asta demonstra în ce măsură un copoi de hotel poate să-și bage degetele în ochi.

I-am trecut raza de lumină peste brațe. Părul părea blond la lumină. Contrarul ar fi fost uimitor. Judecînd după bronzarea pielii sale, o bătuse prea mult soarele, pentru ca părul de pe brațe să nu fie complet decolorat.

M-am îndreptat, mi-am luat batista și mi-am șters obrazul.

Te sufocai în încăperea asta. Sudoarea mi-a străbătut prin haine. Am revenit, mergînd cu spatele, în bungalow. Atunci am observat o altă ușă, care trebuia să ducă în cabina vecină. Era un zăvor, dar nu era împins. Am tresărit. Este absolut sigur că asasinul a intrat și a ieșit prin această ușă. Cine știe dacă nu era încă alături și aștepta plecarea mea? Regretam mai mult ca oricînd absența revolverului.

Am traversat cabina, pe tăcute, am stins lumina și mi-am lipit urechea de ușă. Am ascultat mult timp, dar n-am auzit nici un sunet. Am întorat în căutarea minerului. Apoi, strîngîndu-l cu toată forța, l-am răsucit încet. Am exercitat atunci o ușoară presiune pe panou, dar ușa nu s-a clintit. Cineva trecuse în cabina vecină, dar acest cineva închisese zăvorul pe partea cealaltă. Era tot acolo? M-am retras un pas, cu gura ca iasca. N-avea, desigur, încă un șpiț pentru gheață, dar putea avea foarte bine un revolver.

Am auzit atunci un zgomot care-mi îngheță sîngele în vine. În depărtare, urla o sirenă a poliției. Din tonul său crescendo am înțeles că o mașină de rond gonea pe promenadă cu toată viteza. Nu-mi făceam nici o iluzie; flăcăii ăștia nu-și puneau să urle sirena numai pentru a glumi. Erau în timpul serviciului și destinația lor cea mai evidentă îmi părea să fie chiar locul unde mă găseam acum.

Mi-am reaprins lanterna, mi-am luat batista și am șters cu grijă minerele de la toate ușile. Cu toată graba mea, treaba a fost bine făcută. Știam în ce măsură era important pentru mine să nu las nici o amprentă susceptibilă să-l lanseze pe Katchen pe urmele mele. Sărind apoi la ușa care dădea spre plajă, am deschis-o și am aruncat o privire rapidă în dreapta și în stînga. Plaja era tot pustie, dar în afară de umbra proiectată de buchetul de palmieri, reprezenta o ascunzătoare tot atît de golașă ca dosul mîinii mele. Sirena urla din ce în ce mai tare și se apropia cu toată viteza. Dacă nu mă întorceam, eram sigur că mă voi întîlni nas în nas cu copoii. Nici nu putea fi vorba să mă ascund în spatele palmierilor. Îndată ce s-ar fi apropiat de cabine, m-ar fi reperat. Nu rămînea decît vasta plajă descoperită. Cînd trebuie, știu să fug. A fost o vreme cînd am cîștigat două cupe impresionante pentru o cursă de opt sute de metri plat. Nu chiar olimpică, dar aproape.

N-am ezitat. Am început să fug pe nisip cu o viteză record. Auzeam sirena care continua să urle pe promenadă. Nu m-am întors. Trebuia neapărat să pun o mie de metri între mine și băieții ăștia, dacă nu, vor trage asupra mea. Nu-mi imaginam că nu mă vor vedea. Cu acest clar de lună, pe nisipul alb, voi fi vizibil de la cîțiva kilometri. Fugisem cinci sute de metri cînd sirena încetă să urle, sfîrșind într-un ultim geamăt. Era momentul să sprintez, dar nisipul era moale și era mai greu decît mi-am închipuit. Pierdeam deja răsuflarea și picioarele începură să mă doară. Am încercat deci un sprint care n-avea nimic senzațional. Atunci am observat că plaja se înclină brusc, spre mare, dincolo de o coamă ascuțită, formată de o dună lungă. În cîteva minute copoii vor ieși din mașina lor și se vor precipita pe plajă și dansul va începe. Dacă aș putea să depășesc duna înainte de a fi reperat, aș fi salvat.

Am schimbat direcția și am urcat delușorul, fugind cum n-am mai fugit niciodată. Ajuns în vîrf, m-am aruncat cu capul înainte, pentru a coborî panta. Am aterizat într-un nor de nisip fin, în apropiere de franjul de spumă. N-am auzit nici un strigăt care să-mi indice că aș fi fost surprins. Am rămas un moment nemișcat, pentru a-mi recăpăta respirația. Apoi m-am ridicat și, curbat în două, m-am cățărat din nou pe dună pentru a arunca o privire, din vîrf, în direcția bungalow-urilor. Un agent stătea în picioare, în lumina lunii și îmi întorcea spatele. Ușa cabinei, în care se găsea tînăra moartă, era deschisă și prin ea apăru al doilea agent. Veni la colegul său. Schimbară cîteva cuvinte, apoi primul începu să fugă spre promenadă.

Numai după cîteva minute toată plaja mișuna de polițiști. Nu aveam nevoie de nimeni să-mi spună ce mi s-ar întîmpla, dacă aș fi găsit acolo. Căpitanul Katchen nu s-ar jena de mine. El mă prevenise deja. Chiar dacă nu m-ar fi expediat în camera de gaze, aș fi rămas nenumărate săptămîni în labele sale și asta era o eventualitate pe care doream s-o evit, cît voi putea. Ascuns de marginea dunei, am început din nou să fug. Cînd am pus o mie cinci sute de metri între cabine și mine eram complet epuizat, dar eram acum la o distanță suficientă pentru a încerca să ajung la șosea, fără să fiu văzut. Am traversat întinderea nisipoasă, redobîndindu-mi cu greutate răsuflarea. Cîteva perechi flirtau, așezate sub palmieri, dar erau prea ocupate pentru a mă remarca. Am traversat șoseaua și am revenit la locul unde îmi garasem mașina. Mi-au trebuit zece minute pentru a ajunge la intrarea stabilimentului balnear. Se adunaseră acum aici o mulțime

de gură-cască care se îngrămădiseră pe şosea, cu ochii holbaţi, ca toţi curioşii. Trei maşini ale poliţiei erau trase de-a lungul trotuarului.

Asta nu era decît începutul. Două crime în aceeaşi zi şi în acelaşi loc, era un eveniment destul de senzaţional pentru a asmuţi populaţia, îndată ce lucrurile se vor afla. În acel moment au sosit în mare viteză patru maşini de rond. Locotenentul Rankin sări dintr-una din ele şi se grăbi spre bungalow-uri. Mi-am spus că pot să-i acord încredere şi cu paşi mari m-am înapoiat la maşina mea, care mă aduse repede la hotelul Adelphi, prin nişte străzi transversale. Am lăsat maşina în parcaj, am luat o cîrpă din lădiţa de la tabloul de bord şi am scuturat, cu grijă, toate urmele de nisip pe care l-aş fi putut aduce de la plajă. Am intrat apoi în hotel. Trecuse cu puţin de miezul nopţii. Portarul de noapte, un bătrînel afabil ca un preot de ţară jovial, îmi surise întinzîndu-mi cheia de la cameră. Remarcă splendoarea nopţii şi voi să ştie dacă am observat efectele clarului de lună asupra mării. El încerca pur şi simplu să fie amabil, dar nu eram dispus să-i răspund. Am răspuns cu un mormăit vag, am luat cheia şi m-am îndreptat spre ascensor.

În timp ce-l aşteptam am auzit telefonul de la recepţie sunînd. Portarul a răspuns şi în clipa în care era să intru în cabina ascensorului, el mă strigă :

— Domnule Brandon, este pentru dumneavoastră. Doriţi să vorbiţi din cameră sau din hol ?

I-am spus că voi vorbi din cabina din hol. M-am închis, deci, întrebîndu-mă cine putea să mă cheme la o astfel de oră.

— Alo, da ?

— Domnul Brandon ?

O voce de femeie, foarte limpede, dar joasă şi oarecum familială.

— Da.

— Margot Creedy la aparat.

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi am răsuflat cu satisfacţie. Cum descoperise ea hotelul meu ? Era primul gînd care mi-a trecut prin minte.

— Sînt încîntat să vă aud, domnişoară Creedy.

— Îţi telefonez de la Clubul Muşchetarilor. M-am uitat în registrul vizitatorilor. Numele domnului Sheppey nu figurează în el.

Am fost mirat, dar asta nu m-a împiedicat să răspund :

— Ar fi putut merge cu un nume de împrumut, bineînţeles.

— M-am gîndit la asta. Portarul mă asigură că nici un domn cu părul roşu nu a mai fost la club, de luni de zile. Se poate avea încredere în el. Dacă Sheppey ar fi venit la club, el şi-ar fi amintit.

Încercam să-mi amintesc articolul din ziar care relata moartea lui Sheppey, pentru a şti dacă a pomenit de părul roşu al lui Jack. Realmente, trebuie să se fi pomenit acest amănunt.

— S-ar părea că nu a fost acolo.

— Dar ce te face să crezi că a fost la club ?

— Am găsit în valiza lui un plic de chibrituri al clubului.

— Cineva putea să i-l fi dat.

— Da. Ei bine !, vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat, domnişoară Creedy. Sînt cu totul...

Un uşor declic m-a făcut să înţeleg că ea închisese telefonul. Am rămas mult timp cu ochii ţintă pe geamul cabinei, întrebîndu-mă de ce şi-a schimbat părerea şi mi-a dat informaţia, apoi, închizînd telefonul la rîndul meu am deschis uşa cabinei şi am intrat în ascensor. Aşadar, Jack nu s-a dus la Clubul Muşchetarilor. Nu vedeam pentru ce să pun la îndoială cuvintele lui Margot Creedy. Graves îmi spusese că era puţin verosimil. Scotocisem hainele lui Sheppey şi eu ştiam că el nu adusese un smoching. Fără ţinută de seară, el n-ar fi putut trece niciodată pragul clubului şi credeam ce-mi spusese Graves despre caracterul select al aşezămîntului. Dar atunci, de unde a obţinut plicul de chibrituri ? Pentru ce l-a păstrat Jack ? N-a moştenit nimic de la furnică. El nu păstra niciodată nimic care n-ar fi avut o utilitate bine determinată.

M-am încuiat cu cheia, în camera mea, mi-am aruncat pălăria pe pat şi am deschis valiza lui Jack. Am scos plicul de chibrituri, m-am aşezat în fotoliu şi l-am privit cu atenţie. Erau douăzeci şi cinci chibrituri de carton, purtînd fiecare numele Clubului Muşchetarilor. Dosul plicului era consacrat publicităţii acelor prăvălioare de ceramică care apar ca ciupercile, pretutindeni unde se înghesuie turiştii. Reclama anunţa :

Nu pierdeţi ocazia să vizitaţi
Şcoala de ceramică a lui Marcus Hahn
Cele mai frumoase vase de ceramică,
formele cele mai originale

Castelul, Arrow Point
Saint Raphael City

Mi-am frămîntat creierii pentru a descoperi pentru ce motiv o publicitate, atît de ostentativ destinată turiştilor era etalată pe plicurile de chibrituri ale unui

club atît de strict, care nu permitea niciodată vreunui turist să pășească peste pragul său aristocratic. Mă întrebam dacă nu am plecat pe un indiciu revelator sau era pur și simplu o întîmplare. Am rupt un chibrit. Privindu-l mai de aproape, am văzut o serie de cifre imprimate pe verso : 0451135. Am examinat celelalte chibrituri și am văzut că ele purtau numere care continuau pînă la 0451160. Am pus la loc, în plic, chibritul pe care-l rupsesem și am petrecut mai multe minute pentru a mă întreba din ce cauză erau numerotate în acest fel, dar n-am găsit nici o explicație și am băgat chibriturile în buzunar. Era acum ora unu fără douăzeci de minute. Ziua fusese grea. Mi-am spus că nu-mi rămînea nimic altceva decît să aștept ziua de mîine. Ziarele poate îmi vor revela identitatea fetei în costum de baie. Odată ce-o voi ști, voi putea să-mi continui ancheta. Pînă atunci cel mai bine era să mă culc.

M-am ridicat în picioare pentru a mă dezbrăca, cînd cineva a ciocănit la ușă. Lovitura a fost dată de un pumn care nu ar fi întîmpinat nici o greutate pentru a înfunda pe gît dinții cuiva, un pumn care nu aparținea nici unui servitor al hotelului, un pumn, asta era evident, care trebuia să iasă din mîneca unei uniforme de copoi. Am rămas încremenit pe loc, cu mintea în fierbere. Fusesem observat pe cînd am părăsit plaja ? Lăsasem amprente în cabină ? Pumnul ciocăni din nou și o voce mormăi :

— Haide, deschide ! Știm că ești aici !

Mi-am scos portofelul din buzunar, am scos plicul de chibrituri și l-am ascuns sub colțul covorului, mi-am băgat din nou portofelul în buzunar și m-am dus să deschid. M-am întîlnit nas în nas cu Candy, care mestеca în continuare chewing-gum, cu privirea întunecată. În spatele lui am observat doi uriași inspectori, îmbrăcați civil, cu privirea dură, cu ochi iscoditori.

— Haide, vino, spuse Candy, cu o voce monotonă, plictisită. Căpitanul Katchen vrea să te vadă.

— De ce ? întrebai fără să mă mișc.

— Ți-o va spune. Vii de bunăvoie sau ne faci greutăți ?

Am ezitat, apoi, văzînd că am de-a face cu alții mai tari decît mine, mi-am luat pălăria de pe pat și am declarat că nu mă voi opune.

Portarului de noapte i-au ieșit ochii din cap, precum coarnele melcului, atunci cînd m-a văzut ieșind din ascensor, încadrat de Candy și de cele două matahale. Era pentru a doua oară cînd copoii mă luau cu ei și degetul meu mic îmi spunea că dacă nici de data asta nu sînt jupuit de viu, direcția hotelului îmi va cere probabil să părăsesc localul. Dar nimic nu mă asigura că această plimbare nu-mi va fi fatală. Mi-aduceam aminte de ceea ce îmi spusese Katchen, cu ocazia ultimei noastre întrevederi și, din nefericire, eram sigur că nu glumea. Am traversat holul în compania îngerilor mei păzitori și m-am instalat pe bancheta din spate a mașinii poliției împreună cu Candy, în timp ce cei doi inspectori se urcară în față. Mașina demară în trombă, ca de obicei, cu obișnuitul urlet al sirenei și părăsi cu atîta brutalitate trotuarul încît smucitura era cît pe-aci să-mi smulgă capul. Candy stătea lipit de mine, ca o stîncă încinsă la soare ; puteam simți căldura trupului său. În obscuritatea mașinii nu-i vedeam deloc fața, dar auzeam zgomotul regulat al fălcilor sale. Pentru a spune ceva, am întrebat :

— Pot să fumez ?

— Mai bine nu, replică Candy cu răceală. Am primit ordin să aplic metoda forte.

— Ce l-a apucat pe căpitan ?

— Dacă dumneata nu știi, cum vrei să știu eu ? răspunse Candy.

Și convorbirea se opri aici.

Priveam prin portieră. Nu mă simțeam bine deloc. Am fost poate reperat pe plajă de către cineva care a telefonat poliției semnalmentele mele. M-am văzut cotonogit măr. Dacă Katchen își ia sarcina asta, puteam să mă aștept la cîteva momente grele. Nimeni nu suflă nici un cuvînt pînă cînd mașina nu opri în fața postului de poliție. Aici, Candy scoase din buzunar o pereche de cătușe.

— Trebuie să ți le pun, spune el. (Am crezut că descopăr în vocea sa o notă de regret). Domnului căpitan îi place ca totul să fie făcut conform regulilor.

— Mă arestezi ? am întrebat întinzînd mîinile.

Contactul cu oțelul mă deprimă și mai mult. Candy coborî din mașină.

— Eu nu fac nimic. Domnul căpitan vrea să-ți vorbească. Asta-i tot.

Mă ajută să traversez trotuarul, urcă împreună cu mine treptele și mă urmă în sala de gardă. Cei doi inspectori au rămas în mașină. Sergentul de serviciu, un bărbat voinic, cu fața rotundă, mă privi apoi se întoarse spre Candy care făcu „nu" cu un gest al capului. Își continuă drumul, trecu printr-o ușă, urcă o scară și înaintă pe un culoar pînă la o altă ușă, care se găsea tocmai la capătul lui. Mergeam în urma lui. Se opri, ciocăni o singură dată, întoarse mînerul și deschise larg ușa. Apucîndu-mă de braț, mă introduse într-o încăpere mare, care conținea un birou, șase scaune și două fișiere metalice. Căpitanul Katchen era aici în to-

vărăşia locotenentului Rankin şi a unui bărbat înalt şi slab, de vreo patruzeci de ani, cu părul de culoarea paiului, cu ochelari fără rame şi cu un bot de nevăstuică. Candy anunţă :

— Iată-l pe Brandon.

Se retrase apoi lăsîndu-mi rolul de vedetă. Am făcut doi paşi înainte şi m-am oprit. Katchen stătea în picioare, lîngă fereastră ; faţa sa mare, vineţie, era foarte congestionată. Mă privea aşa cum poate un tigru subalimentat să pîndească un miel dolofan care trece prin faţa cuştii sale. Rankin era aşezat pe scaun, cu pălăria pe ochi şi cu o ţigară între degete. El nu întoarse capul să mă privească. Bărbatul cu părul ca paiul mă privi cu tot interesul şi detaşarea profesionistă a unui bacteriolog descoperind un microb necunoscut care tot atît de bine ar putea fi mortal, sau inofensiv. Cu o voce liniştită şi distinsă, întrebă :

— De ce are cătuşe acest om, domnule căpitan ?

Dintr-o dată Katchen păru să aibă greutăţi la respiraţie. Vocea sa scîrţîi ca pe o bucată de fier ruginit :

— Dacă nu vă place maniera mea de a proceda cu ocazia unei arestări, nu aveţi decît să vă plîngeţi şefului poliţiei !

— Este deci arestat ? întrebă politicos bărbatul blond.

În pofida botului său de nevăstuică simţeam că devine preferatul meu în acest trio atît de rău potrivit.

Katchen aruncă o privire furibundă lui Candy şi mormăi furios :

— Scoate-i brăţările astea blestemate !

Candy se apropie de mine şi cu o întorsătură de cheie, mă eliberă ; întorcînd apoi spatele lui Katchen, îmi făcu un semn cu ochiul. Am profitat de plecarea lui pentru a face cîteva grimase expresive. M-am prefăcut că-mi frec mîinile îndurerate şi că sînt foarte jignit.

— Staţi jos, domnule Brandon, spuse cel de-al treilea bărbat. Eu sînt Corme Holding, de la biroul procurorului districtual. Am aflat că domnul căpitan Katchen voia să vă vorbească şi m-am gîndit să profit şi eu de această ocazie.

Am început să mă simt mai bine.

— Încîntat de a vă cunoaşte, domnule Holding. Simt nevoia să fiu protejat. Domnul căpitan a avut deja azi o convorbire cu mine. Mi-a spus că data viitoare cînd mă va vedea aici îmi va smulge braţul drept, îmi va zdrobi mărul lui Adam cu lovituri de baston de cauciuc şi îmi va disloca rinichii, cu lovituri date cu vîrful pantofului său. De aceea, mă bucur foarte mult să vă văd aici.

Holding îşi scoase ochelarii, îi examină şi-i repuse pe nas.

— Cu siguranţă domnul căpitan Katchen nu şi-ar permite... spuse el.

Dar nu avea aerul prea convins. Am surîs.

— Domnului căpitan îi place poate să glumească. Dar eu am luat-o în serios, dar poate aveţi dreptate. Trebuie numai să priveşti bunătatea desăvîrşită ce i se citeşte pe faţă pentru a înţelege că este un mare glumeţ.

Din fundul gîtlejului Katchen scoase un mormăit şi îndepărtîndu-se de fereastră, se apropie de mine. Avea aerul unei gorile căreia i s-a tulburat ospăţul. Holding, deodată tăios, întrebă :

— Doriţi să-l interogaţi, domnule căpitan, sau trebuie să fac eu asta ?

Katchen se imobiliză. Ochii săi mici, injectaţi cu sînge se plimbară pe rînd de la mine la Holding, care-l privea cu un aer plictisit, întocmai ca spectatorul care găseşte perfect mediocru un film de gangsteri.

— Acum că v-aţi amestecat, mormăi Katchen pronunţînd cu furie fiecare cuvînt, descurcaţi-vă. Eu mă duc să-i spun două vorbe şefului poliţiei. Biroul dumneavoastră se amestecă puţin prea mult în treburile mele. Este timpul ca toate astea să înceteze.

Trecu prin faţa mea şi ieşi trîntind uşa. Toţi pereţii tremurară. Sergentul Candy întrebă :

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule Holding ?

— Poţi dispune, domnule sergent.

Am auzit uşa deschizîndu-se, dar nu m-am mişcat pentru a-l vedea pe Candy ieşind. Uşa s-a închis în tăcere, invers decît la ieşirea lui Katchen. Holding se aşeză la birou şi îmi arătă un scaun.

— Luaţi loc acum, domnule Brandon, spuse el.

Ochii mei se încrucişară cu aceia ai lui Rankin. Erau de nepătruns. Imposibil de a citi ceva în ei. Nu erau nici prietenoşi, nici răuvoitori. Holding luă de pe sugativă un creion, pe care-l puse în penar şi îmi aruncă o privire pătrunzătoare prin ochelarii săi scînteietori.

— Căpitanul Katchen se pensionează la sfîrşitul lunii, îmi spuse el. Locotenentul Rankin îl va înlocui.

— Felicitări, am spus.

Fără nici un cuvînt, Rankin se agită cu nervozitate şi îşi pipăi cravata.

— Locotenentul Rankin este însărcinat cu această anchetă, cu puteri depline, continuă Holding. Fac aluzie, bineînţeles, la aceste două crime comise la Bay Beach.

Am văzut imediat cursa. Dacă voiam să neg că mă găseam în cabină în momentul morții tinerei fete, acum era momentul să simulez surpriza și să întreb ce nouă crimă a fost comisă. Dar am abandonat repede această idee. Ar fi putut foarte bine găsi una din amprentele mele în cabină ; cineva ar fi putut să mă observe sau poate poliția a remarcat Buick-ul meu garat în apropiere. Am decis să-mi risc șansa și să spun adevărul.

— Acum cind știu că domnul locotenent se ocupă de această afacere, am replicat, sint gata să fac o depoziție. Aș fi făcut-o acum o oră, dar amenințările căpitanului Katchen mă făceau să ezit. El mă avertizase să nu mă amestec în această poveste și eu nu l-am ascultat. Atunci cind am găsit-o pe micuță în cabină am înțeles imediat că Katchen îmi va arunca în spinare această crimă.

Holding păru să se destindă puțin.

— Așadar dumneata ești bărbatul care a fost văzut intrind în bungalow ?

— Nu știam că am fost văzut, dar eu am intrat totuși și am găsit-o muribundă.

— A vorbit ceva ?

— Nu. A murit la citeva secunde după ce am sosit acolo.

— Dacă am începe cu începutul ? propuse Rankin și luă un carnet pe care-l deschise pe birou. De ce te-ai dus acolo ?

— Nu aveam nici un motiv special, afară de faptul că nu aveam ceva mai bun de făcut și că voiam să revăd locul crimei. Știu că asta poate părea caraghios, dar asociatul meu a murit acolo și cind am fost acolo, cabina era plină de polițiști. Aveam chef să mai arunc o dată o privire.

— La ce oră ai sosit ? întrebă el.

I-am indicat-o și am continuat făcîndu-i un raport amănunțit despre evenimente. Auzind sirenele poliției, înțelesesem că dacă sint surprins la fața locului, Katchen va trage instantaneu concluzia că eu eram asasinul. I-am povestit fuga mea și întoarcerea mea la hotel. Rankin îl privi pe Holding, apoi deodată obrazul său dur și crispat se destinse într-un surîs sincer care i-a redat o înfățișare omenească.

— Mă pun în locul dumitale, spuse el. Îmi închipui că și eu aș fi procedat la fel. Dar nu te sfătuiesc să repeți această ispravă.

I-am promis.

— Îți dai seama de norocul pe care l-ai avut ? reluă el. Ai fi putut fi acuzat. Dar medicul spune că ea a fost lovită cel puțin cu două ore mai înainte ca dumneata să fi intrat în bungalow. I-a trebuit atît timp ca să moară. A putut să aprecieze asta după cantitatea de singe care a curs pe ea și pe pămînt.

— Cum ați aflat că fata este acolo ?

— Cineva te-a văzut intrind în cabină. Tocmai privea, pretindea el, locul crimei ; te-a surprins și a prevenit poliția.

— Ce-am face dacă nu am avea acest minunat mare public ? am spus. Nici o urmă a vinovatului, bineînțeles ?

Rankin făcu semn că nu. Am pus atunci întrebarea spinoasă.

— Se știe cine este mititica ?

Rankin turti țigara în scrumieră, se așeză comod pe scaunul său, schimbind o privire cu Holding. Acesta ridică din umeri.

— Este evident că ea este cea care l-a căutat pe Sheppey la hotel, astăzi dimineață. Ce a făcut între orele unsprezece ale dimineții și ora morții sale, mă depășește. Era îmbrăcată cu același costum de baie pe care-l purta cind l-a părăsit pe Sheppey.

— Ați putut s-o identificați?

— Este tînăra fată, numită Thelma Cousins, a cărei dispariție a fost anunțată de gazda sa. Am adus-o să privească cadavrul. A recunoscut-o pe Thelma Cousins. Vom avea cea de-a doua mărturie. Va veni patronul ei.

Rankin îmi furniză o informație care mă puse imediat în gardă, ca pe un ciine de vinătoare:

— Se numește Marcus Hahn. Este un tip afectat care se ocupă de o combinație privind ceramica. El numește asta școala de ceramică, la Arrow Point. Mititica era vînzătoare în magazin.

Să le vorbesc despre plicul de chibrituri găsit în bagajele lui Sheppey și despre curioasa legătură dintre plic și această școală de ceramică? Pentru moment am considerat că este mai prudent să tac.

— Aș vrea să știu ce treburi avea Sheppey cu fata, reluă Rankin. Eu cred că ea avea un prieten gelos care i-a doborît pe amîndoi.

L-am privit pe Holding. Fața sa devenise o mască de nepătruns, el se juca cu penarul.

— Cred că nu este greu de descoperit dacă fata avea un prieten, am presupus eu.

— Hahn va fi poate la curent, răspunse Rankin. Cred că aș face mai bine să mă duc la morgă. El trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Îmi permiteți?

— Desigur, confirmă Holding.

M-am prefăcut că mă ridic de pe scaun, dar Holding ridică mîna.

— Aș dori să am încă o dată depoziția dumitale, domnule Brandon. Cît despre dumneata, domnule locotenent, nu vreau să te mai rețin...

Rankin se ridică, îmi făcu un semn cu capul și ieși. După plecarea lui, urmă o lungă tăcere, apoi Holding scoase din buzunar o pipă pe care o umplu cu tutun. Am interpretat acest gest ca un semn de prietenie și am aprins o țigară Lucky.

— Ai avut azi dimineață o convorbire cu căpitanul Katchen? întrebă Holding fără să mă privească.

— Dacă se poate numi așa. Era mai degrabă un monolog, dar la sfîrșit m-am amestecat și eu unde nu-mi fierbe oala. Am încasat o palmă bună pentru osteneală, dar nu prea am de ce să mă plîng.

— A fost vorba despre Lee Creedy? reluă Holding, ridicînd ochii.

— A fost vorba, am replicat prompt.

Micii săi ochi duri mă examinară.

— I-ai vorbit lui Katchen despre el?

— Da.

— Ai impresia că Creedy l-a angajat pe Sheppey pentru o anumită treabă?

— Am această impresie.

Holding își aprinse pipa, încruntă sprincenele, se agită pe scaun și suflă fumul.

— Nu ai nici o dovadă?

— Sheppey a notat numele lui Creedy pe sugativa sa, în timp ce vorbea la telefon. Știu că corespondentul său l-a angajat și l-a chemat aici. Sheppey avea mania să mizgălească pe sugativă. Nu văd pentru ce ar fi scris numele lui Creedy, dacă Creedy nu ar fi fost interlocutorul său.

— Afară de cazul în care cineva i-ar fi cerut lui Sheppey să se ocupe de o afacere care ar avea vreo legătură oarecare cu Creedy. Vreau să spun prin asta că clientul lui Sheppey putea foarte bine să-i fi cerut să-l supravegheze pe Creedy, sau să obțină informații despre el. Te-ai gîndit la asta?

— Da. Dar asta nu prea se potrivește.

I-am povestit atunci prima mea ciocnire cu Creedy și după ce m-a lăsat să înțeleg că a cerut cîteva informații despre mine de la un confrate din San Francisco, mi-a spus brusc:

— Presupun că ești încă foarte hotărît să elucidezi misterul uciderii lui Sheppey?

Am deschis ochii mari.

— Bineînțeles.

Alegîndu-și atunci cuvintele, cu o deosebită grijă, ca și cînd ar manipula niște ouă, el reluă:

— În cîteva săptămîni, vor avea loc alegerile municipale. Bineînțeles, opoziția caută un mijloc discret pentru a debarasa orașul de dominația lui Creedy. Dacă Creedy este mai mult sau mai puțin compromis în chestiunea uciderii lui Sheppey, opoziția ar găsi ocazia visată. Municipalitatea nu este apreciată în mod deosebit, dar este foarte puternică. Pentru moment lucrurile țin de o ață. Cel mai mic scandal, etalat pe prima pagină a ziarelor de opoziție ar putea să facă să se aplece balanța.

— De unde trag concluzia, domnule Holding, că faceți parte din opoziție.

— Cred în dreptate și în libertate, articulă el după ce-și scoase pipa din gură contemplînd-o ca și cum s-ar fi mirat că o vede încă aprinsă.

— Bravo, domnule Holding! Și dacă opoziția ajunge la putere, fac pariu că veți fi noul procuror districtual?

Dintr-o dată, mărul lui Adam făcu un salt. Mă privi pe deasupra ochelarilor săi, își scărpină urechea, ezită să se prefacă indignat și sfîrși prin a se destinde într-un larg surîs ștrengar, tot atît de fals ca și genele unei steluțe de cinema.

— Fără îndoială, spuse el. Dar bineînțeles, asta nu are nimic de-a face cu afacerea noastră, absolut nimic.

— Cine vrea capul lui Creedy?

— Nu este tocmai așa. Este un simplu conflict între municipalitatea care se găsește sub ordinele lui Creedy și judecătorul Harrison, care se prezintă la alegeri cu un program de reforme.

— De care acest oraș ar avea mare nevoie?

— În mod indiscutabil.

— Care este poziția lui Rankin?

— Rankin nu poate face mare lucru dacă această afacere se arată prejudiciabilă municipalității. Șeful poliției nu va ține să continue o anchetă care ar risca să-i dăuneze lui Creedy. Ei sînt prieteni buni amîndoi.

— Și, bineînțeles, Rankin se hrănește cu speranța că va ajunge căpitan, deci el nu ține deloc să-și murdărească labele, spusei.

Deoarece Holding nu răspunse, am continuat:

— În consecință, nimeni nu se amestecă, afară de mine. Așa-i?

— Judecătorul Harrison are o influență considerabilă. Avem un ziar de mare tiraj. Trebuie procedat cu prudență, evident, dar dacă ții să întreprinzi o anchetă după toate regulile, nimeni nu-ți va băga bețe-n roate.

— Da, cred că aș putea, dar n-am spus că metodele mele vor fi conforme regulilor.

— Ar fi poate mai bine ca eu să nu fiu la curent.

— De acord, am spus, după un moment de gîndire. Să văd ce voi putea face.

— Pentru dumneata ar fi mai bine, reluă Holding, să comunici ce-ai descoperit, nu mie, ci directorului ziarului „Curierul din Saint Raphael". Este un adevărat incendiator, un exaltat care consimte să publice orice, din moment ce aceasta poate dăuna municipalității. Odată revelațiile dumitale publicate, șeful va fi obligat să ia măsuri.

I-am adresat un surîs cam ironic.

— Ne-am înțeles. Dar în așteptare pot să contez pe vreun ajutor oarecare?

— Rankin este la curent cu combinația noastră. Dacă din cînd în cînd vei voi să iei legătura cu el, la domiciliul său, el îți va da toate informațiile pe care le-a putut culege. Îl vei găsi în cartea de telefon.

— Cum se numește acest director de ziar, despre care mi-ați vorbit, exaltatul?...

— Ralph Troy. Poți să contezi pe el. Comunică-i ce ai descoperit și el va publica.

— Trebuie mai înainte să descopăr ceva! În regulă. Ei bine, să văd ce pot dibui. Salut!

El îmi întinse o mînă fără viagă.

— Noroc, și fii prudent!

Nu era tocmai încurajator băiatul! Dar în sfîrșit... Știam că voi avea nevoie de un noroc afurisit; și eram foarte hotărît să acționez cu prudență.

Ieșind, m-am întrebat dacă nu era prea tîrziu să arunc o privire asupra lui Marcus Hahn. Eram curios să-l văd, fără ca el să știe.

L-am rugat pe sergentul de gardă să-mi spună unde se găsește morga, explicîndu-i că doresc să vorbesc cu locotenentul Rankin, dacă acesta mai era încă acolo. Sergentul mi-a spus să merg de-a lungul culoarului și să cotesc la stînga: morga se găsea în față. Am urmat instrucțiunile sale. Intrarea la morgă era de cealaltă parte a curții. Deasupra ușii, un bec albastru împrăștia o lumină lividă. Două din ferestrele micii clădiri erau iluminate. Am traversat fără zgomot curtea întunecoasă și m-am dus să arunc o privire printr-una din ferestre.

Rankin stătea în picioare lîngă o masă pe care zăcea cadavrul Thelmei Cousins, acoperit de un cearșaf, pînă la bărbie. În fața lui, am văzut un omuleț firav, cu păr bogat, de culoarea păpușoiului, și cu o barbă asortată. Purta o cămașă de cowboy, cu carouri albastre și galbene, un pantalon negru colant pe coapse și foarte evazat la glezne, cizme mexicane cu tocurile înalte, împodobite cu incrustații complicate, de argint.

Era frumos în genul său, cu condiția să-ți placă barba și părul lung. Avea un nas subțire și ochii inteligenți, duși în fundul capului, o frunte mare, bombată. În timp ce-l asculta pe Rankin își lovea cizmele cu o cravașă suplă. Poate ar fi avut o înfățișare mai plăcută dacă ar fi fost însoțit de un cal. Dar fără cal de încălecat părea un trăznit în plus, ca atîția alții care pot fi văzuți în California. Rankin părea că duce singur toată conversația. Hahn se mulțumea să dea din cap și să spună din cînd în cînd cîte un cuvînt. Judecînd după expresia lui Rankin, polițistul nu scotea mare lucru. Sfîrși prin a trage cearșaful pe fața moartei, punînd capăt întrevederii și Hahn se îndreptă spre ușă. M-am grăbit să mă pierd în întuneric. Hahn ieși, traversă curtea cu pași mari, fără să înceteze să-și lovească piciorul cu nuiaua sa, pentru a dispare în sfîrșit prin poarta care dădea în stradă.

Am deschis ușa morgii. Rankin se pregătea să stingă lumina cînd m-a văzut și fața sa dură și îngrijorată trădă mirare.

— Ce dorești?

— Tipul ăsta era Hahn?

— Mda. Își dă aere, dar se descurcă destul de bine cu afurisitele lui de oale. Trebuie că strînge o avere cu toți acești naivi. (Rankin își reprimă un căscat.) Știi ce mi-a povestit? Asta o să te uluiască. (El atinse ușor brațul moartei.) Nu numai că era pioasă, dar ea nu ieșea niciodată cu un băiat. Nu avea nici măcar un prieten, afară de cazul cînd poți să numești prieten pe duhovnicul ei. Era singurul om pe care-l frecventa și numai în scopul de a face o chetă. Medicul spune că era fecioară. Mîine trebuie să-l văd pe preot, dar am impresia că-i putem acorda încredere lui Hahn.

— Și totuși ea a ieșit cu Sheppey.

Rankin se strîmbă.

— Era deci atît de formidabil? Putea el, într-adevăr, să seducă o fată ca aceasta?

— Ar fi fost capabil, avea o tehnică a lui... Dar nu prea cred în toate astea. Nu era deloc amator de fete pioase. Poate s-au întîlnit din altă cauză. Se poate ca ea să-i fi dat o mînă de ajutor, să-i fi dat unele informaţii.

— S-ar fi dus să facă baie împreună, ar fi împărţit aceeaşi cabină dacă ar fi fost vorba numai de muncă?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu nimic.

— În orice caz mi se pare inutil să căutăm un eventual amant. (El se duse să răsucească comutatorul.) Eşti alături de Holding?, întrebă el în întuneric.

Lumina becului albastru forma o pată ca de argint pe duşumeaua morgii.

— I-am spus că sînt de acord. El pretinde că pot să te vizitez acasă dacă am nevoie de informaţii.

— Nu ţi-a spus, oare, că poţi să mergi să-l vizitezi acasă la el?

— Nu.

Rankin se apropie de mine şi-mi puse mîna pe braţ.

— M-ar fi mirat. El nu-şi asumă niciodată riscuri. Să nu faci gafe. N-ai fi primul pe care l-ar păcăli. Se cramponează de postul său de patru ani, şi nu a reuşit asta fără să fie ajutat, te rog să mă crezi. Mai are şi un dar cu totul special pentru a pune pe alţii să ducă greul în locul său. După cîte ştiu eu este singurul tip capabil să spună una municipalităţii şi alta opoziţiei şi să scape cu bine. Deci, fii atent ! Ieşi din morgă cu mîinile adînc înfundate în buzunare, cu spatele gîrbovit, cu capul plecat. Am rămas acolo un moment pentru a rumega toate aceste informaţii. Chiar dacă n-aş fi fost prevenit, nu i-aş fi acordat încredere lui Holding. Nu degeaba avea înfăţişarea unei nevăstuici.

Am părăsit apoi morga, am închis uşa şi am ajuns repede în stradă. Era acum ora două fără douăzeci şi cinci de minute. Eram destul de obosit şi m-am lăsat să cad, cu plăcere, pe pernele Buick-ului. Ceasul bătea orele două cînd am ajuns la hotel. Portarul de noapte îmi aruncă o privire plină de reproşuri, pe cînd traversam holul. Eram prea epuizat pentru ca să-i acord atenţie. Am luat ascensorul, am urcat la etajul doi şi am înaintat ostenit pe culoarul care ducea la camera mea. Am deschis uşa şi am aprins lumina. Brusc, am început să înjur cu vocea scăzută...

Încăperea se găsea în aceeaşi stare ca şi camera lui Sheppey. Sertarele comodei atîrnau, saltelele erau sfîşiate, pernele tăiate. Lucrurile mele fuseseră scoase din valize şi împrăştiate pe jos. Efectele lui Sheppey au fost scotocite şi ele. M-am precipitat la locul unde ascunsesem plicul de chibrituri. Degetele mele au alunecat sub marginea covorului şi am surîs. Plicul era tot acolo. Lăsat pe vine, l-am scos din ascunzătoare şi l-am deschis. Chibritul pe care-l rupsesem şi pe care-l potrivisem lîngă celelalte îmi căzu din mînă şi a trebuit să scotocesc prin penele pernelor pentru a-l recupera. Dacă cineva căutase chibriturile, plecase fără să le fi găsit. Dar brusc, întorcînd chibritul, satisfacţia mea dispăru. El nu purta nici o serie de cifre. O verificare rapidă mă convinse că şi celelalte chibrituri erau tot atît de neatinse.

M-am îndreptat. Cineva luase cu sine plicul de chibrituri al lui Sheppey, lăsîndu-mi altul, fără îndoială cu speranţa că nu observasem cifrele din primul plic!

M-am lăsat să cad pe pat, prea epuizat pentru a-mi mai păsa de ceva.

A doua zi am dormit pînă la unsprezece şi un sfert.

Cînd am telefonat portarului, seara trecută, pentru a-i explica că nu puteam utiliza camera, el a chemat imediat poliţia şi eu am avut dreptul să primesc o nouă vizită a lui Candy. M-am mulţumit să-i arăt camera. M-a întrebat dacă mi se furase ceva şi eu i-am răspuns că după părerea mea nu lipsea nimic.

Am luat atunci altă cameră, lăsîndu-i să caute cu oamenii săi amprente şi indicii. Eram convins că nu va găsi nimic.

Îndată ce m-am culcat am căzut într-un somn de plumb. Soarele arzător, filtrîndu-şi razele printre jaluzele a fost acela care m-a trezit. Am cerut să mi se aducă cafea şi felii de pîine prăjită cu unt, am făcut un duş, m-am ras şi m-am întins pe pat aşteptînd micul dejun.

În timp ce-mi beam cafeaua, sună telefonul. Era Rankin.

— Am aflat că ai primit aseară o vizită.

— Da.

— Ai vreo idee despre identitatea vizitatorilor?

M-am uitat la plafon şi am răspuns:

— Dacă aş fi ştiut ceva i-aş fi spus-o lui Candy. Ei au scotocit lucrurile lui Sheppey şi acum a fost rîndul meu.

— Păzeşte-te de şpiţul pentru gheaţă!

— Nu-l uit.

— Mi-am spus că ai poate noutăţi. Candy n-a găsit nimic. Dar dumneata?

— Nimic pentru moment. Îmi frămînt materia cenuşie. Dacă dau peste ceva, vă fac semn.

După un moment de tăcere, el continuă:

— L-am văzut pe preot. Hahn n-a minţit. Fata asta era aşa cum ne-a descris-o el. Nu se plimba cu nici un băiat şi preotul mă asigură că niciodată n-ar fi frecventat un necunoscut. El era ferm convins de asta.

— Ea l-a frecventat totuşi pe Sheppey!

— Da. Dar în acest moment am de lucru. Încerc să descopăr de unde provine şpiţul pentru gheaţă.

— Tocmai voiam să vă vorbesc despre asta. Există amprente?

— Nici una. Poţi cumpăra un asemenea şpiţ la fiecare fierărie întîlnită în cale. Oamenii mei ancheteazã în dreapta şi în stînga. Dacă am noutăţi ţi le voi comunica.

I-am mulţumit. În tot cazul, mă ajută cu mai mult zel decît mi-aş fi închipuit. El îmi aminti că trebuie să asist la verdictul preliminar referitor la moartea lui Sheppey, care trebuia să aibă loc în cursul după-amiezii şi apoi închise telefonul.

Mi-am terminat cafeaua şi am chemat-o apoi pe Ella la telefon, la birou. Am întrebat-o cum a suportat soţia lui Sheppey vestea. Ella mi-a spus că la început a făcut scandal, dar la ora actuală şi-a revenit puţin din şoc.

— Ea va primi scrisoarea mea în dimineaţa asta. Ferecă bine casa de bani, Ella. Sînt convins că nu va întîrzia să vină să te tapeze. Spune-i că i-am expediat aseară un cec.

După acest telefon am decis să dau o raită pe plajă şi să fac o baie. Soarele îmi va inspira poate un plan de campanie.

M-am îmbrăcat, mi-am vîrît slipul în buzunar şi am coborît la parter. Salariatul grăsuţ, Brewer, îmi întinse cheia.

— Domnule Brandon, bolborosi el cu un aer jenat, mi-e teamă că noi...

— Ştiu. Nu-ţi bate capul. V-au sosit pe neaşteptate numeroşi clienţi şi aveţi nevoie de camera mea. (I-am surîs.) Nu vă port pică. În regulă, am să caut altceva. Lăsaţi-mă pînă astă-seară.

— Îmi pare rău, dar avem multe reclamaţii. (El avea un aer sincer dezolat.) Poliţia a venit de patru ori în curs de douăzeci şi patru de ore, de la sosirea dumneavoastră aici.

— Da, ştiu. Mă pun în situaţia dumneavoastră. Mă voi muta în această seară.

— Sînteţi foarte amabil, domnule Brandon.

M-am urcat în Buick şi m-am dus la plajă.

După cîteva minute tăiam valurile într-un craul rapid. După ce am parcurs cinci sute de metri, m-am întors spre ţărm într-un ritm mai lent. Soarele era arzător şi aproape nu era nici un loc pe plajă. Am ieşit din apă şi am aruncat o privire circulară pentru a descoperi un loc pe care să mă pot aşeza, fără să risc să lovesc cu coatele pe vecini, dar nu era prea uşor. Deodată am observat o fată, instalată sub o umbrelă albă cu albastru şi am văzut că-mi face semne.

Purta un costum de baie alb şi ochelari de soare mari cît farfurioarele pentru ceşti. Am recunoscut părul blond şi anatomia sa superbă, înainte de a putea distinge ceea ce ea lăsa să i se vadă din trăsăturile feţei. Margot Creedy mă invita să vin lîngă ea.

Am păşit, aşadar, peste trupurile întinse, pentru a mă duce la ea. Ridică spre mine capul, arborînd o expresie uşor bănuitoare pe obrazul ei fermecător şi îmi acordă un surîs cu care mă gratificase şi la prima noastră întîlnire.

— Eşti chiar domnul Brandon, nu-i aşa? spuse ea într-o suflare. Eşti chiar domnul Brandon?

— Da, dacă cineva nu mi-a şterpelit pielea. Este chiar domnişoara Creedy în spatele acestor ochelari imenşi?

Ea rîse şi îşi scoase ochelarii. Nu era nimic de spus, era într-adevăr o fată senzaţională. În afară de trupul său, care în acest costum de baie alb era remarcabil, fata n-avea nici cel mai mic defect.

— Ia, deci loc. Afară de cazul în care eşti ocupat.

M-am lăsat să cad alături de ea pe nisipul fierbinte şi am asigurat-o că nu eram deloc ocupat şi am continuat:

— Îţi mulţumesc pentru că ai încercat să mă ajuţi aseară. Nu mă aşteptam să faci ceva pentru mine.

Îşi cuprinse cu braţele picioarele îndoite în faţa sa şi cu ochii în dreptul genunchilor, începu să contemple marea.

— Tocmai mă găseam la club. Eram foarte intrigată. Există ceva atrăgător şi morbid în acelaşi timp la o afacere cu crimă, nu-i aşa? (Îşi puse din nou ochelarii negri şi spre regretul meu aceştia erau atît de enormi, încît îi acopereau jumătate din faţă.) Cînd m-ai întrebat dacă prietenul dumitale a fost la club, am fost sigură că nu fusese. Dar trebuia să ştiu dacă nu mă înşelasem. Este foarte greu în clipa de faţă, pentru cineva care nu face parte din club, să pătrundă în el.

— Ai văzut ziarele de dimineaţă? întrebai, alungindu-mă pe nisip.

Întorcînd capul am profitat de o perspectivă frumoasă.

— Vrei să vorbeşti despre cea de a doua crimă ? Ştii cine era victima ? Era fata cu care plecase prietenul dumitale ? Cea pe care a dus-o în cabină ?

— Ea era.

— Toată lumea vorbeşte despre asta. Totul este învăluit în mister, nu-i aşa ?

Îşi luă sacul mare de plajă şi începu să scotocească în el, aşa cum fac toate femeile.

— Da, dar poate există o explicaţie simplă.

Razele arzătoare ale soarelui au început să mă incomodeze şi m-am întors pe burtă, alunecînd puţin sub umbra umbrelei. În acest fel o puteam privi în faţă. Era o ocupaţie de care nu eram gata să mă satur, nici zi nici noapte. Ea merita într-adevăr să fie privită. Era fără îndoială cea mai fermecătoare fată pe care am văzut-o vreodată.

— Nu s-ar fi putut sinucide ?

— Ar fi putut, dar este puţin probabil. De ce să se înjunghie cu un spiţ pentru spart gheaţa ? Există metode mai practice.

— Dar dacă a fost ea cea care l-a omorît pe prietenul dumitale ? A simţit poate nevoia de a se pedepsi. Ziarele spun că a fost foarte evlavioasă. A crezut poate că singura ispăşire posibilă era de a muri în acelaşi mod ca şi el.

Am rămas încremenit de această idee.

— Pentru Dumnezeu ! Ai descoperit singură asta ?

— Nu chiar. Am stat de vorbă şi cu alţii. Unii au sugerat această ipoteză în faţa mea şi mi-am spus că poate au dreptate.

— Dacă aş fi în locul dumitale nu mi-aş bate capul să aflu cum a murit. Este treaba poliţiei. Ea lucra într-o prăvălie de la Arrow Point. Şcoala de ceramică. Ai fost vreodată acolo ?

— Dar bineînţeles. Mă duc adesea. Îmi place grozav ce face Hahn. Este într-adevăr un băiat minunat. Săptămîna trecută i-am cumpărat o statuetă adorabilă.

— N-ai văzut-o niciodată pe fata asta acolo ?

— Nu mi-o pot aminti. Sînt acolo atîtea vînzătoare.

— După cîte se povestesc, aveam impresia că este o prăvălie pentru turişti, o cursă pentru naivi.

— Ei bine ! Pe de o parte, da. Dar Hahn are o încăpere în spate, în care ţine piesele cele mai frumoase şi operele cele mai bune. Acolo sînt admişi numai clienţii săi cei mai buni.

— Deci se descurcă foarte bine.

— Evident şi o merită. Este într-adevăr un mare artist.

Privind-o, ghiceam că este sinceră. Entuziasmul îi ilumina faţa.

— Într-una din zile va trebui să mă duc să arunc acolo o privire. Poate consimţi să mă însoţeşti, domnişoară Creedy ? Mi-ar place să-i văd lucrările. Bineînţeles, nu sînt cumpărător, dar ceramica de artă mă interesează foarte mult.

Urmă un moment de tăcere. Nu ştiam dacă ea ezita sau dacă se gîndea la ceva.

— Da, spuse ea, în sfîrşit. Data viitoare cînd mă voi duce, te voi preveni. Locuieşti tot la Adelphi ?

— Tocmai ! Cum ai ştiut că am descins la acest hotel, aseară cînd m-ai chemat la telefon ?

Începu să rîdă. Avea dinţi admirabili, perfect regulaţi şi albi ca zăpada la soare. Rîsul său nu era o simplă grimasă ca acela al multor femei. Îmi provoca un mic fior de-a lungul spinării. Această fiinţă mă tulbura pur şi simplu. Nu m-am mai simţit aşa de la prima mea întîlnire, cînd aveam numai cincisprezece ani.

— L-am întrebat pe domnul Hammerscheult. Trebuie să-l fi văzut. Este la curent cu absolut totul, are întotdeauna răspuns la toate.

— Eram într-adevăr perplex. Mă întrebam cum ai aflat. Direcţia mi-a cerut să spăl putina. Poliţia a venit şi a plecat de atîtea ori din camera mea, încît direcţia s-a alarmat. Clienţii riscă să-şi imagineze că hotelul este expus unor neîntrerupte razii. Trebuie pînă diseară să-mi găsesc altă locuinţă.

— Asta nu va fi uşor, acum în plin sezon.

— Va trebui să mă descurc.

— Poţi să te descurci fără servitori ?

— Te cred ! Doar nu-ţi închipui că acasă la mine am la dispoziţie o servitorime. Ştii poate ceva ?

— Poate nu este ceea ce cauţi. Am o vilişoară la Arrow Bay. Am fost obligată să semnez un contract pentru doi ani. Nu mă mai duc acolo. Dacă vrei, poţi să te instalezi acolo.

Am deschis ochii mari.

— Nu este o glumă ?

— Deloc. Dacă te interesează ia-o. Este mobilată şi are tot ce-i trebuie. A trecut mai bine de o lună de cînd n-am mai pus piciorul acolo, dar ultima dată totul era în ordine. Ai de plătit numai nota la electricitate. De rest mă ocup eu.

— Este foarte şic din partea dumitale, domnişoară Creedy. Voi profita de ocazie.

Eram completamente sufocat de uimire.

— Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, am putea merge împreună acolo, astă-seară. Iau masa în oraş, dar voi fi liberă după orele zece. Între timp voi da dispoziţii să se dea drumul la apă şi la electricitate şi voi aduce cheia.

— Realmente, trebuie să spun... sînt puţin jenat, domnişoară Creedy. Atîta deranj pentru un necunoscut... Uite, n-aş vrea să abuzez...

— Nu este nici un deranj.

Aş fi dat mult să-i fi putut vedea ochii, ascunşi în spatele acelor ochelari mari. Privirea mi-ar fi dezvăluit multe, eram sigur. Ea îşi consultă ceasul.

— Trebuie să o şterg. Iau masa de prînz cu papa. Are oroare să aştepte.

— Ar fi bine să nu-i povesteşti că mă găzduieşti, i-am spus ridicîndu-mă. (Am văzut-o îmbrăcînd o rochie uşoară peste costumul de baie). Am impresia că nu prea îi sînt pe plac. Ar putea să te facă să-ţi schimbi părerea.

— Nu povestesc niciodată nimic lui papa. Vrei să ne întîlnim la orele zece, în faţa Clubului Muschetarilor ? De acolo vom merge la vilă.

— Voi fi acolo.

— Atunci, pe curînd.

Îmi surîse încă o dată, ceea ce îmi dădu poftă să mă zvircolesc pe spate, cu cele patru labe în aer, ca un căţeluş fericit. Ea se îndepărtă pe nisip şi am urmărit-o cu privirea. Credeam că depăşisem de secole vîrsta la care o fată îţi trezeşte toate stările, dar, contemplîndu-i mersul, ondulaţiile şoldurilor şi ţinuta capului, mă simţeam ciudat.

Am luat masa de prînz într-un snack, m-am înapoiat la hotel şi mi-am făcut valizele. Am aranjat cu Joe, valetul, să expediez lucrurile lui Sheppey soţiei sale. Apoi i-am scris cîteva cuvinte, însoţite de un cec de o sută de dolari, specificînd că acest acont va fi scăzut din suma totală pe care i-o voi plăti.

Acum sosise clipa în care trebuia să asist la verdictul preliminar. Am dat dispoziţii să mi se ducă bagajele în Buick şi am plătit nota. Brewer se scuză încă o dată că are nevoie de camera mea, dar i-am spus că am găsit altceva şi că nu trebuie să-şi bată capul din pricina mea. Coborîi apoi la biroul lui Graves. Tocmai îşi lustruia pantofii cu o bucată de cîrpă. L-am întrebat dacă vine pentru a auzi verdictul.

— Am fost invitat, spuse el, aruncînd cîrpa într-un sertar. (Îşi aranjă apoi cravata şi îşi luă pălăria). Mă duci dumneata sau iau autobuzul ?

— Bineînţeles, vino cu mine.

Conducînd spre biroul coronerului îl întrebai pe detectiv dacă a văzut cadavrul Thelmei Cousins.

— Nimeni nu mi-a cerut-o, răspunse el. Lui Rankin puţin îi pasă de mine. Brewer s-a dus. Este uimitor, nu găseşti ? Ar fi incapabil s-o identifice pe propria lui mamă, dacă i-ar fi arătată zăcînd pe o dală de piatră. Notează că ea nu era uşor de recunoscut. Cu pălăria şi cu ochelarii săi negri trebuie să fi semănat cu oricare fată cu perucă neagră.

M-am ferit să-i destăinui că s-a păcălit în privinţa perucii. Nu era deloc tipul căruia să-i arăţi că s-a înşelat.

Asistenţa era alcătuită numai din nouă persoane. Şase dintre ele nu erau decît obişnuiţii gură-cască de prin tribunale, dar celelalte trei mi-au atras atenţia.

Prima era o tînără femeie cu ochelari fără ramă, care arbora expresia severă şi impasibilă a perfectei secretare. Era elegantă, în rochie gri cu garnitură albă. Aşezată în fundul sălii tribunalului, ea stenografia tot ce se spunea.

Am observat, de asemenea, doi bărbaţi foarte dichisiţi, bine hrăniţi şi foarte curaţi aşezaţi în faţa coronerului. Acesta îi salută în timp ce intrau.

Mi s-a părut că toată povestea plictiseşte pe coroner în cel mai înalt grad. El mă făcu să-mi grăbesc depoziţia, ascultă cu un aer distrat bîlbîielile lui Brewer, nu l-a chemat la bară pe Graves şi a vorbit destul de aspru cu patronul cabinelor. Numai atunci cînd s-a sculat Rankin pentru a declara că poliţia continuă ancheta şi că cere o amînare de opt zile, coronerul începu să capete din nou o înfăţişare omenească. Se grăbi să aprobe amînarea şi dispăru grăbit prin uşa din fundul sălii.

După ce mi-am făcut depoziţia, m-am înapoiat la locul meu de lîngă Graves. L-am întrebat dacă-i cunoaşte pe cei doi domni atît de curaţi.

— Ei fac parte din biroul lui Heskth, îmi răspunse el. Este principalul avocat de pe toată coasta Pacificului.

— Se ocupă poate de afacerile lui Creedy ?

— Numai el este atît de important să o poată face.

— Şi cine este blonda de colo, cu creionul în nas ?

Graves nu ştia deloc.

Adăugă că va lua autobuzul pentru a se înapoia la hotel.

— Sper, încheie el, că-mi vei mai da veşti.

I-am strîns mîna şi el plecă. Cei doi domni bine îmbrăcaţi ieşiră la rîndul lor şi am rămas singur cu Rankin în tribunal. M-am apropiat de el.

— Nimic nou ?

— Nu, spuse el, oarecum jenat. Încă nu. N-am descoperit încă nimic în legătură cu spiţul pentru gheaţă (Luă o ţigară şi o întoarse între degetele sale). În momentul de faţă anchetăm despre antecedentele fetei. A avut poate o viaţă ale cărei mistere vor surprinde pe toată lumea.

— Fără glume ? Şi dacă ai ancheta despre viaţa particulară a lui Creedy ? Ai obţine poate rezultate. Aceşti doi bărbaţi îl reprezintă ?

— Au venit pur şi simplu să arunce o privire, ca să le treacă vremea. Au o afacere care va avea loc imediat şi ei au venit puţin mai devreme.

Am izbucnit în rîs.

— Asta ţi-au povestit ? Nu te laşi totuşi păcălit de aceste gogoşi ?

Rankin îmi răspunse cu o voce aspră :

— Ascultă, n-am timp de pierdut. Am de lucru. Trebuie s-o şterg.

— Dacă ai nevoie de mine, voi rămîne la Arrow Point. Am găsit acolo o vilă.

Mă cercetă atent, cu un aer bizar.

— Nu există decît o singură vilă la Arrow Point. Credeam că-i aparţine domnişoarei Creedy.

— Într-adevăr. Am închiriat-o.

Mă privi încă o dată, deschise gura pentru a spune ceva, dar se răzgîndi, mă salută şi plecă.

I-am dat răgaz să părăsească imobilul, am ieşit la rîndul meu pentru a lua Buick-ul meu. Erau acum orele patru şi jumătate. Am întrebat un agent, care lua aer pe trotuar, unde se găsesc birourile ziarului Curierul. Mă informă ca şi cînd mi-ar fi făcut o mare favoare.

Am sosit la ziar cam la ora cinci fără un sfert. Am cerut să vorbesc cu Ralph Troy şi i-am dat cartea mea de vizită. După cinci minute de aşteptare, fusei condus, prin coridor, într-un mic birou în care un bărbat şedea la o masă încărcată cu hîrtii, cu pipa între dinţi. Era înalt şi masiv, cu părul cărunt, cu o falcă pătrată şi cu ochii de culoarea gri deschis. Îmi întinse o mînă cordială pe deasupra dezordinii de pe biroul său.

— Ia loc, domnule Brandon. Am auzit vorbindu-se de dumneata. Holding mi-a dat un telefon şi mi-a anunţat vizita dumitale probabilă.

M-am aşezat.

— Nu pot să vă spun mare lucru pentru moment, domnule Troy, dar ţineam să mă prezint. În curînd poate voi avea ceva pentru dumneata. Am înţeles că dacă vă aduc informaţii, le veţi publica.

Surîsul său larg descoperi un şir de dinţi albi şi regulaţi.

— Nu-ţi face nici o grijă. Am intenţia să public adevărul şi este singurul motiv pentru care continui să fac meseria asta. Îmi pare bine că te-am cunoscut. Ţin să te pun la curent cu ceea ce se petrece în acest orăşel al nostru. Ai auzit sunetul clopotului tras de Holding ; acum este rîndul meu... (Se propti comod în fotoliul său, suflă un nor de fum spre plafon şi reîncepu să vorbească). Într-o lună vor avea loc alegerile municipale. Va trebui ca vechea clică care deţine puterea de cinci ani, fie să reia hăţurile, fie să dispară. Şi cînd spun „să dispară" este în sensul propriu al cuvîntului. Singurul mijloc pe care-l au aceşti indivizi să se menţină este de a-şi ţine labele în farfuria cu unt. Ia untul şi ei sînt pierduţi. Saint Raphael City este unul dintre orăşelele cele mai prospere de pe coasta Pacificului. Chiar fără jaf, orăşelul ar înota în opulenţă. Este localitatea preferată a milionarilor. Aici se poate găsi tot ce se poate visa. În afară de Miami nu există altă vilegiatură care să ofere atîtea distracţii celor mari din lumea asta. Orăşelul este în mîinile unor gangsteri. Degeaba este Creedy proprietarul unei bune jumătăţi din oraş dar, chiar dacă ar dori-o, n-ar putea să se debaraseze de bandiţi şi de şantajişti. Adevărul este că puţin îi pasă din moment ce intră gologanii. Nu este un om rău, domnule Brandon. Să nu-ţi faci ideea asta. N-aş spune că nu este lacom. El vrea ca banii lui să-i aducă venit. Dacă bandiţii contribuie la revalorizarea proprietăţilor sale, el nu vede nici un inconvenient în asta. Atît timp cît cazinoul, vaporul destinat jocurilor, diversele localuri de noapte, cele cinci cinematografe, teatrul şi opera (toate finanţate de el) aduc venituri, el nu-şi bate capul ; pentru el este esenţial ca gangsterii, şantajiştii, escrocii, traficanţii de droguri şi micii derbedei să nu trişeze la încasări şi ei ştiu bine asta. Oraşul acesta este înecat în vicii, putred pînă la os. Ca să zic aşa, nu există nici un salariat în oraş care să nu-şi încaseze micul său comision, dintr-o parte sau din alta.

— Şi judecătorul Harrison are intenţia să cureţe aceste grajduri ale lui Augias ?

Troy ridică umerii săi puternici.

— Asta a promis că va face dacă este ales, dar nu va face nimic, bineînţeles. Nu spun că nu va exista o lovitură de mătură. Va exista o lovitură. Cîteva mici lichele se vor pomeni la zdup. Vor veni cu discursuri frumoase şi cu drapele şi apoi, după o lună sau două, marii caizi îşi vor arăta bicepşii şi totul va reveni la ce a fost mai înainte. Judecătorul va descoperi că contul său în bancă a crescut în mod misterios. Cineva îi va oferi un Cadillac. Va ajunge pînă la urmă la concluzia că este mai uşor să-i laşi pe alţii să facă ce vor, decît să intervii. Numele lui Harrison îl va înlocui pe acela al lui Creedy ; altminteri, va fi aceeaşi mîncare de peşte. Sistemul este acela care este putred, nu oamenii. Un om rămîne cinstit pînă la un anumit punct, dar dacă există suficienţi gologani la îndemînă, întotdeauna poate fi cumpărat. Nu spun că toată lumea este de vînzare, dar sînt sigur că este cazul lui Harrison.

— Aveam impresia că Creedy este în capul tuturor combinațiilor murdare. Dacă nu este el, atunci cine este ?

Troy trase cîteva fumuri înainte de a răspunde.

— Cel care se servește de averea lui Creedy și care este cu adevărat stăpînul orașului este Cordez, proprietarul Clubului Mușchetarilor. El este caidul. El este cel care va rămîne pe loc, dacă Creedy este învins și este înlocuit prin Harrison. Nu se știe mare lucru despre el, afară de faptul că este un șmecher ciudat care a debarcat într-o seară, venind din America de Sud și care pare înzestrat cu un excepțional talent de a stoarce bani din toate combinațiile. Dacă Creedy reprezintă marile afaceri, Cordez reprezintă marile combinații. Și să nu te lași înșelat. Creedy este un prunc naiv pe lîngă Cordez. Dacă cineva ar reuși să-l zvîrle în aer pe Cordez, orașul ar fi debarasat de acești gangsteri. Dar nimeni nu este suficient de tare pentru asta.

— Pentru a-mi preciza ideile... Atunci Clubul Mușchetarilor nu ar fi singura afacere a lui Cordez ?

Troy surise cu amărăciune și dădu din cap.

— Bineînțeles că nu. El face să fructifice gologanii lui Creedy pentru propriul său cont. Ia de pildă cazinoul. Creedy a finanțat construcția și încasează chiriile și taxele de intrare, dar Cordez percepe douăzeci și cinci la sută din total. Dar dacă direcția n-ar plăti ce datorează, o bombă ar distruge repede baraca. Giranții vaporului, cazinoului și-ai tuturor celorlalte localuri de noapte știu asta și plătesc fără murmur.

Am meditat îndelung și am cumpănit tot ce aflasem. Nu era nimic nou. Asta se întîmpla la fel la New-York, la Los Angeles, la Frisco și pretutindeni. După treizeci și șase de ore mi se părea că am parcurs un drum lung, de la moartea lui Sheppey într-o mică cabină sufocantă, pînă la toate astea. Descoperise el ceva susceptibil să-l jeneze pe Cordez încît să nu se simtă în largul său ? Sheppey fusese un bun copoi, cu un fler imbatabil pentru astfel de lucruri. Mă gîndesc la spițul pentru gheață, ascuțit și tăios ca un brici : o armă de bandit.

Troy reluă :

— Am încercat să-ți prezint situația. Lucrurile stau așa. Pe de altă parte, acest Holding, ai face bine să ții ochii pe el. Poți avea în el tot atîta încredere ca într-un șarpe cu clopoței,nici mai mult nici mai puțin. Atîta timp cît dansezi cum vrea el, îți este prieten la cataramă. Dar fă un singur gest care nu se potrivește cu felul său de a vedea și te vei pomeni trîntit la pămînt, fără să știi cum s-a întîmplat.

I-am explicat ce credeam despre o legătură posibilă între Sheppey și Creedy. I-am dat toate amănuntele și i-am vorbit și despre misteriosul plic de chibrituri. În sfîrșit, am adăugat :

— Eu cred că Creedy l-a chemat pe Sheppey pentru ca s-o supravegheze pe soția sa sau pentru ceva asemănător ; Sheppey a descoperit poate din întîmplare o chestie grozavă, care n-avea de-a face cu Creedy. Pot să mă înșel, dar nu pot să-mi închipui ca un tip ca Creedy să dispună asasinarea cuiva.

Troy dădu din cap.

— Ai dreptate. El n-ar face așa ceva. El poate ar da dispoziții ca cineva să fie făcut K.O. pentru a se debarasa de el, dar asasinatul nu intră în vederile sale. (El se lăsă pe spate, în fotoliu). Grozavă bișniță, nu-i așa ? Dar nu avem încă nimic de publicat. Scotocind încă, vom găsi în cele din urmă un clopoțel de agitat. (Își consultă ceasul). Am de lucru, domnule Brandon. Trebuie s-o șterg. Îți spun ce voi face. Îl voi pune la curent pe tînărul Hepple cu această afacere. Este unul dintre colaboratorii mei cei mai buni. Poți să-l folosești cu toată încrederea, unde și cînd vei voi. El are fler pentru a smulge informații. Nu-ți fie teamă să-l pui la treabă, el adoră asta. Pentru început ar putea să cerceteze trecutul lui Hahn. Mi-am închipuit totdeauna că ceva nu este prea catolic la acest individ.

— Te chem mîine la telefon și vom sta de vorbă, am spus. Spui că se numește Hepple ?

— Chiar așa. Frank Hepple.

— Am să-i telefonez, i-am anunțat sculîndu-mă de pe scaun. Nu cunoști oare din întîmplare pe cineva care face parte din Clubul Mușchetarilor ?

— Eu, spuse Troy rîzînd, nici vorbă !

— Mi-ar place să dau o raită pe acolo.

— Este aproape imposibil. Nu-ți face iluzii. Nimeni nu intră acolo dacă nu are carnetul său de membru, sau măcar să fie introdus de un membru.

— Cu atît mai rău. Îți voi face semn. Cu puțin noroc voi avea poate în cîteva zile noutăți.

— Dacă este ceva despre Creedy, trebuie să fie ceva foarte sigur, altfel nu este nimic de făcut, adăugă Troy, aplecîndu-se spre mine, pentru a mă convinge mai bine. Nu vreau să risc o reclamație pentru calomnie cu un tip ca ăsta. M-ar duce imediat la faliment.

—Nu-ți bate capul, cînd îți voi da informații despre Creedy vor fi foarte sigure.

I-am strîns mîna şi mi-am luat rămas bun.
De acum înainte, cel puţin, aveam impresia că pot conta pe cineva. Era destul de reconfortant.

Un agent de poliţie mi-a spus că Clubul Muşchetarilor se găseşte la ultimul etaj al hotelului Ritz-Plaza. Am fost foarte mirat. Mi-am închipuit clubul sub aspectul unei clădiri luxoase, în mijlocul unei proprietăţi particulare. Într-un cuvînt, n-ar fi decît o înşiruire de încăperi, la ultimul etaj al unui hotel ? Şi eu care credeam că este ceva somptuos ca un palat din O mie şi una de nopţi !
În posesia acestor informaţii, m-am înapoiat la Buick. M-am aşezat la volan şi am meditat cîteva momente. Mi-am amintit apoi că Graves îmi spusese că fusese detectiv la Ritz-Plaza. Poate va şti cum trebuie să procedez pentru a putea pătrunde în club... Din primul drugstor i-am telefonat.
— Dacă ai timp aş avea nevoie de o mînă de ajutor, i-am spus ascultîndu-i respiraţia şuierătoare la capătul firului. Dacă ne-am întîlni undeva ? Îţi plătesc o bere.
Mi-a spus că se va întîlni cu mine într-o jumătate de oră la Al, în Strada a treia. M-am dus acolo imediat, am garat maşina şi am pătruns în cîrciuma lui Al. Era unul dintre acele baruri intime, prevăzut cu compartimente discrete. Am ales unul, cu faţa la intrare, şi m-am instalat acolo. Am comandat o bere şi l-am întrebat pe barman dacă n-are ziarul de seară. Odată cu berea mi-a adus şi ziarul. Am găsit în el darea de seamă a anchetei şi o fotografie a lui Rankin, care semăna cu un Sherlock Holmes ce ar fi tras o duşcă de rachiu. Pe ultima pagină era o fotografie a Thelmei Cousins. Articolul preciza că poliţia îşi continuă ancheta cu privire la cea de a doua crimă misterioasă din cabina de la Bay Beach. În timp ce priveam fotografiile a intrat Graves care s-a aşezat pe bancheta din faţa mea.

După ce i-am comandat o bere, i-am spus că am intenţia să forţez uşa Clubului Muşchetarilor, întrebîndu-l dacă nu poate să-mi sugereze vreun truc. Mă privi de parcă aş fi fost absolut nebun.
— Ai aproape tot atîtea şanse cîte ai avea să pătrunzi în Casa Albă !
— Nu sînt atît de sigur. Mi s-a spus că clubul este situat la ultimul etaj de la Ritz-Plaza. Deoarece ai lucrat acolo, trebuie să cunoşti dispoziţia locului.
Graves înghiţi jumătate din berea sa, puse paharul pe masă şi îşi şterse buzele cu dosul mîinii.
— Asta nu-ţi serveşte la nimic. El ocupă în întregime ultimul etaj şi au două ascensoare particulare. Intri în hotel, traversezi holul şi o iei pe un culoar spre stînga. La capătul culoarului este un grilaj păzit de o pereche de vlăjgani, care au răspuns la toate. Este foarte simplu. Dacă nu te cunosc, ei nu deschid uşa. Dacă te recunosc, deschid grilajul şi te pun să semnezi într-un registru. Apoi te urcă cu unul dintre ascensoare. După asta nu pot să-ţi spun ce se mai întîmplă, avînd în vedere că n-am urcat niciodată acolo. Deoarece nu te cunosc, ei nu-ţi vor deschide. Ar fi bine să renunţi. Îţi pierzi timpul.
— Clubul are un restaurant ?
— Drace ! Se pare că este cel mai bun din toată regiunea. Nu pot să confirm; n-am halit niciodată acolo. Ce legătură are asta ?
— Nu mă face să cred că ciozvîrtele de carne de vacă şi lăzile cu peşte sînt cărate prin marele hol al hotelului. Nu mă las păcălit.
Îşi scărpină nasul său mare cu paharul de bere.
— Cine-ţi spune asta ? Ei se folosesc de intrarea de serviciu a hotelului. Este prin spate. Întîmplarea face că bucătăriile hotelului sînt la etajul zece, pentru restaurantul care se găseşte la acest etaj. Nu ştiu cum procedează clubul pentru a se aproviziona dar am văzut că marfa este urcată, împreună cu furnizorii.
Am surîs.
— M-am aşteptat la asta. Dacă aş livra un pachet oarecare, aş avea ocazia să arunc o privire. Nu cunoşti pe nimeni din personal care ar accepta să colaboreze la treaba asta ? Merg pînă la cincizeci de dolari.
Graves medită îndelung, îşi goli paharul înainte de a răspunde.
— Ai să te bagi într-un viespar, dar în sfîrşit, cunosc un tip care lucra acolo. Este Harry Bennauer. Nu ştiu dacă mai este acolo. Era cel de al patrulea barman, sau ceva asemănător. Este întotdeauna fără gologani, fiind un fervent al curselor de cai. N-am văzut niciodată un jucător mai pătimaş. Nu m-aş mira dacă ar consimţi să-ţi dea o mînă de ajutor.
— Vrei să încerci ? Vezi dacă mai este acolo şi întreabă-l dacă i-ar plăcea să cîştige cincizeci de dolari, fără prea multă osteneală. Dacă pare interesat, spune-i că voi urca cu ascensorul de marfă fix la orele şapte.
Graves cumpăni chestiunea. Vedeam că treaba nu prea îl entuziasmează.
— Rişti mult. Bennauer poate să te denunţe. O să te găseşti nas în nas cu un

mic comitet de primire. După cite se povestește, „debarasorii" profesioniști ai clubului nu sînt niște momii. Poți fi zvîrlit afară într-un mod destul de neplăcut.

— Asta-i treaba mea. Du-te și aranjează cu băiatul.

Graves ridică din umerii săi puternici, se ridică și se îndreptă spre cabinele telefonice. În timp ce el forma numărul, am comandat al doilea rînd. Vorbi cinci minute și reveni să se așeze.

— L-am găsit, spuse el. Mi-a spus că tocmai acum este în criză de gologani și că ar strînge-o de gît și pe nevastă-sa pentru cincizeci de dolari. Acum îți vine rîndul. În locul dumitale nu prea i-aș acorda încredere și chiar mai puțin decît atît. El poate să se ducă la direcție și să te vîndă pentru cincizeci și cinci de dolari.

— Și dacă ? N-o să mă omoare. În cel mai rău caz o să fiu dat afară cu surle și trompete. Și oricum, nu mă las dat afară așa. I-ai spus orele șapte ?

Graves aprobă.

— Va aștepta lîngă ascensor. Te va păcăli probabil. Fără îndoială nu vei trece ușa ascensorului. Îndată ce-și va pipăi gologanii, te va lăsa baltă imediat, mă tem.

— Nu va pipăi nimic pînă nu voi fi văzut ce am vrut să văd. (Mi-am consultat ceasul : mai aveam patruzeci de minute la dispoziție). Nu ai vreo idee ce ar putea căra cu mine acolo sus, în caz de neplăceri ?

El se dedică cu totul acestei chestiuni. După ce se gîndi un moment, răspunse :

— Stai așa. Mă duc să văd ce pot face.

Își goli paharul, se ridică și părăsi barul. Am așteptat degustîndu-mi berea și parcurgînd ziarul. În ce belele mă băgam ?

Graves reveni după o jumătate de oră, cu un pachet sub braț învelit în hîrtie de ambalaj. Se așeză în fața mea, cu mîna întinsă.

— Îmi datorezi douăzeci de dolari.

Am scos portofelul, am spus adio la patru hîrtii de cinci dolari și l-am întrebat :

— Ce capăt pentru acești bani ?

Puse pachetul pe masă, apoi spuse :

— Cunosc un tip care se ocupă de cognac. Ar vrea să introducă băuturică la club. N-are absolut nici o șansă, dar el nu-și dă seama. Am pretins că dumneata poți da un eșantion din marfa sa direcției. Iată o sticlă. Pentru Dumnezeu, nu-l gusta. Băutura asta poate să-ți provoace un ulcer, mare cît o roșie, pe stomac. (Scotoci în buzunarul vestei și puse pe masă un cartonaș). Iată cartea sa de vizită. Acum, descurcă-te.

Am luat cartea de vizită și am pus-o în portofelul meu.

— Este exact ce căutam. Mulțumesc foarte mult. În regulă. Ei bine, dacă trebuie să mă decid, este momentul s-o șterg.

— Grămada de carne pentru pateu, pe care o voi găsi în fața ușii lui Ritz-Plaza, vei fi dumneata, anunță Graves, cu un aer lugubru. Ești asigurat ?

— Nu-ți bate capul pentru mine, am spus, luînd pachetul. Am scăpat cu bine din multe angarale.

— Desigur nici una ca asta, mă asigură Graves. Nu-ți face iluzii, bătrîne !

Un bătrînel grăsuț păzea intrarea de serviciu a hotelului. Îndată ce m-a văzut, mi-a aruncat o privire lipsită de simpatie. M-am oprit în fața lui.

— Pe aici la Clubul Muschetarilor ?

— Ce treabă ai acolo ?

I-am vîrît sub nas legitimația mea comercială și l-am pus s-o citească.

— Am întîlnire cu responsabilul cu băuturile. O afacere mare, papa. Haide ! Trebuie să facem comerțul să meargă. Nu băga bețe-n roate.

Rînji și-mi arătă ascensorul cu degetul.

— Ia ascensorul. Pînă sus.

L-am abandonat visurilor sale, care desigur nu erau formidabile, dar poate se mulțumea cu ele. Am intrat în cabină, am apăsat pe butonul care indica Clubul Muschetarilor și mă proptii de perete, în timp ce mă lăsam urcat în stratosferă. A durat cam mult. Era un ascensor pentru marfă, care n-avea nimic dintr-un expres.

În timp ce urcam, am băgat mîna sub vestă și am mîngîiat crosa revolverului meu de 38, pe care l-am vîrît la subsuoară, înainte de a părăsi hotelul. Contactul cu oțelul rece mă liniști puțin, dar nu prea mult. După unul sau două secole, ascensorul se opri și ușile alunecară. Ceasul îmi arătă că erau orele șapte precis. M-am pomenit într-un mic hol, plin cu lăzi, în care personajul despre care mi-a vorbit Graves, Harry Bennauer, aștepta cu nerăbdare. Era un omuleț, model redus, în vestă albă și pantaloni negri. Avea o căpățînă pe care un vînător de capete din Borneo ar fi fost încîntat s-o adauge la colecția lui. Ochii în fundul capului, buzele subțiri și nările dilatate îi dădeau un aer bizar, dar nu deosebit de estetic. Am ieșit din ascensor și i-am surîs.

— În primul rînd gologanii, bătrîne, spuse el. Și cît mai repede.

Am scos din buzunar cinci bancnote de cîte cinci dolari și i le-am dat. Expresia sa se înăspri.

— Ce înseamnă asta ? Graves mi-a vorbit de cincizeci de dolari ?

— Graves mi-a vorbiț și despre puțina încredere care pot s-o am în dumnea-

ia, fiule. Jumătate acum, jumătate mai tîrziu. Vreau să arunc o privire în local. La ieşire îţi voi pasa şi cealaltă jumătate.

— Dacă depăşeşti uşa asta ai să dai de necazuri, spuse el, vîrînd cu grabă bancnotele în buzunarul de la spate.

— Dumneata eşti tocmai acela care merită să aibă necazurile amintite. De ce crezi că-ţi dau cei cincizeci de dolari ? Este cineva pe aici ?

— Nu pentru moment, dar va fi cineva peste cîteva minute. Patronul este în biroul lui.

— Cordez ?

Aprobă cu capul.

— Responsabilul cu băuturile nu este aici ?

— Şi el este în biroul lui.

— În regulă, treci înainte, te voi urma. Dacă apar necazuri, am treabă cu responsabilul cu băuturile. Am un eşantion pentru el.

Bennauer ezită. Vedeam bine că povestea nu-i plăcea, dar ţinea să capete cei douăzeci şi cinci de dolari suplimentari. Mi-am spus că lăcomia va învinge şi nu m-am înşelat.

Am deschis uşa. I-am dat un avans de cîteva secunde şi l-am urmat. Am mers de-a lungul unui culoar, pînă la a doua uşă. Ea dădea într-un imens bar, care făcea o impresie grozavă. Era localul cel mai luxos pe care l-am văzut vreodată ; trei sute de persoane puteau încape cu uşurinţă. Lunga tejghea sinuoasă, în formă de S, ocupa doi din pereţi. Podeaua era de sticlă neagră. Jumătate din sală era sub cerul liber şi vedeam strălucind stelele deasupra capului meu. Terasa se apleca deasupra oceanului şi a celor cincisprezece kilometri de promenadă de pe marginea mării. Sala era decorată cu bananieri şi cu palmieri plantaţi în lăzi mari. Pereţii şi acoperişul dispăreau sub o profunzime de plante agăţătoare, cu flori roşii, roz şi portocalii.

L-am ajuns din urmă pe Bennauer lîngă un palmier. El îmi indică o uşă, în spatele barului.

— Birourile sînt pe acolo, spuse el. Restaurantul pe aici. Ce vrei să mai vezi ?

— Aş vrea să iau cu mine o amintire. Dă-mi unul din acele plicuri de chibrituri care sînt distribuite clienţilor.

El mă privi ca şi cînd aş fi complet nebun, dar se îndreptă totuşi spre bar şi îmi aduse un pumn întreg de plicuri.

— Astea vrei să spui ?

M-am apropiat, am luat trei, le-am deschis şi am examinat dosul chibriturilor. Nu purtau nici un număr imprimat.

— Nu ai decît de acestea ?

— Ce înţelegi prin asta ? Sînt chibrituri, nu-i aşa ? Asta mi-ai cerut, nu-i adevărat ?

— Nu există altele ? Din acelea pe care patronul le distribuie el însuşi ?

— Ascultă, bătrîne, ajunge atît. (Începea să transpire cu abundenţă.) Dacă vei fi găsit aici, o să fiu dat afară pe brînci. Ia afurisitele astea de chibrituri şi cară-te !

— Nu se poate să arunc o privire într-unul din birouri ? Aş mai adăuga cincizeci de dolari, dacă s-ar putea.

L-am văzut pierzîndu-şi vizibil sîngele rece.

— Eşti bolnav ! Lasă-mă-n pace şi şterge-o !

Atunci se deschise uşa din spatele barului — aceea care după spusele lui Bennauer, ducea într-un birou. Un bărbat voinic apăru în cadrul uşii, purta o vestă albă pe al cărei rever se vedea brodată o insignă, reprezentînd un ciorchine de struguri. Am înţeles că a apărut responsabilul cu băuturile. Avea un păr negru şi des, cu multă briantină şi cu o mustaţă ca acea a lui Charlie Chan. Micii săi ochii negri se plimbară de la Bennauer la mine şi, sub stratul de grăsime, muşchii maxilarelor se crispară. Bennauer nu-şi pierdu deloc capul şi strigă :

— Iată-l tocmai pe domnul Gomez. Aţi urcat pînă aici sus, fără să fi avut o întîlnire.

Se întoarse spre Gomez şi adăugă :

— Iată un tip care ar dori să vă vorbească.

— Aţi putea să-mi acordaţi o întrevedere de un minut, domnule Gomez ? Sînt O'Connor, de la Californian Wine Company.

Gomez se apropie de mine, i-am prezentat legitimaţia comercială şi am pus-o pe tejghea. O ridică cu degetele sale groase şi o examină. Faţa sa era tot atît de expresivă ca o gaură într-un perete. Puteam simţi mirosul briantinei de pe păr. Duhnea. După ce a citit legitimaţia, o întoarse pe muche şi începu să ciocănească tejgheaua, continuînd să mă examineze.

— N-am făcut niciodată afaceri cu firma dumitale, spuse el.

— Este motivul pentru care am venit să vă văd, domnule Gomez. Avem cîteva produse care ar putea să vă intereseze. Am adus o sticlă din cognacul nostru, o recoltă specială, pentru ca să-l degustaţi.

Ochii săi negri se opriră asupra lui Bennauer.

— Cum a intrat aici ?

Bennauer îşi redobîndise sîngele rece. Ridică din umeri.

— Eram acolo, şi el a sosit pur şi simplu. A întrebat de dumneavoastră.
— Am urcat cu ascensorul pentru mărfuri, am spus. Tipul de la uşa de serviciu, de jos, mi-a spus să urc. Am făcut rău ?
— Eu nu primesc reprezentanţii decît pe bază de întîlnire stabilită în prealabil.
— Îmi pare rău, domnule Gomez. Puteţi să-mi fixaţi o întrevedere pentru mîine dimineaţă ? (Am pus pachetul pe tejghea.) În aşteptare puteţi să gustaţi asta şi vom vorbi despre afaceri mîine.
— Vom vorbi despre afaceri imediat, răspunse tăios o voce în spatele meu.
Gomez şi Bennauer încremeniră amîndoi ca două statui de marmură. Cît despre mine, mărturisesc că inima mea făcu un dublu salt periculos. Am aruncat o privire în spatele meu. Un bărbat cu tenul măsliniu, îmbrăcat cu un smoching ireproşabil, cu o camelie albă la butonieră, stătea la o distanţă de vreo cinci sau şase metri. Avea un profil de vultur, un obraz îngust cu nasul coroiat, buze subţiri şi ochi negri, mereu în mişcare. Era înalt şi slab : chiar tipul sudamericanului, după care se înnebunesc femeile şi pe care bărbaţii-l primesc cu o anumită rezervă.
Eram aproape sigur că era Cordez. Altminteri ceilalţi nu ar fi avut nici un motiv să se comporte ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa lui Dumnezeu tatăl în persoană.
Noul venit se apropie de bar şi întinse o mînă fină, bronzată spre cartea de vizită pe care o ţinea Gomez. Acesta i-o dădu. O privi cu atenţie apoi, fără să-şi schimbe expresia, o îndoi şi o aruncă dincolo de bar.
— Şi asta ?... întrebă el arătînd spre pachetul de pe tejghea.
Gomez se grăbi să desfacă hîrtia şi puse sticla pe bar pentru ca Cordez să poată citi eticheta. O examină apoi întorcîndu-se spre mine, cu privirea somnoroasă.
— Am spus deja nu, acum o lună. Nu ştii ce înseamnă nu ?
— Ah ! îmi pare foarte rău. Eu sînt nou în sector. Nu ştiam că vi s-au făcut deja propuneri.
— Ei bine ! acum ştii. Ieşi de aici, du-te la dracu şi rămîi acolo.
— Bineînţeles, bineînţeles. Îmi pare rău. (Am arborat un aer încurcat.) În sfîrşit, poate dacă las sticla... Este un bun coniac. Am putea să vă acordăm preţuri interesante...
— Cară-te de aici !
M-am îndepărtat de bar şi am început să avansez pe vasta întindere de sticlă neagră. N-am făcut nici şase paşi că am văzut apărînd trei bărbaţi, îmbrăcaţi în smoching. Ei stăteau în faţa mea, în cerc şi blocîndu-mi ieşirea. Doi dintre ei îmi erau necunoscuţi. Erau doi sudamericani voinici, muşchiuloşi, cu privirea bovină, cu feţele impasibile şi dure. Cel de al treilea individ, în picioare între cei doi acoliţi, afişa un rînjet feroce pe obrazul său tumefiat. La vederea sa, am simţit deodată o slăbiciune în genunchi.
Eva Hertz.
Ne-am privit îndelung cîteva momente. El îşi trecu limba peste buzele groase, ca un şarpe care-şi scoate limba înainte de a lovi. În sfîrşit, articulă cu vocea scăzută :
— Salut, turnător murdar ! Îţi aminteşti de mine ?
Mi-aduceam oarecum aminte ! Nu prevăzusem că voi fi aruncat afară de Hertz. Eram gata să mă las puţin cotonogit şi zvîrlit pe trotuar cu o lovitură de picior în fund, dar nu am avut deloc în vedere riscul de a mă lăsa tăiat în şuviţe de piele de briciul lui Hertz. Am reflectat cu repeziciune, în timp ce mă strecuram într-o parte, în aşa fel încît să-i pot ţine sub observaţie atît pe Cordez cît şi pe Hertz. Cordez întrebă cu un aer plictisit :
— Dar ce se întîmplă ?
— Lepădătura asta se numeşte Brandon, replică Hertz. Este un detectiv particular. Este mîna dreaptă a acelui cap pătrat de Sheppey.
Cordez mă fixă cu o privire impenetrabilă, apoi ridică din umeri, ocoli barul şi se îndreptă spre uşa biroului său. De pe prag se întoarse şi-l privi pe Hertz.
— Aruncaţi-l afară.
Hertz surise.
— Cu plăcere. Degajaţi puţin pista, băieţi, vreau să mă ocup de domnul eu singur.
El îndepărtă cu un gest pe cele două matahale şi, mereu surîzînd, făcînd să-i scînteieze micii săi ochi apropiaţi, se apropie de mine, pe duşumeaua de sticlă.
Erau cinci contra unu. Şase, dacă domnul Cordez va catadixi să participe la sărbătoare şi lupta mi se păru oarecum inegală. Am făcut să se aplece balanţa alunecînd o mînă sub vestă şi scoţînd la iveală revolverul meu de calibrul 38.
— Încetişor, am spus, făcînd ţeava revolverului să descrie un semicerc, pentru a se ţinti asupra lui Hertz, a celor doi ucigaşi, a lui Gomez, Bennauer şi Cordez. Nu vă înfuriaţi ar putea surveni stricăciuni pe aici.
Hertz se opri brusc ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de cărămidă. Privi revolverul, cu ochii săi rotunzi, uluit să mă vadă cu un astfel de obiect în mînă. Cordez nu mă părăsi din ochi, cu mîna pe clanţa uşii. Cele două gorile se opriră. Erau profesionişti şi au înţeles imediat că nu voi ezita să trag asupra lor dacă vor insista.
Cordez reveni la tejghea şi se propti de ea.
— Ţi-am spus să ştergi putina. Ei bine, şterge-o !
— Cu condiţia să îndepărtezi această gorilă din calea mea.

Şi brusc toate luminile se stinseră.

Poate fusese Gomez cel care aduse mica sa contribuţie la festivitate. Nu voi şti niciodată. Am auzit tropăituri grăbite şi am apăsat pe trăgaci. O flacără portocalie ţîşni din revolverul meu şi glonţul sparse o oglindă, nu prea ştiu unde, în faţa mea. Apoi simţii asaltul — ca în val —, asupra mea, răsturnîndu-mă la pămînt. Mîini căutară, pe dibuite, gîtul meu, braţele mele, mîinile mele. Eram gata să apăs din nou pe trăgaci cînd revolverul mi-a fost smuls din mînă. Un pumn, care mi-a părut mai greu decît o bucată de fontă se abătu pe tîmpla mea. Un pantof mi se înfipse în coaste şi cineva căzu peste mine. Loveam orbeşte. Pumnul meu întîlni un obraz şi auzii un geamăt. Ceva îmi şuieră pe la urechi şi făcu un zgomot surd pe sticla duşumelii. Nişte mîini mă apucară. Am dat o puternică lovitură de picior, m-am zbătut ca un turbat, înjurînd în sinea mea ; apoi un pumn mi se abătu pe falcă. Chestiunea era terminată.

S-a aprins lumina.

Eram culcat pe spate, sub privirile celor două matahale ale lui Hertz. În mîna unuia dintre ei atîrna revolverul.

Mă durea falca şi mi se părea că-mi va plesni capul. Auzeam paşi pe duşumeaua de sticlă. Cordez se alătură celor doi-glumeţi. Faţa-i slabă, impasibilă, arbora o expresie de totală indiferenţă. M-am ridicat cu greutate şi am reuşit să mă aşez, ţinîndu-mi cu o mînă falca îndurerată.

— Luaţi-l de aici şi zvîrliţi-l afară, ordonă Cordez. Şi faceţi în aşa fel încît să nu mai pună piciorul aici.

Se întoarse cu spatele şi plecă. Atunci am observat tocurile sale prea înalte. Şi el era unul dintre tipii aceia afectaţi care voiau să pară mai înalţi decît în realitate.

Hertz şi tovarăşii săi nu se mişcară. Ei aşteptau ca Cordez să fi dispărut pe mica uşă, din spatele barului. Gomez şi Bennauer se eclipsaseră deja. Hertz întinse atunci mîna şi bătăuşul care ţinea revolverul meu i-l întinse. L-am văzut pe Hertz manipulînd arma şi înfăşcînd-o de ţeavă. Nu înceta să mă privească, cu un surîs stupid pe faţa sa obtuză şi toată ciopîrţită.

Începeam să-mi revin după lovitura pe care o primisem. Am înţeles, după gestul lui Hertz şi după felul în care ţinea revolverul că eram bun pentru a fi tăbăcit cu lovituri de crosă. Adepţii acestui gen de sport ştiu foarte bine cum să procedeze. Te lovesc peste tot, în afară de locurile vitale. Cînd sfîrşeau cu tine, erai scos afară din joc pentru mai multe luni. În mîinile unei brute sadice ca Hertz, crosa unui revolver putea face foarte multe stricăciuni, dar acestea nu sînt neapărat mortale.

Timp de cinci ani fusesem inspector special, ataşat pe lîngă biroul procurorului districtual din San Francisco. Dacă cunoaşteţi un loc mai periculos decît docurile din San Francisco, spuneţi-mi-le care sînt, ca să nu mă duc acolo ! Timp de cinci ani avusesem de a face cu terorişti ca Hertz. Atît timp cît păstra lama sa de bărbierit în buzunar, nu-mi era atît de frică ca acum.

Dar încercam să-l fac să creadă că mă face să tremur de frică. În momentul în care, cu arma în mînă, îşi luă elanul, m-am retras prefăcîndu-mă speriat de moarte şi am gemut :

— Lăsaţi-mă să scap. Nu vă voi produce neplăceri. Lăsaţi-mă să scap, numai atît....

Surîsul lui Hertz se lărgi. Cu vocea sa gravă el exclamă cu un rînjet stupid:

— Vino aici, papa. Ai să vezi ce ai să păţeşti !

Îmi permise să mă îndepărtez mai mult, tremurînd de frică. Îmi permise chiar să mă ridic în picioare. Apoi se apropie, clătinîndu-se, cu faţa iluminată de o bucurie sadică şi, cu braţul ridicat, se pregătea să mă pocnească în cap.

Dar eu mi-am calculat bine treburile. În momentul precis în care braţul său se abătu în jos, am eschivat puţin într-o parte. Crosa îmi şuieră pe la urechi, braţul său îmi atinse umărul şi el căzu peste mine. Atunci apucîndu-l de reverele vestonului am îndoit genunchii, m-am proptit în el şi l-am smuls de la pămînt. Zbură pe deasupra capului meu şi, cu graţia unui acrobat, ateriză pe gură şi pe nas, într-un vacarm care făcu să zdrăngăne sticlele de pe etajerele barului, şi alunecă cu eleganţă, pe burtă, pe sticla duşumelii, pentru a lovi în sfîrşit tejgheaua cu capul.

Am sărit pe una din matahale, întocmai ca un taur fioros asupra matadorului. El făcu un salt în lături, cu ochii holbaţi în cap. Dar nu aveam treabă cu acesta ; îl voiam pe tovarăşul lui care nu se mişca şi l-am luat prin surprindere. Pumnul meu îl pocni în falcă, puţin într-o parte ; o lovitură magnifică, dată cu tot elanul, care-l ridică de la pămînt şi-l trimise să valseze rostogolindu-se pe parchetul de sticlă, lovindu-se cu capul de zid. În contact cu căpăţîna sa, peretele despărţitor scoase un sunet atît de dulce, atît de delicios încît am înţeles că era aranjat pentru o bună bucată de vreme.

Rămînea cel de al treilea bandit.

El mă atacă ca un elefant furios. Îmi plăcea să-i văd mutra îngrozită. Am eschivat croşeul de dreapta şi m-am repezit în coastele sale, ceea ce-l făcu să cadă pe spate. Apoi, în zbor planat, i-am apucat gleznele şi am tras brusc, lăsîndu-l să cadă. Craniul îi percută duşumeaua cu forţă ; a fost străbătut atunci de o tresărire convulsivă şi adormi pentru mult timp.

M-am oprit să-i arunc o privire lui Hertz. Era încă în situația de a număra stelele, ghemuit intr-un colț al barului. M-am apropiat, i-am smuls revolverul dintre degetele inerte și l-am băgat la loc. Apoi, apucindu-l pe Hertz de urechi, i-am ridicat capul și am izbit cu el, puternic, dușumeaua. Se agită ca un pește scos din apă și redeveni complet inert.

M-am retras cu un pas pentru a aprecia stricăciunile. Toată afacerea n-a durat decit optzeci de secunde, eram destul de mulțumit de mine. Trecuseră vreo patru sau cinci ani de cind nu mai avusesem ocazia să mă lansez in astfel de incăierări. Cel puțin nu-mi pierdusem mina. De acum incolo mă găseam in fața următoarei alternative : s-o șterg in viteză, sau să rămin pe loc, bine ascuns, cu speranța de a culege citeva informații interesante.

Pină acum nu descoperisem nimic care să merite riscul de a mă lăsa cotonogit. Deoarece nu mai aveam nici o șansă să reușesc să pătrund incă o dată in club, am decis să rezist.

Dar unde să mă ascund ?

Am traversat barul in viteză pentru a ieși pe terasă. In dreapta mea observai un șir de ferestre iluminate. În afară de cazul in care imi pierdusem total simțul orientării, era vorba de ferestrele birourilor. O lungă cornișă trecea sub ferestre. Am ridicat capul. Acoperișul cu pantă lină străpungea intunericul. Am putut observa o mică platformă pe virf. Mi se părea că dacă puteam să mă cațăr pină acolo, aș fi la adăpost pentru moment și, atunci cind clubul se va anima, voi avea poate ocazia să merg in recunoaștere, fără a atrage prea mult atenția.

L-am zărit pe unul dintre cei doi vlăjgani scoțind gemete inăbușite. Minutele imi erau numărate. Am escaladat balustrada terasei ; in timp ce intindeam o mină pentru a apuca placa care impodobea bordura acoperișului, am găsit un punct de sprijin solid și am inceput să mă cațăr.

Nu sufăr de amețeală, dar balansindu-mă intre cer și pămint nu puteam să nu mă gindesc la căderea in gol și la trotuarul atit de indepărtat sub mine. Am reușit să pun un picior pe margine, m-am săltat dintr-o dată și m-am lungit complet pe acoperiș. Am rămas mult timp cramponat de olane și mă intrebam dacă puteam să-mi permit un mic gest, sau voi aluneca fără să mă pot opri.

Mi-am incercat totuși norocul, m-am inălțat in patru labe și cu o mie de precauțiuni, m-am ridicat. Pantofii mei cu talpă de crep imi dădeau o stabilitate destul de bună. Aplecat inainte, aproape in patru labe, m-am cățărat pe olane pină la platformă, pe care m-am așezat.

Nu exista nici o ferestruică. Dacă cineva m-ar fi urmărit, ar fi trebuit să ajungă aici pe aceeași cale, ca și mine. Or, cu revolverul in mină, poziția mea era pentru moment inexpugnabilă.

Splendida panoramă a orașului Saint Raphael City se etala in fața mea. Aveam tot timpul ca s-o admir.

Spre orele opt, am auzit clubul animindu-se brusc. Jos de tot, enorme Cadillac-uri, Packard-uri, Rolls-uri trăgeau in fața intrării in hotel. O orchestră incepu să cinte in surdină ; terasa s-a luminat. Nu riscam nimic, după părerea mea, dacă aprindeam o țigară. Am hotărit să aștept incă o oră pentru a vedea ce voi putea descoperi. Timpul trecea. Cam la orele nouă, petrecerea era in toi. Peste murmurul discret al orchestrei puteam auzi zumzetul vocilor și gălăgia risetelor. Era timpul. M-am ridicat.

Coborirea de pe acoperiș era și mai periculoasă decit urcarea : un pas greșit și m-aș fi pomenit valsind pe deasupra bordurii, pină la trotuar, la vreo cincizeci de metri mai jos. Avansam centimetru cu centimetru, tirindu-mă pe spate și reținindu-mă, cu precauțiune, cu miinile și cu tocurile de crep. Am ajuns la margine, am apucat placa, m-am lansat cu picioarele pe deasupra și, după ce m-am intors, m-am lăsat să atirn in gol.

Destul de departe in dreapta mea vedeam terasa strălucitor iluminată, cu mesele, cu clientela elegantă și cu tot regimentul de chelneri și de majordomi. Mă găseam intr-o zonă de umbră, și in afară de cazul in care cineva s-ar fi apropiat de capătul terasei, nu puteam fi văzut.

Picioarele mele atinseră cornișa care trecea pe sub ferestrele birourilor. Mi-am dat drumul. Era periculos, deoarece atingind piatra, era cit pe aci să basculez și să cad pe spate. Dar aducind capul spre inainte am reușit să-mi recapăt echilibrul ; apoi mă cramponai din nou de placă pentru a răsufla puțin.

Restul era ușor. Nu aveam decit să merg de-a lungul cornișei și să privesc pe ferestrele din calea mea. Primele două incăperi erau goale, mobilate ca toate birourile, cu mașini de scris, cu mese și cu fișete de metal, toate foarte luxoase. Cea de a treia fereastră era mult mai mare. M-am oprit in apropiere și am aruncat o privire.

Așezat pe un scaun cu spetează inaltă, la un birou enorm, acoperit cu cristal, Cordez fuma o țigară brună, fixată intr-un lung portțigaret și verifica coloanele de cifre, intr-un registru.

Incăperea era vastă și decorată in tonurile cojilor de ouă. Intreaga garnitură de birou era din oțel lustruit. Trei fișete mari, de asemenea, din oțel, erau plasate intr-un colț. Alături de Cordez am descoperit o enormă casă de bani.

Am observat scena timp de vreo zece minute. Chiar atunci cînd îmi spuneam că-mi pierd timpul de pomană, am auzit pe cineva ciocănind. Cordez înălţă capul şi strigă : „Intră", înainte de a se întoarce la cifrele sale.

Uşa se deschise şi un bărbat palid şi grăsuţ, îmbrăcat cu un smoching bine croit, intră în birou. Purta o garoafă roşie la butonieră şi diamante scînteiau la manşetele sale. El închise uşa ca şi cînd ar fi fost făcută din cristal fin şi rămase imobil, în aşteptare, cu privirile aţintite asupra lui Cordez.

După ce Cordez isprăvi de verificat coloana, notă totalul, apoi ridică capul cu un aer glacial.

— Ei bine, ascultă Donaghue, spuse el, dacă n-ai bani, şterge-o. Am suportat destul.

Bărbatul îşi pipăi cravata ireproşabilă. Ochii săi reflectau o ură neputincioasă.

— Am bani, replică el şi te rog să încetezi cu obrăznicia. (Scoţînd un teanc de bancnote din buzunar, el le aruncă pe birou). Iată o mie. De data aceasta iau două.

Cordez luă teancul, le netezi pe masă şi numără bancnotele, deschise apoi un sertar şi le introduse acolo. Se sculă apoi şi se apropie de casa de bani. Aşezîndu-se în faţă, pentru a-l împiedica pe Donaghue să observe combinaţia, el roti cadranul şi deschise ; scoase ceva, închise uşa şi reveni la biroul său.

Aruncă pe placa de cristal a biroului două plicuri de chibrituri care se opriră în faţa lui Donaghue. Acesta le luă, le deschise, le examină cu grijă, apoi le băgă în buzunarul vestonului său. Ieşi fără să spună nici un cuvînt şi Cordez se înapoie la biroul său. Rămase imobil mai mult timp, pierdut în contemplarea peretelui, apoi îşi reluă creionul de aur şi reîncepu socotelile.

Am rămas la postul meu de observaţie.

În cursul următoarelor patruzeci de minute au mai intrat două persoane : o bătrînă grasă şi un tînăr care avea aerul unui licean. Fiecare din ei au plătit cinci sute de dolari pentru un plic de chibrituri. De fiecare dată Cordez se comporta ca şi cum le-ar face un serviciu extraordinar.

Erau acum orele zece fără zece minute şi mi-am adus aminte de întîlnirea cu Margot Creedy.

Mă aplecai şi privii în jos. La trei metri sub mine, pe stînga, am observat balconul unei camere a hotelului. Fereastra nu era luminată şi mi-am spus că ar fi drumul cel mai uşor şi cel mai sigur a şterge putina. Am trecut în patru labe prin faţa ferestrei lui Cordez şi am ajuns deasupra balconului. Acolo m-am aşezat pe cornişă, am pivotat, am apucat cu putere marginea şi m-am lăsat să atîrn şi am dat drumul la mîini. N-am întîmpinat nici o greutate pentru a forţa uşa balconului, şi după cîteva minute am ajuns în cameră. Tatonînd am ajuns la uşă, am deschis-o şi am aruncat pe furiş o privire în vastul coridor. Era pustiu. Am pornit imediat spre ascensoare...

La ora zece şi cinci minute am văzut-o pe Margot Creedy ieşind pe uşa turnantă a hotelului şi oprindu-se sub portalul orbitor iluminat.

Era îmbrăcată într-o rochie foarte strîmtă, de culoare verde ca smaragdul, paietată cu aur, cu un decolteu adînc, care se mula ca o a doua epidermă. Un colier de smaragde mari îi lucea în jurul gîtului. Era strălucitoare, să-ţi ia răsuflarea.

Deşi îmi era puţin ruşine de Buick-ul meu, l-am tras în faţa intrării hotelului. Am oprit, am alunecat de pe scaun şi am coborît.

— Bună seara, am spus. Permite-mi să-ţi spun că eşti absolut minunată. Asta nu-i, dealtminteri, decît un fel de a vorbi. Părerea mea veritabilă ar fi puţin cam prea delicată pentru a fi exprimată.

Margot îmi adresă un mic surîs. Ochii săi vii străluciră cu viclciune.

— Am îmbrăcat această rochie special pentru dumneata. Sînt fericită că-ţi place.

— E puţin spus : eşti senzaţională. Ai aici maşina ?

— Nu. O să-ţi arăt vila şi apoi mă vei readuce aici, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles. Te voi aduce înapoi.

Am ţinut portiera şi ea se instală. Închizînd-o, am aruncat o privire pe gleznele ei fine. Am înconjurat capota maşinii, am urcat la rîndul meu şi am demarat.

— O iei la dreapta şi mergi pînă la capătul promenadei, spuse ea.

Am stat la taclale în mod plăcut în timp ce înaintam pe şoseaua care mergea de-a lungul mării. Între alte lucruri, frumoasa mea însoţitoare mi-a spus că vila la care mă ducea nu este a ei, ci i-a fost împrumutată de tatăl ei.

— Va fi încîntat să mă aibă ca locatar, am spus. Ar fi mai bine să renunţăm...

— Nu va şti nimic. El crede că o locuiesc în continuare...

Margot Creedy mi-a spus atunci să cotesc la stînga. Farurile luminară un drum nisipos şi rău întreţinut, care părea că duce direct în mare. De o parte şi de cealaltă a drumului palmierii ascundeau luna şi, în afară de fascicolul de lumină al farurilor, era noapte adîncă. Ea deschise poşeta şi luă o ţigară.

— Ce colț pierdut, suspinai eu.

— Tocmai asta mi-a plăcut, răspunse ea. Dacă ai fi trăit la Saint Raphael tot atît de mult timp ca mine ai fi apreciat uneori singurătatea. Nu-ți place să fii singur ?

La perspectiva unei vizite eventuale a lui Hertz și a ucigașilor săi, mi-am exprimat unele rezerve.

— Intr-adevăr, uneori din cînd în cînd.

Am înaintat în liniște vreo cinci sute de metri, apoi farurile descoperiră o mică vilă joasă, la douăzeci de metri de plajă.

— Iată-ne.

Am oprit.

— Ai o lampă de buzunar? întrebă. Doar cît găsesc contorul...

Am luat o lampă de buzunar dintr-o despărțitură a portierei și am urmat-o pe aleea care ducea la căsuță. Lumina lunii ne dezvăluia o plajă lungă de mai mult de un kilometru, palmierii și golful. În depărtare străluceau luminile unei vile, construite pe un promontoriu stîncos, care înainta deasupra mării.

— Ce este acolo departe ? am întrebat-o pe Margot, în timp ce ea căuta cheia în poșetă.

— Arrow Point.

— Este casa lui Hahn ?

— Da.

A găsit cheia și a deschis ușa, apoi, după o secundă, o lumină orbitoare revelă o cameră mare, luxos mobilată, cu un mic bar într-un colț, o combină radio—picup—televizor, numeroase fotolii confortabile și o lată banchetă capitonată care ocupa toată lungimea unuia dintre pereți, dușumeaua era din mozaic albastru cu alb. Am intrat și m-am oprit în mijlocul încăperii pentru a admira ansamblul.

— Asta-i ceva grozav, exclamai. Ești sigură că pot să mă instalez aici ?

S-a apropiat de ușile-ferestre și le-a deschis, manipulă un întrerupător și lumină o terasă de vreo zece metri lungime de unde se vedea o panoramă splendidă cuprinzînd marea și luminile îndepărtate din Saint Raphael.

— Îți place ?

În picioare, pe prag, ea mă gratifică din nou cu surîsul său fermecător.

— Este formidabil !

Am privit barul. Conținea un sortiment întreg de sticle. Aveam impresia că se poate cere orice ; erau de toate.

— Și aceste sticle ? Aparțin tatălui sau dumitale ?

— Lui. Le-am luat de acasă. Cîte patru de fiecare dată, spuse ea surîzînd. Licori de tot felul. Nu văd de ce nu m-aș trata din cînd în cînd, nu-i așa ?

Trecu în spatele barului, deschise un frigider și scoase o sticlă de șampanie.

— O să sărbătorim asta, spuse. Desfund-o, mă duc să caut niște pahare.

Dispăru. Am desfăcut sîrmele de fier care fixau dopul. Cînd a revenit cu două cupe pentru șampanie, plasate pe o tavă, am îndepărtat cu atenție dopul, am vărsat vinul în pahare și am ciocnit.

— Pentru ce bem ?

— Pentru întîlnirea noastră, spuse, cu ochii sclipitori. Dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, dumneata ești primul căruia puțin îi pasă dacă sînt bogată sau săracă.

— Ei, așteaptă, o clipă. Ce te face să spui asta ?

Își bău șampania și gesticulă, cu paharul gol în mînă.

— Știu de ce. Acum du-te să vizitezi noua locuință și spune-mi ce părere ai.

Mi-am pus paharul pe masă.

— De unde trebuie să încep ?

— Camera este pe aici, la stînga.

Am privit-o adînc în ochi. Ochii săi aveau o expresie care putea însemna orice.

M-am dus să vizitez camera, puțin gîfîind. Mi-am spus că-mi fac numai idei, dar, totuși, impresia că ea nu venise numai pentru a-mi arăta vila, persista.

Camera era frumoasă, cu un pat mare, cu dulapuri în perete și cu o dușumea de mozaic. Dulapurile gemeau de articole de îmbrăcăminte. Încăperea era decorată în nuanțe de verde-Nil. Camera de baie alăturată părea un vis de Cecil B. de Mille, cu o cadă de baie cît o piscină și cu un duș încastrat în perete, totul în nuanțele negru cu albastru deschis.

M-am înapoiat în living-room. Margot era alungită pe o banchetă, cu două perne sub ceafă. Ea contempla marea care scînteia sub clar de lună.

— Îți place, mă întrebă fără să mă privească.

— Mai întrebi ! Ții cu adevărat să mă instalez aici ?

— De ce nu ? eu n-o folosesc pentru moment.

— Dar ai toate lucrurile aici...

— Nu am absolută nevoie de ele, pentru moment... Nu mă mai distrează să le îmbrac. Îmi place să-mi las toaletele să se odihnească. Este suficient loc, cu toate astea, și pentru lucrurile dumitale.

M-am lăsat să cad într-un fotoliu, plasat lîngă ea. Această întrevedere

între patru ochi, în această vilă singuratică, m-a dat completamente peste cap. Ea întoarse capul, mă privi şi spuse :

— Şi crima dumitale ? Lucrurile avansează ?

— Nu prea, dar nu cumva îţi închipui totuşi că pot să mă gîndesc la munca mea dacă mi se întîmplă astfel de lucruri !

— Ce ţi se întîmplă ?

— Asta... Vila. Şi dumneata, bineînţeles, dumneata...

— Nu cumva să spui că te-am făcut să-ţi pierzi capul !

— Ai putea foarte bine. Dealtminteri s-a şi întîmplat.

Privirea sa nu mă părăsea.

— Şi dumneata eşti tulburător, în genul dumitale...

A urmat o lungă tăcere, apoi, abandonîndu-şi poziţia de pe banchetă, se ridică.

— Mă duc să fac baie. Vii cu mine ?

— Cu bucurie. Mă duc să-mi aduc valiza, a rămas în maşină.

M-am repezit în întuneric pentru a mă duce să-mi iau valiza din maşină, am revenit în cameră unde am găsit-o în picioare, în faţa imensei oglinzi.

Îşi scosese rochia şi îmbrăcase o alta, albă, de casă. Îşi contempla imaginea şi îşi ţinea părul ridicat cu două mîini. Se întoarse încet. Ochii săi aveau acea strălucire pe care o descoperi numai uneori în privirea femeilor...

— Mă găseşti frumoasă ?

— Mai mult decît frumoasă.

M-a cuprins ameţeala. Am făcut un efort neizbutit pentru a mă scutura şi pentru a împiedica să se întîmple ceva ce aş fi putut să regret a doua zi dimineaţă, dar am murmurat :

— Poate ar fi mai bine să renunţăm la baie. Te voi duce înapoi acasă. (Dintr-o dată am simţit dificultăţi la respiraţie.) Am risca să regretăm...

Ea scutură capul.

— Nu spune asta. Eu nu regret niciodată nimic din ceea ce fac.

Fără să mă părăsească din ochi, se apropie încet de mine.

— Dă-mi o ţigară, murmură Margot în întuneric.

Pe dibuite, am luat pachetul de pe noptieră, am scos o ţigară şi i-am întins-o. I-am oferit foc. La lumina micii flăcări de la brichetă, i-am văzut capul blond pe pernă. Faţa sa avea o expresie destinsă, liniştită şi atunci cînd privirile noastre se încrucişară, pe deasupra flăcării, mi-a surîs.

Am stins bricheta şi n-am mai văzut decît conturul imprecis al nasului, cînd ea trăgea din ţigară şi făcea să se roşească capătul său incandescent.

— Mă întreb ce trebuie să crezi despre mine, spuse ea în întuneric. Nu-mi caut scuze. Nu sînt totuşi o fată uşuratică... Îndată ce te-am văzut, am avut o senzaţie pe care n-am mai încercat-o... Bănuiesc că nu mă crezi, dar ăsta-i adevărul. Este una din acele impulsii irezistibile... Acum mă simt fericită... (Ea întinse braţul pentru a-mi apuca mîna.)

Încă nu-mi venisem în fire şi rapiditatea evenimentelor mă surprindea. Cuvintele sale îmi făceau plăcere, dar în acelaşi timp îmi dădeam seama că am căzut prea uşor în braţele ei. Fusesem convins că depăşisem stadiul în care te laşi tîrît de pasiune. Eram jenat să constat că mă înşelasem. M-am ridicat pe un cot şi m-am aplecat asupra ei. Pe întuneric i-am găsit gura şi i-am sărutat-o.

— Şi tu eşti fermecătoare, am murmurat, lăsîndu-mi buzele să rătăcească pe faţa ei. Fermecătoare.

Îmi trecu mîna prin păr.

— Atunci sîntem mulţumiţi amîndoi.

După aceste cuvinte, se strecură afară din pat, se ridică şi părăsi camera. Pe dibuite, mi-am căutat halatul de casă şi am urmat-o.

Stătea în picioare lîngă fereastra-uşă şi contempla marea şi plaja argintie. În lumina lunii forma o imagine tulburătoare. S-ar fi spus că e o operă măiastră a unui sculptor de geniu.

— Şi acum ? i-am spus, apropiindu-mă de ea. Ce se petrece în capul ăsta frumos ?

— Haide să facem baie, spuse luîndu-mă de mînă. Pe urmă va trebui să plec. Cît e ceasul ?

Am condus-o pe terasă pentru a-mi putea consulta ceasul, la lumina lunii.

— Mai mult de ora două.

— Nu înotăm decît cinci minute şi apoi va trebui, într-adevăr, să plec

O luă înaintea mea fugind spre plajă, iar eu am galopat în urma ei, după ce mi-am zvîrlit halatul de casă. Am început să înot lîngă ea. După două sute de metri ne-am înapoiat la ţărm. Apa era călduţă ; tăcerea ne învăluia, ca şi cum am fi fost ultimii doi supravieţuitori ai planetei.

Am traversat din nou plaja, ţinîndu-ne de mînă. Ajungînd la peronul vilei, ea se opri brusc, se întoarse şi ridică obrazul spre mine. Mîinile mele alunecară de-a-lungul spatelui său svelt, pe curba şoldurilor şi am atras-o spre mine. Am rămas nemişcaţi aşa, timp de cîteva clipe, apoi ea mă respinse.

— A fost minunat, Lew. Voi mai reveni. Pot ?

— Ce întrebare ! Cum aș putea să refuz ?

— Mă duc să mă îmbrac. Nu te deranjează prea mult să mă duci acasă ?

— Aș prefera să rămîi în noaptea asta aici. De ce nu ?

Cu capul ea făcu un semn că nu se poate.

— Nu pot. Să nu crezi că n-am chef, dar tata-mi plătește camerista. Dacă nu dorm acasă, el va afla.

— Am impresia că este destul de stinjenitor acest tată. In sfirșit, in regulă. Să intrăm.

Nu mi-au trebuit decit citeva minute pentru a mă îmbrăca. Am așteptat-o apoi, așezat pe pat, in timp ce ea se coafa în fața mesei sale de machiat.

— Știi, sint convins intr-adevăr că ar trebui să-ți plătesc o chirie. Aș putea ajunge pină la treizeci de dolari pe săptămînă și asta ți-ar aduce niște bani de buzunar.

Ea rise și scutură capul.

— Este foarte drăguț din partea ta, dar nu vreau bani de buzunar. Vreau bani adevărați, pe care să-i pot cheltui. Nu. Sint fericită că ești aici și nu vreau să fiu plătită. (Se ridică, netezindu-și rochia strălucitoare, se privi pentru ultima dată in oglindă și se intoarse.). Acum, trebuie să plec...

— Ei bine, atunci să mergem. Dacă ții neapărat.

Se apropie de mine și imi mingiie obrajii, cu virful degetelor.

— Da, țin neapărat.

Am urmat-o prin camere, stingind toate luminile ; am inchis apoi ușa, punind cheia in buzunarul meu, înainte de a urca in mașină.

În timp ce conduceam pe drumul desfundat, reflectam. Mi se părea că acum sau niciodată este ocazia de a-i pune citeva întrebări. Părea in dispoziții bune. Exista ceva ce doream in mod special să lămuresc.

Cu un ton indiferent, am spus la intimplare :

— Oare nu știi ce motiv a avut tatăl tău să angajeze un detectiv particular ?

Era profund infundată in pernele mașinii, cu capul proptit de spetează. Se crispă puțin și se intoarse spre mine.

— Acum cind ai obținut de la mine tot ce ai vrut, speri fără indoială că voi ceda tuturor dorințelor tale ?

— Nu. Nu ești obligată să-mi răspunzi. Nu o să-ți port pică.

Tăcu citeva momente, apoi articulă :

— Nu știu, dar pot să ghicesc. Dacă este exact că l-a angajat pe asociatul tău, este probabil pentru a o supraveghea pe nevasta sa.

— Avea motive de a o supraveghea ?

— Îmi închipui că avea destule. Mă mir că nu a făcut-o mai demult. Ea are intotdeauna un gigolo agățat de fustele sale. În acest moment, este acel oribil Thrisby. Tata poate s-a săturat. Aș vrea foarte mult ca el să divorțeze. Asta mi-ar permite să mă inapoiez acasă.

— Ți-ar place ?

— Nimănui nu-i place să fie dat afară din propria sa casă. Bridgett și cu mine nu putem deloc trăi impreună.

— Ce-i reproșezi lui Thrisby ?

— Totul. Este prin excelență spărgătorul de menaj. Un om infect.

Am abandonat subiectul un timp deoarece, apoi, părăsind drumul pentru șoseaua de lingă mare, i-am amorsat o nouă întrebare :

— Tatăl tău nu l-a angajat, poate, pe Sheppey să te supravegheze ?

Cu un bobirnac ea își aruncă țigara prin portieră.

— N-ar fi avut nevoie să plătească un detectiv pentru asta. Camerista mea este insărcinată să mă spioneze. Papa mi-a permis să inchiriez apartamentul, cu condiția să accept să rămînă cu mine. Nu. Afară de cazul că este vorba de ceva care-mi scapă cu desăvirșire, cred că poți să fii sigur că l-a angajat pe asociatul tău pentru a o supraveghea pe Bridgett.

— Da, cred și eu asta.

Am rulat in tăcere vreo doi sau trei kilomerti, apoi ea reluă :

— Vrei să o supraveghezi la rindul tău ?

— Nu. Asta nu mă duce la nimic. Nu cred că ea este amestecată in moartea lui Sheppey. Sint sigur că in timp ce o supraveghea, a dat peste ceva care n-avea nimic de a face cu ea. Ceva important. Deoarece era prea inteligent pentru a nu-și da seama, a fost ucis. Saint Raphael este un oraș de gangsteri. La Clubul Mușchetarilor Sheppey a descoperit poate ceva. Cu toate că este frecventat de „crema" societății patronul său este totuși un gangster.

— Oh, crezi cu adevărat ?

— Mă joc de-a ghicitoarea. Pot să mă înșel, dar atita timp cit nu găsesc altceva, rămin in continuare la această ipoteză.

— Dacă Sheppey ar fi cules dovezi, permițindu-i tatei să obțină divorțul Bridgett s-ar pomeni fără nici un ban. Dacă tata ar divorța, ar ajunge în mizerie ; este natural ca asta să nu-i prea placă.

— Insinuezi că ea l-ar fi putut omori pe Sheppey ?

— Nu, bineințeles, dar Thrisby ar fi capabil. Il cunosc ; tu nu. Este totalmen-

te lipsit de scrupule și dacă ar crede că, din cauza lui Sheppey, ar trebui să renunțe la subsidiile de la Bridgett, ar fi putut foarte bine să-l ucidă.

Era o ipoteză pe care nu o luasem în considerație.

— Cred că o să mă duc să-i arunc o privire. Unde poate fi găsit ?

— Are o căsuță, acolo sus pe Creastă, imediat în apropierea orașului. Se numește Castelul Alb. Natural, nu este un castel. Nimic altceva decît o garsonieră prea țipătoare.

Am fost surprins auzind-o exprimîndu-se cu atîta amărăciune.

— Bridgett nu este singura femeie pe care o duce acolo, reluă ea. Toate sînt bune cu condiția să aibă bani.

— În sfîrșit, nu este singurul de acest gen. Coasta este împănată cu astfel de tipi.

— Da... Acum ia-o pe prima la dreapta. Ajunge chiar la Franklyn Arms.

Am părăsit promenada și am observat în fața mea firma luminoasă a imobilului în care locuia. Am oprit în fața marilor uși turnante.

— Ei bine ! bună seara, spuse ea, mîngîindu-mi mîna. Îți voi telefona. Păzește-te de Thrisby !

— Nu-mi purta de grijă. Lasă-l pe individ în seama mea. Aștept telefonul tău.

Deoarece eram gata să cobor din mașină, ea mă reținu :

— Nu, te rog. Camerista mea trebuie să fie la fereastră pentru a mă pîndi. Noapte bună, Lew.

Se aplecă spre mine pentru a-mi atinge obrazul cu buzele, deschise apoi portiera, se strecură afară și intră repede în vestibulul iluminat și dispăru prin ușa turnantă.

Am demarat din nou. Intrat pe șoseaua ce mergea de-a lungul mării, m-am tras lîngă trotuar pentru a aprinde o țigară și am pornit încet spre vilă.

Pe drum, am încercat să-mi pun ordine în gînduri. Uitînd-o pe Margot, m-am concentrat asupra lui Cordez. Pentru un motiv sau altul, plicul de chibrituri pe care l-am găsit în valiza lui Sheppey părea că valorează cinci sute de dolari. Cordez a dat plicuri la trei persoane diferite și fiecare a plătit această sumă. Este normal să-mi închipui că Sheppey găsise aceste chibrituri sau le șterpelise de la cineva. Acest cineva a devastat camera lui Sheppey și pe a mea. El n-a reușit la asociatul meu, dar a găsit chibriturile la mine, lăsînd în loc un alt plic, cu speranța, fără îndoială că nu observasem cifrele de pe spatele chibriturilor. În consecință cifrele aveau o semnificație. Cine știe ? Poate aceste chibrituri fuseseră cauza morții lui Sheppey. Mi se părea că sînt pe calea cea bună dar, înainte de a mă lansa în alte ipoteze, îmi trebuia un supliment de informații.

Era ora trei fără un sfert cînd m-am înapoiat la vilă și mă simțeam destul de obosit. Am deschis ușa, am aprins lumina și am intrat în living-room. Aveam intenția să mă tratez cu un păhărel de whisky cu sifon, înainte de a mă culca. Traversînd încăperea pentru a mă duce la bar, am observat deodată, pe una din măsuțe, ceva care a făcut să mă opresc brusc. Era poșeta de seară a lui Margot, o grațioasă poșetă mică de antilopă neagră, în formă de scoică. Am luat-o în mînă, am tras mașinal fermoarul de aur și am deschis-o. Conținea o pudrieră de aur și o batistă de mătase. Îndepărtînd batista, am observat un plic de chibrituri, îmbrăcat în moar roșu. Am rămas un moment încremenit. În sfîrșit, l-am luat în mînă, am pus jos poșeta și am început să răsucesc plicul între degete. L-am deschis pentru a-i examina conținutul : nu erau decît douăsprezece chibrituri. Celelalte fuseseră detașate. Privindu-le de aproape, am observat pe spate cifrele imprimate. Numerele mergeau de la 0451148 pînă la 0451160 ! Știam acum că acest plic era tocmai acela pe care-l găsisem în valiza lui Sheppey, acela pe care l-am ascuns sub covorul din camera mea, acela care-mi fusese furat. În timp ce-l contemplam fix, soneria stridentă a telefonului sfîșie tăcerea din vilă. Băgînd plicul în buzunar, m-am dus să răspund, bănuind identitatea corespondentului.

— Alo, da.

— Tu ești Lew ?

Vocea lui Margot era puțin gîfîită.

— Bună seara, din nou. Nu-mi spune nimic. Știu. Ai pierdut ceva.

— Poșeta mea. Ai găsit-o ?

— Este aici pe masă.

— Oh, ce bine. Nu mai știam dacă o lăsasem la club sau în mașina ta. Pierd întotdeauna cîte ceva. Trec mîine dimineață să o iau, afară de cazul că nu vii mîine în oraș și ai putea să mi-o lași. Poți ?

— Nu-ți face griji. Ți-o aduc eu în cursul dimineții.

— Mulțumesc, iubitule.

După o scurtă tăcere, ea adăugă :

— Lew ?

— Sînt tot aici.

— Mă gîndesc la tine.

În buzunar, degetele mele pipăiau plicul de chibrituri.

— Și eu mă gîndesc la tine.

— Noapte bună, Lew.

— Noapte bună, frumoaso.
Am aşteptat ca ea să închidă pentru a pune receptorul în furcă.

A doua zi dimineaţă, m-am deşteptat la ora zece. Am rămas alungit, cîteva minute, în patul mare şi am privit motivele luminoase pe care soarele le desena pe plafon. Mi-am trecut apoi o mînă prin păr, am căscat şi am zvîrlit cearşafurile.

Un bun duş rece mă deşteptă de tot.

În pijama, m-am dus la bucătărie să fac o cafea, pe care am dus-o apoi pe terasă. De acolo de unde eram aşezat, pentru a-mi bea cafeaua, puteam vedea şcoala de ceramică, cocoţată pe promontoriul stîncos: o clădire lungă, joasă, cu ziduri albe şi cu acoperişul albastru. Am hotărît să mă duc să dau o raită, imediat după ce-mi voi face toaleta şi să mă amestec printre turişti, pentru a vedea ce pot descoperi. După ce mi-am băut cafeaua, m-am dus în cameră să caut un slip şi m-am aruncat în apă. Am petrecut o jumătate de oră pentru a-mi dovedi că eram tot atît de suplu şi de voinic pe cît îmi imaginam. După ce am parcurs cinci sute de metri, am început să-mi pierd puţin răsuflarea. M-am întors deci spre plajă, înotînd mai încet, cu mişcări largi ale braţelor. M-am uscat, am îmbrăcat un pantalon şi o cămaşă cu gulerul răsfrînt, m-am urcat în Buick, după ce am încuiat vila cu cheia, şi la drum spre Arrow Point!

Era aproape unsprezece şi un sfert. Dacă trebuiau să vină turiştii, acesta era momentul cînd începeau să dea năvală. Am intrat pe şoseaua care mergea de-a lungul mării, şi, după cinci minute, am văzut o pancartă care anunţa la o răspîntie: Şcoala de ceramică. Cele mai frumoase piese de ceramică. Subiectele cele mai originale. În timp ce mă angajam pe drum, am observat în retrovizor un autobuz mare alb cu albastru, plin de vizitatori care rîdeau, cu feţele de un roşu cărămiziu şi cu pălării oribile, care se lăsau pradă obişnuitelor demonstraţii de entuziasm tumultuos. I-am lăsat să mă depăşească şi autobuzul trecu într-un nor de praf care-mi ţinu tovărăşie de-a lungul întregului drum, pînă la gratiile casei cu acoperişul albastru.

Erau aici, în parc, deja, şase maşini atunci cînd mi-am parcat Buick-ul. Un bătrînel cu vestă albă, împodobită cu o insignă pe care se vedeau doi peşti înotînd într-o mare roşie, se apropie şi îmi întinse un tichet.

— Un dolar, spuse el cu un surîs care-şi cerea scuze, ca şi cum ar fi ştiut că este o adevărată hoţie şi că el nu putea face nimic.

— Cei care vin pe jos desigur nu sînt bine văzuţi! exclamai dîndu-i banii.

După ce am plătit încă un dolar taxă de intrare, am trecut printr-o uşă turnantă care-mi permise să intru într-o sală imensă plină cu vase de ceramică şi de faianţă, de toate formele, de toate culorile şi de toate genurile. Efectul general era destul de deprimant. Încăperea avea vreo cincisprezece metri lungime şi vreo şapte metri lăţime. De fiecare parte, rafturi lungi purtau alte eşantioane de ceramică diferită. Vînzătoarele, tinere fete îmbrăcate şi ele cu veste albe împodobite cu insigna cu peşti, pîndeau turiştii cu un aer plictisit. M-am gîndit la Thelma Cousins care a stat şi ea la unul dintre aceste rafturi şi care trebuie să fi privit, cu aceeaşi plictiseală, valurile de turişti, nu mai mult decît în urmă cu cîteva zile. Fundul sălii era ocupat de o nişă adîncă, mascată de o draperie roşie. O blondă, puţin atrăgătoare, era aşezată lîngă draperie, cu picioarele încrucişate, cu mîinile pe genunchi. Părea să şadă acolo de o eternitate. Amestecat printre turişti, oprindu-mă odată cu ei, plecînd odată cu ei, eram uluit să văd tot ce puteau cumpăra. Era scump, era oribil. Nu scăpam din ochi uşa cu draperie. Afacerile serioase se tratau poate în spatele draperiei. Pe neaşteptate, o femeie grasă şi bătrînă, cu degetele-i încreţite acoperite cu diamante, cu un pechinez în braţe, apăru în sală după ce a îndepărtat draperia. Făcu un semn cu capul blondei cu faţa dură, care se mulţumi să o privească cu indiferenţă. Bătrîna doamnă traversă sala şi ieşi. Printr-una din largile ferestre am văzut-o urcînd într-un Cadillac în care o aştepta un şofer.

Ochii mei întîlniră ochii uneia dintre vînzătoare, o mititică cu nasul impertinent şi cu un aer obraznic.

— Nu aveţi nimic altceva decît schimonoselile astea? Caut un cadou de nuntă.

— Nu vă place nimic aici? riposta tînăra, încercînd să pară mirată.

— Aruncă şi dumneata o privire. Vezi ceva care ţi-ar place să primeşti ca dar de nuntă?

Privirea sa înconjură încăperea şi schiţă o grimasă.

— Nu greşiţi întrutotul. Aşteptaţi un minut.

Îşi părăsi tejgheaua pentru a se duce să schimbe cîteva cuvinte cu blonda de la draperie. Gardiana sanctuarului mă privi cu atenţie. Nu avea aerul să pară prea impresionată. Nu aveam diamante, nici pechinez. Mica vînzătoare se înapoie la mine.

— Domnişoara Maddox se va ocupa de dumneata, spuse ea arătîndu-mi pe blonda cu faţa dură.

Aceasta se ridică atunci cînd m-am apropiat de ea. Avea unul din acele trupuri cu sîni agresivi şi cu şoldurile planturoase, care pot fi văzute pe reclamele pentru corsete şi sutiene, dar arareori în carne şi oase. Cu o voce foarte plictisită mă întrebă, continuînd să mă măsoare din ochi cu dispreţ:

— Doriţi ceva ?

— Caut un cadou de nuntă. Cred că nu consideri toate astea drept cele mai frumoase piese de ceramică, nu-i aşa ?

Îşi ridică sprincenele depilate.

— Noi avem şi alte modele, dar preţurile sint mult mai ridicate.

— Adevărat ? Ei bine ! Omul nu se însoară decît o dată din cînd în cînd. Să mergem să vedem.

Ridică draperia.

— Pe aici.

Am trecut prin faţa ei şi am pătruns într-o sală puţin mai mică. Nu erau aici decît vreo şaizeci de eşantioane ale artei domnului Hahn. Fiecare obiect era plasat pe un soclu şi prezentat în lumina cea mai favorabilă. O scurtă privire şi am înţeles că acesta trebuie să fie genul de lucrări după care se înnebunea Margot. Astea semănau tot atît de puţin cu gunoaiele din sala mare cum poate semăna sticla cu diamantul. Domnişoara Maddox îmi arătă expoziţia cu un gest.

— Poate astea de aici...?

— Ah, mult mai bine ! am spus privind în jurul meu. (Mai era o draperie, care masca o altă uşă din fund, unde stătea de pază o roşcovană). Pot să arunc o privire ?

Domnişoara Maddox se dădu la o parte şi se duse să-şi proptească crupa sa elegantă de unul dintre socluri. Privirea sa plictisită exprima destul de clar cît caz face de vorbele mele. Obiectele expuse erau într-adevăr obiecte de artă. Am rămas în admiraţie în faţa unei statui mici de bronz, reprezentînd o fată goală, cu mîinile pe şini. Statueta, cu o înălţime de abia douăzeci de centimetri atrăgea privirile. N-aş fi fost mirat s-o văd sărind de pe soclu şi s-o ia la fugă.

— Fermecător, spusei domnişoarei Maddox. Cît costă ?

— Două mii de dolari, răspunse ea cu toată indiferenţa unui vînzător de maşini, care anunţă preţul unui Rolls.

— Atît de mult ? Este puţin cam prea scump pentru mine.

Un rînjet uşor flutura pe buzele sale. Se îndepărtă puţin de mine. În acest moment, draperia de la uşa pe care intrasem se agită şi un omuleţ palid intră în sală. Era în pantaloni de flanelă albă, cu un veston elegant cu un ecuson mare, ţinea între degetele sale grosciioare şi albicioase o ţigară lungă de vreo doisprezece centimetri.

L-am recunoscut imediat. Era omul pe care Cordez l-a numit Donaghue, cel care dăduse ieri o mie de dolari, în schimbul a două plicuri de chibrituri, în timp ce eu îl pîndeam prin fereastra biroului.

Mă plimbam prin sală şi deodată m-am oprit nemişcat în faţa statuetei unui matador, înarmat cu muletă şi cu spadă. Încet, am ocolit-o, continuînd să-l observ cu coada ochiului pe Donaghue, cînd acesta se opri brusc văzîndu-mă, cu aerul tot atît de neliniştit ca o găină care şi-a pierdut puii. El se retrase repede cu doi paşi spre uşa prin care a intrat, se răzgîndi şi se precipită înainte, se opri din nou ca să se uite la mine, apoi făcu trei paşi într-o parte. Înţelegeam că nu reuşea să se hotărască dacă va rămîne sau o va lua la fugă. I-am spus domnişoarei Maddox :

— Dar asta de aici este poate mai ieftină ?

— Valorează trei mii cinci sute de dolari, spuse ea, fără ca măcar să mă privească.

Donaghue se hotărî, în cele din urmă, să traverseze sala, pentru a se duce la roşcovană, care-l contempla impasibilă.

M-am dus să privesc cu atenţie un grup de copii care erau şi mai frumoşi decît matadorul. Donaghue se opri în faţa roşcovanei, scotoci în buzunar, scoase ceva pe care i-l arătă. Am văzut în mîna lui un obiect mic roşu. Nu era deloc nevoie să fii un copoi fin pentru a recunoaşte plicul de chibrituri de la Clubul Muşchetarilor. Roşcovana trase draperia şi Donaghue dispăru prin uşă. Am observat, înainte de căderea draperiei, un colţ dintr-un culoar.

Rătăceam prin sală, în căutarea unui articol de proporţii mai modeste, dar n-am găsit nici unul. Simţeam privirile blondei şi ale roşcovanei aţintite asupra mea. M-am oprit în faţa unui caniş, executat cu acelaşi brio ca şi celelalte piese. Am ajuns astfel lîngă draperia unde era aşezată roşcovana. Am privit canişul pe îndelete. După cinci minute, domnişoara Maddox declară, puţin agasată :

— Acesta costă o mie şapte sute de dolari.

— Atît de puţin ? am replicat, surîzînd. Pare viu, nu-i aşa ? Trebuie să mă mai gîndesc. O mie şapte sute de dolari. Este aproape gratis, nu găseşti ?

Ea strînse buzele şi mă privi acum cu ochi de-a dreptul ostili. Draperia se ridică şi Donaghue reapăru. Tresări văzîndu-mă, apoi se grăbi cu paşi mărunţi şi o şterse prin cealaltă uşă. Considerînd că nu mai puteam continua să examinez ca un spărgător care meditează o lovitură, mi-am spus că aş face mai bine să văd ce

rezultate pot obţine cu plicul de chibrituri găsit în poşeta lui Margot. Speram să nu dau peste alte neplăceri.

M-am întors spre roşcovană şi am surprins-o în timp ce mă privea. I-am adresat cel mai amabil surîs al meu şi m-am apropiat de ea. Mă privea cu un aer bănuitor. Băgînd mîna în buzunar, am scos chibriturile şi i le-am arătat. Ea strînse din buze şi, aruncînd o privire agasată domnişoarei Maddox, se înclină uşor pentru a îndepărta perdeaua.

— Mulţumesc, i-am spus. Voiam numai să fiu sigur că nu mă vede absolut nimeni.

Privirea sa de gheaţă şi inexpresivă m-a făcut să înţeleg că spusesem tocmai ceea ce nu ar fi trebuit să spun. Dar cum ea continua să ţină perdeaua îndepărtată, n-am mai căutat să dreg lucrurile, de teamă să nu le înveninez. Am trecut uşa şi am pătruns într-un culoar iluminat cu neon, zugrăvit în roşu-bordo şi bleu-pal.

Înaintam cu precauţie. Micul pîndar care, în adîncul meu, îşi dădea atîta osteneală să mă prevină de primejdie, începu să-mi facă semne şi să declanşeze clopoţelul de alarmă... Regretam acum că nu mi-am adus revolverul. În fundul culoarului am ajuns în faţa unei uşi la care unul dintre panouri era tăiat şi forma un ghişeu — era închis pentru moment — şi era prevăzut cu o mică tăbliţă şi o sonerie. Pe etajeră era plasată una din lucrările minore ale lui Marcus Hahn, un vas mare de faianţă verde şi roz. Înaintînd fără zgomot, cu tălpile mele de crep, m-am apropiat de uşă şi am privit în vas. Pe fundul vasului erau vreo douăsprezece chibrituri de carton roşu, asortate cu acelea din plicul meu. Toate purtau şiruri de cifre. Toate fuseseră rupte dintr-un plic şi aprinse. Adică fuseseră aprinse şi stinse imediat.

Se părea că asta constituia o descoperire importantă, cu condiţia, evident, de a-i înţelege sensul. Am aruncat o privire rapidă în spatele meu. La capătul culoarului, perdeaua nu s-a mişcat. Nici roşcovana şi nici domnişoara Maddox nu păreau că mă pîndesc.

Mi-am spus că ar fi mai înţelept să nu-l tentez pe diavol. Aveam mare poftă să sun la uşă pentru a vedea ce se întîmplă, dar, cum nu eram echipat pentru a face faţă neplăcerilor, m-am abţinut. Cel puţin am descoperit că există o legătură foarte strînsă între Clubul Muşchetarilor şi aşa-zisele „cele mai frumoase vase de ceramică" ale lui Marcus Hahn. Oamenii plăteau îngrozitor de scump un plic de chibrituri lui Cordez, pentru a veni apoi aici dînd de fiecare dată un chibrit. În ce scop ? M-am întors şi am revenit fără zgomot pe culoar. Am îndepărtat perdeaua şi am ieşit dîndu-mi osteneala să par tot atît de enervat şi vinovat ca Donaghue. Roşcovana îşi lustruia unghiile. Nici măcar nu ridică capul atunci cînd am trecut prin faţa ei. Am revenit în sala mare.

Turiştii sfîrşiseră în a-şi irosi banii şi se lăsau conduşi spre ieşire, purtînd, cei mai mulţi dintre ei, mici pachete, bine legate. Am mers în spatele lor şi imediat ce am ajuns la uşa turnantă i-am părăsit şi m-am dus la Buick. După ce am plecat de la şcoala de ceramică, am gonit repede pe promenadă spre Franklyn Arms. Am luat poşeta lui Margot pusă în cofretul de la bordul maşinii, am băgat chibriturile şi am intrat în holul imobilului. I-am cerut salariatului de la recepţie s-o anunţe pe Margot de sosirea mea. I-a telefonat şi apoi m-a anunţat că ea mă va întîlni la bar, după cinci minute. Mi-a arătat unde este şi m-am dus să mă aşez la o masă, plasată într-un colţ. Margot apăru după o aşteptare de zece minute. Acum era ora douăsprezece şi un sfert. Barul era plin de clienţi, dar lîngă mine nu era nimeni. Margot se îndreptă spre mine, în sandale, cu un scurt halat de plajă îmbrăcat peste costumul de baie. Părul său era legat la spate cu o panglică roşie şi avea în mînă un sac mare pentru plajă. Majoritatea bărbaţilor se întoarseră să o admire. Aveau de ce. Şi eu o admiram. M-am sculat cînd a sosit la masa mea şi i-am oferit un scaun.

— Nu am la dispoziţie decît zece minute, Lew, îmi spuse surîzînd. Iau masa la celălalt capăt al oraşului.

Am întrebat-o ce serveşte şi a ales un gin gimlet. Am luat acelaşi lucru. Îndată ce chelnerul a dispărut, i-am spus :

— Aş vrea să ştii că eşti senzaţională. Trebuie să fii obosită auzind asta de atîtea ori !

Începu să rîdă.

— Totul depinde de persoana care spune. Ai poşeta mea ?

Era pe scaun lîngă mine şi am pus-o pe masă.

— Îmi voi cere recompensa mai tîrziu.

— Şi ţi-o voi da cu plăcere, spuse ea, cu ochii strălucitori. Mulţumesc, Lew. Sînt îngrozitor de distrată şi îmi uit lucrurile peste tot.

Luă poşeta şi voi să o bage în sacul pentru plajă.

— Aşteaptă. Ai face mai bine să te uiţi dacă nu lipseşte ceva.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce ar putea să lipsească ?

Ochii săi violeţi oglindeau o inocenţă absolută şi am fost încîntat.

— Margot, în poşetă se găseşte un plic de chibrituri care mă interesează.

— Adevărat ? exclamă ea mirată. Chibrituri. De ce te interesează ? (Ea deschise poșeta, dădu la o parte batista și scoase chibriturile). Vrei să spui astea ?

— Da. De unde le ai ?

— N-am idee. Nici nu știam că le am. Dar de ce, Lew ? De ce sînt atît de interesante ?

— Am motive să cred că este același plic pe care l-am găsit în bagajele lui Sheppey. Puțin după aceea, cineva mi-a devastat camera, l-a găsit și l-a înlocuit cu altul. Și acum iată că apare în poșeta ta !

— Ești sigur că este același plic ? Am văzut duzini de asemenea plicuri la club.

— Privește-l bine. Pe spatele chibriturilor ai să vezi niște cifre. Sînt exact acelea care figurau pe chibriturile lui Sheppey.

Deschise poșeta, curbă chibriturile și, perplexă, încruntă sprîncenele privind numerele.

— Este bizar, nu-i așa ? Dar poate toate chibriturile din plicuri sînt numerotate ?

— Nu, am verificat. De unde ai aceste chibrituri ?

— Trebuie că le-am luat aseară la club. Da, am luat masa acolo. (Se gîndi o clipă). Da, este chiar așa. Îmi amintesc că mi-am uitat bricheta. Altminteri nu mă folosesc niciodată de chibrituri. Îmi închipui că trebuie să fi luat acest plic de pe tava din vestibul.

Am negat cu un semn al capului.

— Este imposibil. Acest plic este cu totul special, Margot. Cineva a comis o crimă pentru acest plic. N-ar fi putut să se găsească întîmplător pe o tavă.

Ea începu să se neliniștească.

— Atunci nu știu nimic. Afară de cazul în care am cerut foc de la cineva și care mi-a dat plicul.

— Nu pot să-mi imaginez un astfel de lucru. Cu cine ai luat masa ?

— Eram o bandă întreagă, cinci persoane și cu mine. Bridgett și Thrisby, un domn numit Donaghue, Harry Lucas, cu care joc uneori tenis și Dorin Little, una din prietenele mele.

— A putut unul dintre comeseni să pună, din nebăgare de seamă, plicul pe masă și tu să-l fi luat ?

— Cred că da. Nu-mi amintesc să-l fi luat, dar este un gest atît de mașinal.

— Nu prea cred asta. Acest plic valorează o grămadă de bani. Nu pot să cred ca vreo persoană să fi lăsat plicul ăsta pe masă și tu să-l fi luat.

— S-a crezut poate că erau chibrituri obișnuite. Chelnerii lasă întotdeauna pe mese chibrituri.

— Poate. În sfîrșit, îmi trebuie acest plic, Margot. Trebuie să-l arăt locotenentului Rankin.

Ea deschise ochii mari.

— Dar Lew, dacă faci așa ceva ai să mă amesteci în afacerea asta ! Nu pot să-mi permit să am de a face cu poliția. Tata ar fi completamente dărîmat !

— Trebuie să-l previn pe Rankin. Va dori să știe de unde-l am. Nu trebuie să-ți faci griji. Se teme prea mult de tatăl tău pentru a te implica în povestea asta.

— Dar, scumpule, dacă o face ? Nu, nu trebuie. Nu înțelegi ? Va dori să știe prin ce întîmplare ai găsit aceste chibrituri în poșeta mea. N-ai să te duci totuși să-i povestești ce s-a întîmplat aseară. Dumnezeule !

Am meditat un moment.

— Bine. Mă voi descurca singur. Înainte de a-l vedea pe Rankin, mă voi duce să-i spun două vorbe lui Thrisby. El poate îmi va da vreo sugestie.

Ea îmi întinse chibriturile.

— Te implor, nu mă băga în toate astea, Lew. Dacă vreodată ziarele...

I-am luat mîna.

— Nu-ți fie frică. Nu te voi amesteca în nimic. Dar fii drăguță, înainte de a ne revedea, caută să-ți amintești cum ai putut intra în posesia acestor chibrituri. Dacă îți amintești, vrei să-mi telefonezi imediat ? Este important, Margot.

— Bineînțeles. (Se uită la ceas și se ridică). Trebuie să plec. Sînt deja în întîrziere. Te duci să-l vizitezi pe Thrisby chiar acum ?

— Cred. Este poate momentul să-l găsesc acasă.

— Știi cum să te duci pînă acolo ? Mergi pe Franklyn Boulevard pînă la capăt, cotești la dreapta pe drumul care duce spre munte. Se găsește la vreo șapte sau opt kilometri. Ai să vezi un panou care indică „Creasta" (îmi surise ușor). Pe curînd, Lew ?

— Înțeleg !

Ea se grăbi să traverseze barul și am urmărit-o cu ochii. Nu eram singurul. Lungile sale picioare bronzate erau ținta tuturor privirilor. Am pocnit din degete pentru a atrage atenția chelnerului. Îmi aduse nota de plată după nesfîrșita așteptare obișnuită. Am achitat-o, am așteptat restul și am ieșit pentru a mă urca în Buick.

Am mers pe Franklyn Boulevard, fără să mă grăbesc, în timp ce savuram, pe îndelete, mîngîierile soarelui și rumegam diferitele informații pe care le culesesem. Pentru moment, problema era numai schițată. Ca atunci cînd începi să

asamblezi piesele unui joc alcătuit din fragmente decupate. Nu exista încă o imagine bine definită, dar aveam un anumit număr de piese și de bucăți și eram convins că în curînd vor alcătui un tablou precis.

Castelul alb era situat la capătul unui drum secundar, care se îndepărta brusc de șoseaua principală și cobora pe o distanță de trei sute de metri pentru a ajunge la un loc betonat, unde o mașină de abia ar fi putut întoarce. O pancartă proaspăt vopsită anunța, la intrarea pe drum, că este cale particulară și că este interzis a staționa. Un Cadillac decapotabil era parcat pe suprafața betonată, o mașină luxoasă, de culoare albastru pal, capitonată cu nylon de culoare albastru-marin, și care era toată făcută din cromuri scînteietoare. Am tras Buick-ul alături, am coborît și am vrut să examinez casa. Dar cum ea se ascundea în spatele unor tufișuri înflorite și a unor palmieri, nu puteam să-i văd decît acoperișul de olane verzi. M-am apropiat de bariera albă pe care era înscris numele proprietarului, am împins-o și am înaintat pe o cărare care era mărginită de un gard viu, bine tăiat; am sosit, în sfîrșit, în fața unei peluze și casa mi-a apărut deodată în fața ochilor. Era o clădire mică, gen vilă în stil elvețian, cu obloane verzi, cu ziduri albe, o verandă mare, cu ferestre cu flori de begonia și, în jurul ușii, o plantă agățătoare cu flori roșii și albe în formă de clopoței, cum n-am mai văzut vreodată.

Ușile-ferestre ale verandei erau deschise. O pisică siameză dormea la soare pe balustrada terasei. Înălță capul, îmi aruncă o privire indiferentă cu ochii săi albaștri ca faianța, apoi își culcă din nou capul pe piatra fierbinte și se reîntoarse în paradisul său de vise. Am traversat peluza și am urcat spre verandă. Ușa de intrare se găsea în stînga mea. Tăblia ușii era vopsită în verde, decorată cu ornamente de crom, cu o sonerie cu mîner. În timp ce mă apropiam, o voce bărbătească mi-a parvenit prin ferestrele deschise :

— Ei bine, dacă tu nu vrei să bei, am să mă tratez singur...

M-am oprit brusc.

— Pentru Dumnezeu, Jacques, nu începe acum să bei ! spuse o voce de femeie. Trebuie să-ți vorbesc.

— Este tocmai motivul pentru care trebuie să beau un pahar, frumoaso. Doar nu-ți închipui că stau să te ascult, fără să beau ceva ? Te rog, fii rezonabilă.

— Jacques, ești un porc.

Vocea femeii avea o intonație penibilă. Am avansat cu precauție de-a lungul verandei și m-am plasat lîngă ușa-fereastră. Bărbatul ironiză :

— Presupun că poate să mi se dea acest calificativ, dar asta n-ar trebui să te jeneze, comoaro. Trebuie că de la o vreme ești obișnuită cu micile porcării.

Zgomotul unui sifon m-a făcut să înțeleg că-și prepara o băutură și am mai făcut cîțiva pași pentru a încerca să văd ce se petrece în cameră, care, de acolo de unde eram, mi se părea imensă. Dușumeaua era acoperită cu o mochetă de culoare albastru pal și mobilierul era din lemn de stejar ceruit. Existau numeroase fotolii confortabile și două canapele vaste.

O femeie de vreo treizeci și șase sau treizeci și șapte de ani era instalată într-un fotoliu. Părul său era vopsit în culoarea caisei coapte. Îmi părea frumoasă, în genul vedetelor de cinema, adică fără personalitate. Costumul bikini cu care era îmbrăcată descoperea o suprafață mare de piele bronzată și cărnuri puțin cam moi. Era destul de bine făcută, dar nu avea genul de siluetă după care se întoarce capul. Acum zece ani, poate, dar nu acum.

Unghiile degetelor de la picioare, date cu lac argintiu, ieșeau din niște sandale decupate. Cercei de coral alb îi atîrnau la urechi și un colier, tot de coral alb, îi înconjura gîtul bronzat.

N-a trebuit să mă întreb cine era. Am recunoscut-o imediat. Era Bridgett Creedy, fosta vedetă de cinema, soția lui Lee Creedy.

Jacques Thrisby apăru în raza privirii mele. Era așa cum mi l-am închipuit: o prestigioasă matahală; bine proporționat, superb bronzat, cu părul negru și ondulat, cu o mustață ca un șiret de pantof, cu un cap frumos de gigolo. Era îmbrăcat cu un jerseu alb, cu un șort roșu închis și purta sandale. În mîna dreaptă ținea un pahar de whisky. O țigară atîrna de buzele sale cărnoase și senzuale. Bridgett îl privea cu un aer răutăcios.

— Unde ai fost aseară ? întrebă ea.

— Frumoaso, de cîte ori m-ai întrebat ? Ți-am spus-o. Eram aici și priveam televizorul.

— Te-am așteptat la club timp de două ore.

— Știu. Mi-ai spus-o cel puțin de cinci ori. Ți-am zis că-mi pare rău. Vrei poate să-mi pun cenușă pe cap ? Nu stabilisem o întîlnire precisă. Pur și simplu, am uitat.

— Întîlnirea noastră era foarte precisă, Jacques. Ți-am telefonat și mi-ai spus că vei fi acolo.

El trase o dușcă și puse paharul pe o măsuță.

— Da, ai dreptate. Ai telefonat, și totuși am uitat. Îmi pare rău în continuare. Cu mîna în fața gurii, pentru a ascunde un căscat, el adăugă :

— Ții neapărat să reîncepem această discuție ?

— Nu stăteai să privești televizorul, Jacques. Te-am chemat aici și nimeni n-a răspuns.

— Bridgett, dragostea mea, știi foarte bine că nu răspund întotdeauna la telefon. Se întîmplă de atîtea ori să fie niște pisălogi. Am auzit soneria și n-am răspuns, pur și simplu.

— Atunci eu sînt o pisăloagă ?

El surise.

— Nu te enerva. Știi foarte bine că poți fi ușor bătut la cap de plicticoși.

— Tu nu răspunzi la întrebarea mea.

El o examină cu atenție, fără să înceteze să surîdă cu un aer echivoc. Reluă în sfîrșit :

— În clipa de față tu ești pisăloaga, scumpo. Ți-am spus deja ce s-a întîmplat aseară. Am privit la televizor un meci de box. Am auzit telefonul. Nu i-am dat atenție și, după ce s-a terminat meciul, m-am dus să mă culc. Pur și simplu, am uitat de întîlnirea noastră și îmi pare îngrozitor, dar îngrozitor de rău.

Ea se ridică brusc, cu ochii scînteietori.

— Minți ! Nu ai fost acasă ! Am venit aici ; casa nu era iluminată și mașina ta nu era în garaj. Cum îndrăznești să mă minți în halul ăsta ? Ce făceai ?

Surîsul stereotip dispăru brusc, omul arboră un aer aspru. Nu mai avea nimic dintr-un gigolo fermecător. Spoiala de gentilețe se fisură, descoperind individul brutal și fără scrupule care era în realitate.

— Așadar, ai venit aici ? Pînă unde ai să decazi, frumoaso ? Ai început prin a angaja un detectiv particular pentru a mă supraveghea și imediat după ce s-a lăsat ucis ai început să faci tu singură treaba asta murdară... Ajunge, nu găsești ? Sînt sătul pînă peste urechi de toată povestea asta, dacă vrei părerea mea.

— Cine era dama ?

El își termină paharul și aruncă țigara.

— Cred că asta-i tot pe ziua de azi. Dacă tu n-ai nimic de făcut, eu am treabă. Atunci să terminăm, ești de acord ?

— A fost Margot ? scrîșni ea, cu o voce alterată de ură. A început din nou povestea cu ea ?

— Nu pentru că Margot ar arăta mai bine decît tine și că este mai tînără cu zece ani este motivul pentru care ar trebui să fug după ea. Între noi fie spus, sînt de părere că în clipa de față, pe piață, este o abundență de femele Creedy. (Surîsul său se accentuă). Pentru a spune adevărul este vorba de două dame nimfomane, autoritare și pisăloage la culme. Și acum comoaro, n-ai nimic împotrivă să ștergi putina ? Trebuie să mă duc la masă.

— Era Margot, nu-i așa ? Este tot îndrăgostită de tine ? Se încăpățînează să mi te smulgă ? exclamă Bridgett, cu o voce tremurătoare.

— Ascultă, nu-mi face scene, ripostă Thrisby, dispărînd din fața mea. (Am auzit zgomotul înfundat al unei sticle care era desfundată). Vrei să-mi faci plăcerea să pleci acum, Bridgett ?

— N-am să plec pînă cînd nu-mi spui numele fetei cu care ai fost aseară.

— În regulă. Dacă vrei neapărat să știi era o blondă foarte drăguță, tînără și proaspătă, pe care am întîlnit-o pe promenadă și care era foarte singură. Ar trebui să știi, de multă vreme, că femeile singure prezintă pentru mine o atracție deosebită. (El reapăru, cu un alt pahar în mînă, arborînd din nou spoiala sa mondenă). Atunci, pur și simplu, din bunătate, am încercat să o consolez și reacția sa entuziastă m-a surprins în mod agreabil.

— Porc dezgustător ! vociferă Bridgett cu o voce acră, cu trăsăturile crispate și cu ochii scînteietori. Minți ! Era Margot !

— Dumnezeule ! Dacă tu nu vrei să pleci, atunci voi pleca eu, spune Thrisby surîzînd. Nu se va putea spune că arunc afară pe ușă fostele mele amante. Simte-te ca acasă, frumoaso. Nu bea prea mult. Sper să nu te găsesc aici cînd mă voi înapoia.

— Așadar, totul s-a terminat între noi ?

— Scumpo, ești într-adevăr plină de intuiție. Mă omor repetîndu-ți asta de zece minute. Da, Bridgett, totul s-a sfîrșit între noi. A fost foarte frumos, ne-am amuzat foarte bine împreună, dar acum este mai bine să ne despărțim.

Femeia se lăsă pe spate, în fotoliu. Deznădejdea ei nu avea nimic plăcut. Părea să fi îmbătrînit brusc cu zece ani. Cvasinuditatea ei păru dintr-o dată jenantă.

— Foarte bine. Dacă trebuie să ne despărțim definitiv, Jacques, ar fi mai bine să ne facem socotelile, spuse ea cu răceală. Tu ai uitat că-mi datorezi ceva bani, nu-i așa ? Treisprezece mii de dolari, pentru a fi precisă.

El surise și mai dihai.

— Numai atît ? (Își luă paharul, îl privi, cu sprîncenele ridicate și bău puțin whisky). Îmi închipui că totul este notat în micul tău carnețel de piele ?

— Mi-am făcut socotelile. Îmi vreau banii.

— Înțeleg asta. Soțul tău nu este deosebit de generos, cred. Dar mi-e teamă că va trebui să aștepți. Nu am la dispoziție treisprezece mii de dolari, departe

de asta. M-a costat scump să te trambalez peste tot şi să te distrez. Ţi-i voi înapoia cînd voi putea, dar trebuie să te supui tristei evidenţe : Aşteptarea va fi desigur foarte lungă.

— Îmi vreau banii imediat.

— Îmi pare rău. Acum trebuie s-o sterg. Pot să te conduc pînă la maşina ta ?

— Am spus că-mi trebuie aceşti bani imediat, repetă ea ridicînd vocea.

— Bineînţeles, dacă ţii neapărat, n-ai decît să-mi intentezi un proces. (Surîsul său se accentuă şi mai mult). Îmi închipui că soţul tău îţi va da cele mai bune sfaturi din lume. Evident, va cere imediat divorţul cînd va afla că mi-ai acordat asemenea subsidii. În definitiv, este un om inteligent care-şi va da seama că un bărbat ca mine nu primeşte bani de la o femeie, fără să dea ceva în schimb. Dar asta n-are nici o importanţă. Fără îndoială eşti tot atît de plictisită de el cît sînt eu de tine, frumoaso.

Ea îl examină îndelung, privindu-l în ochi, cu o anumită expresie care m-ar fi neliniştit, dar de care lui se părea că nu-i prea pasă. Ea spuse în sfîrşit :

— Fiinţe ca tine nu merită să trăiască. Trebuie să-mi fi pierdut cu adevărat capul pentru a mă încurca cu tine !

— Exagerezi. Erai o femeie nemulţumită şi ţi-am dat ceea ce aveai nevoie. Lucrurile astea se plătesc. Ne-am distrat şi acum s-a terminat. Fii rezonabilă, Bridgett. Să nu ne despărţim supăraţi. Există destui bărbaţi, tot atît de binefăcuţi ca mine, tot atît de înalţi şi tot atît de voinici. Mă vei înlocui uşor. După cîteva săptămîni mă vei fi uitat cu desăvîrşire.

Ea îl fixă îndelung, apoi se aplecă să ia un mare sac pentru plajă, care semăna puţin cu acela al lui Margot. Îl deschise şi începu să-l scotocească, întocmai ca şi Margot. Thrisby o pîndea, cu sprîncenele ridicate, cu eternul său surîs pe buze. Ea ridică în sfîrşit ochii cu mîna înfundată în continuare în sac.

— Gîndeşti într-adevăr ceea ce spui, Jacques ? S-a terminat ?

El îşi trecu degetele prin păr, cu un gest exasperat şi replică cu o voce dură :

— Da, pentru numele lui Dumnezeu ! De cîte ori trebuie să-ţi mai repet ?

— N-o să ne mai revedem niciodată ? insistă ea, cu ochii aruncînd scîntei, cu privirea aţintită asupra lui.

— Bine. Dacă vrei să ştii totul, aşteaptă puţin. (Se aplecă furios spre ea). Ai s-o ştergi de aici imediat, cretino ! Sînt sătul de tine pînă peste cap, sătul, înţelegi ? Şi acum întinde-o, sau te arunc afară !

Ea surîse, o grimasă crispată care-ţi dădea fiori îi schimonosi faţa. Apoi, spuse simplu :

— Am să te omor Jacques. Dacă nu te pot păstra, nimeni nu te va avea.

Scoase din sacul său un automat de calibrul 38, şi-l aţinti asupra lui.

O linişte totală domni dintr-o dată în verandă. Soarele îmi păru mai dogoritor. În depărtare puteam auzi murmurul valurilor de la plajă. Toate zgomotele au încetat în vastul living-room. L-am văzut pe Thrisby în picioare, nemişcat, privind fix pistolul, cu ochii holbaţi, în timp ce surîsul său se ştergea încet. Bridgett se ridică fără să se grăbească. Minusculul bikini nu se potrivea cu automatul pe care-l agita. Era lividă sub nuanţa bronzată a obrazului său şi pielea i se acoperea cu urîte nuanţe marmurate. Degetele cu unghii argintii i se crispau pe trăgaciul revolverului.

— Da, Jacques, murmură ea. Te voi ucide. M-ai făcut să sufăr destul. La rîndul tău, acum, să suferi tot martiriul pe care m-ai făcut să-l suport.

— Nu fii ridicolă, articulă lent Thrisby, silabisind cuvintele. Lasă jos revolverul. Nu vei cîştiga nimic. Vei fi arestată. Toată lumea ştie că sînt amantul tău. Primul venit va ghici că tu eşti aceea care m-a ucis.

— Crezi că-mi pasă de ceva ? Îţi imaginezi că voi mai avea chef să trăiesc, după ce te-am ucis, Jacques. Oh, nu ! După ce vei muri, mă voi sinucide. Iată cum sînt. Dacă ţie-ţi este frică să mori, mie nu.

El îşi trecu limba peste buze.

— Lasă jos revolverul, Bridgett, şi să vorbim serios. M-am cam enervat. Am putea să ne împăcăm. Glumeam, cînd spuneam...

— Mizerabile, laş nenorocit ! exclamă ea, în culmea dispreţului. Eram sigură că vei spune asta, odată strîns cu uşa. Este prea tîrziu acum. Nu voi avea mai multă milă pentru tine decît ai avut tu pentru mine.

Foarte încet, el începu să se dea înapoi, cu ochii holbaţi, cu obrazul şiruind de transpiraţie. Ea se apropie de el, tot atît de încet, pas cu pas, hăituindu-l prin imensa încăpere.

Fără zgomot, m-am strecurat prin uşa-fereastră în living-room. Thrisby, care era în faţa ei, m-a văzut imediat. Ea îmi întorcea spatele. El ridică mîinile şi se întoarse puţin. Vedeam că este înnebunit la gîndul că riscam să sperii femeia şi s-o fac să tragă.

Am făcut un salt înainte : cu muchea palmei i-am dat o lovitură peste mînă obligînd-o să îndrepte arma spre pămînt.

Lovitura porni cu un zgomot care făcu geamurile să zdrăngăne și glonțul decupă o mică gaură în mochetă. I-am răsucit mîna și i-am smuls arma, în timp ce ea se întorcea cu ochii holbați. Mă privi fix, îndelung, cu fața îmbătrînită, trasă, îngrozită. Se îndepărtă apoi, trecu prin fața mea și luîndu-și sacul de plajă, plecă fugind pe terasă.

Thrisby se lăsă să cadă pe canapea și își ascunse fața în mîini. Am pus revolverul pe una dintre măsuțe, mi-am luat batista și mi-am șters mîinile și obrazul. Huruitul unei mașini care demara izbucni în liniștea din living-room.

Timp de cîteva minute, nici unul din noi nu scoase nici un cuvînt. Îl priveam pe Thrisby.

— Nu cred că te-ar fi ucis, am spus liniștit. Fără îndoială nu avea intenția decît să te împuște în picior.

El depuse un efort supraomenesc pentru a se reculege și se ridică brusc, cu buzele tremurînde, cu ochii încă măriți de spaimă.

— Blestematele astea de țîrîturi nevrozate ! Unde a putut ea găsi un asemenea calibru, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Adeseori este singura manieră pe care o au unele femei pentru a-și reglementa socotelile. Ar fi trebuit să te gîndești la asta, înainte de a te hotărî s-o părăsești.

El mă privi fix.

— Cine ești dumneata și de unde ai răsărit ?

Am scos una din cărțile mele de vizită din buzunar și i-am dat-o. O examină, fără să o ia în mînă. Eram convins că nu ținea să-mi arate în ce hal tremura.

— Asta-i bună ! exclamă el după ce citi textul. Agenția Star. Dar este agenția acelui individ care...

Tăcu brusc și se îndepărtă, cu un aer neliniștit și perplex.

— Exact, Sheppey a fost asociatul meu.

— Ea te-a angajat ca să mă supraveghezi ? întrebă el, fără să mă privească.

— Nu. Am trecut pe aici întîmplător. Am vrut să stăm de vorbă.

Își luă o batistă, își șterse obrazul, și duse paharul la bar.

— Servești ceva ?

— Mulțumesc, cu plăcere.

El își goli paharul și aduse alte două pahare de whisky, bine umplute, le puse pe masă și se lăsă să cadă într-un fotoliu. Luînd o țigară dintr-o cutie de abanos, o aprinse și aspiră cu sete fumul.

— Am fost descumpănit timp de cinci minute. I-ai văzut ochii ? A avut într-adevăr intenția să mă împuște, spuse el luîndu-și paharul. (Bău îndelung). Dacă n-ai fi intrat în acel moment...

Lăsă fraza în suspensie, făcînd o grimasă.

— Oh, nu știu. Voia poate pur și simplu să te sperie, am spus eu, știind totuși foarte bine că l-ar fi putut ucide. Trebuie să duci o viață plină de neprevăzut.

El surise acru.

— Asta o să mă învețe minte. O să las în pace pe toate nebunele mai coapte și o să am de-a face în viitor numai cu cele mai tinerele. Ele iau lucrurile mai ușor. (Întinse puțin capul, pentru a privi pe masă, unde pusesem revolverul de calibrul 38). Și acum, unde crezi că a putut găsi un „tun" ca ăsta ?

— Oricine poate cumpăra, la ora actuală, un revolver. (Am luat arma și am strecurat-o în buzunarul meu de la spate). Este adevărat că ea l-a angajat pe Sheppey ca să te urmărească ?

Fața sa se întunecă deodată.

— Crezi asta ? Nu știu nimic. Este capabilă să trimită pe urmele mele o bandă întreagă de sticleți. Mă considera ca proprietatea ei personală.

— O proprietate foarte scumpă, dacă stau să mă gîndesc la cei treisprezece mii de dolari pe care-i datorezi ?

Ridică din umerii săi lați.

— E nebună. Nu mi-a împrumutat nimic. Nu spun că n-a costat-o nimic să petreacă cu mine vreo șase luni, dar și eu cheltuiam bani cu ea, totuși nu este același lucru ca atunci cînd aș fi împrumutat de la ea, nu-i așa ?

— Ai acuzat-o că ar fi angajat un detectiv particular pentru a te supraveghea. Era Sheppey, nu ?

— Am spus asta ? Repet că nu știu despre cine a fost vorba.

— Dacă te temi că vei fi deranjat de poliție, n-avea nici o grijă. Eu anchetez singur, pe contul meu. Spune-mi ce vreau să știu și nimic nu va ajunge la urechile poliției.

El reflectă o clipă și apoi întrebă :

— Ce vrei să știi exact ?

— Doamna Creedy l-a angajat pe Sheppey să te urmărească ?

Ezită.

— N-o să mă pomenesc cu un sticlete în spate, nu-i așa ?

— Nu, desigur !

— Ei bine ! Da, asta a făcut.

— De ce ?

— Pentru că își închipuia că o înșel cu fata ei vitregă.

— Era adevărat ?

— Doamne, niciodată ! Au trecut luni de zile de cînd n-am mai luat masa împreună cu ea !

Am tras o dușcă lungă și mi-am aprins o țigară.

— Atunci cine era fata cu care mergeai la plimbare ?

Surise. Își recăpătase siguranța și începea să se îmbete ușor.

— Indiscretule ! O fată oarecare.

— Sheppey era la curent ?

Thrisby înclină capul.

— Da. I-a spus lui Bridgett. Ea s-a dus s-o vadă pentru ca s-o bage-n sperieți.

— A reușit ?

— Fără îndoială. N-am mai revăzut fata.

— Ce s-a mai întîmplat apoi ?

— Am lăsat-o pe Bridgett să mă înhațe iar. Apoi, acum cîteva zile am ajuns la concluzia că mi-a ajuns pînă-n gît și cunoști urmarea.

Aveam impresia că asta este numai jumătate din adevăr, în orice caz nu tot adevărul.

— Este important, Thrisby, insistai eu. Oare era Thelma Cousins, cea pe care o urmărea Sheppey ?

I-am văzut ochii clipind des, de mirare.

— Ascultă, bătrîne, nu vreau să fiu amestecat în nici o anchetă a poliției. Ți-am spus, era vorba numai de o fată oarecare.

— Va trebui să faci un mic efort. Ai spus deja prea mult. Era vorba de Thelma Cousins ?

— Bine, bine. Era ea, strigă nerăbdător. Ești mulțumit ?

L-am privit cu un ușor frison de satisfacție. În sfîrșit. Dețineam ceva sigur.

— După cîte mi s-au povestit ea nu ieșea niciodată la plimbare cu bărbați.

El surîse cu orgoliu.

— Astea cad cel mai ușor. Atunci cînd cad, cad cu totul. Totul era pregătit, atunci cînd Sheppey a călcat în străchini.

— Cum ai făcut cunoștință cu ea ?

— La magazinul acela de ceramică. Bridgett m-a dus acolo într-o zi și am remarcat-o pe micuță. Am văzut imediat că-i plăceam și atunci cînd văd că plac unei femei, nu-mi place să-i produc suferințe.

Am început să mă simt scîrbit și a trebuit să fac eforturi pentru a nu-l lăsa să observe asta.

— Cum ai descoperit că Sheppey vă urmărește pe amîndoi ?

— Mi-a spus Thelma. Mi-a dat un telefon să-mi spună că ei a fost la ea și că i-a recomandat să nu mă mai vadă. Am ghicit că Bridgett își băgase coada ; i-am spus atunci Thelmei că ar fi mai bine să renunțăm. Știam că Bridgett va face urît dacă nu renunțam la mititică.

— Credea c-ai spus că Bridgett s-a dus să-i vorbească ?

El își aprinse o țigară.

— S-a dus s-o vadă după ce a fost Sheppey. Cel puțin, așa mi-a spus ea.

La un moment dat povestea îmi părea verosimilă, dar acum ceva nu mai era în regulă. Era ceva totuși care nu se potrivea. Nu reușeam să găsesc ce anume, dar aveam din ce în ce mai mult impresia că nu mi se spunea adevărul.

— Cine a omorît-o pe Thelma, Thrisby ? l-am întrebat, observîndu-l cu atenție.

— N-aș ști să spun, replică el, fără să întoarcă ochii. M-am întrebat de ce l-a însoțit pe Sheppey în acea cabină de baie. Nu văd altă explicație decît un flirt cu el, după ce am părăsit-o eu.

Era foarte posibil. A putut să cadă foarte bine în brațele lui Sheppey din ciudă...

— N-ai nici o idee despre identitatea asasinului ?

Ezită și sfîrși prin a spune :

— Ei bine ! M-am gîndit la asta. S-ar putea ca criminalul să nu-l fi atacat pe Sheppey, ci pe mititica. Sheppey poate a încercat să o protejeze și a fost ucis în locul ei. Acest amănunt ar explica de ce și-a lăsat ea hainele acolo. Era fără îndoială atît de înspăimîntată că a fugit, fără să se mai gîndească la ceva.

— Atunci de ce nu a anunțat poliția ?

— Pune-te în locul ei. Era o fată cît se poate de cucernică ; asta spun toate ziarele. Cum ar fi explicat ea ce făcea cu un bărbat într-o cabină de două persoane ? Eu cred că a fugit printre dune și s-a ascuns acolo. Asasinul, după ce l-a ucis pe Sheppey, a plecat în urmărirea ei. A prins-o și a dus-o nu știu unde. Mai tîrziu, a ucis-o și pe ea și i-a dus trupul în cabină. Nu este decît o ipoteză. Pot foarte bine să greșesc.

— Și crezi că Bridgett l-a ucis pe Sheppey și pe fată ?

El se încordă și încruntă sprîncenele.

— N-am spus asta. N-o văd deloc pe Bridgett în stare să-l străpungă pe Sheppey cu lovituri de spiţ pentru spart gheaţa, dar dumneata ?

Am cumpănit chestiunea şi mi-am spus că nici eu nu o vedeam în stare de asta.

— Dar poate ca a angajat pe cineva ca să-l ucidă, pe una din uneltele soţului ei. Hertz, de pildă.

Thrisby făcu o grimasă.

— Oh, acela ! Da, este posibil. Nu m-ar mira ca ea să-l lanseze pe urmele mele. Este un mod de a regla conturile care nu i-ar displace deloc. (El începea să fie serios îngrijorat.) Aş face poate mai bine să părăsesc acest oraş. Nu mi se pare prudent să mai rămîn aici.

Deodată am avut o idee. Am luat o ţigară din pachetul meu, am pus-o între buze şi am scos plicul de chibrituri de la Clubul Muşchetarilor. L-am ţinut în aşa fel încît să-l poată vedea bine şi am întrebat :

— Ce ştii despre acest Hertz ?

Am rupt unul dintre chibrituri şi i-am pus vîrful pe suprafaţa de frecat. El avu un gest, ca şi cum ar fi vrut să mă împiedece de a aprinde chibritul, dar se abţinu. Obrazul său s-a crispat şi a privit fix chibriturile.

Am aprins chibritul, mi-am aprins ţigara, am stins flacăra şi am pus chibritul în scrumieră, avînd grijă să-l pun cu cifrele în sus. Ochii săi se fixară asupra cifrelor, tresărind uşor.

— Nu te simţi bine, l-am întrebat, punînd chibriturile înapoi în buzunar.

El se reculese.

— Nu. Nu ştiam... că eşti membru al Clubului Muşchetarilor.

— Nu fac parte din club. Ah ! vrei să vorbeşti despre chibrituri ? Le-am găsit.

— Am înţeles. (El scoase o batistă şi îşi şterse obrazul.) Ei, bine ! Trebuie s-o şterg. Sînt invitat la masă, spuse el ridicîndu-se de pe fotoliu.

— Nu ai răspuns la întrebarea mea. Ce ştii despre Hertz ?

— Numai atît că Creedy îl foloseşte pentru loviturile sale dure. În afară de asta, nu ştiu nimic despre el. Acum, trebuie să-ţi mulţumesc din nou pentru intervenţia dumitale atît de oportună. Dar trebuie să plec neapărat. Sînt deja în întîrziere.

— Pe curînd.

L-am părăsit, am traversat living-roomul şi am ieşit pe verandă, în timp ce îmi spuneam că piesele jocului continuă să se îmbine şi totul capătă o turnură oarecare.

Pisica siameză înălţă capul pentru a mă privi. M-am oprit o secundă ca s-o gîdil pe burtă. Laba sa ţîşni, cu ghearele scoase, şi eu mi-am retras mîna la timp.

— Ei, încetişor, am spus pisicii. N-ai nevoie să te enervezi şi tu.

Am traversat peluza, continuînd să simt privirea lui Thrisby care mă pîndea din spatele perdelelor.

Am condus încet spre Saint Raphael City, cu mintea în fierbere. Acum părea foarte probabil că aveam în braţe două anchete diferite : uciderea lui Sheppey şi misterul plicului de chibrituri. Poate nu exista nici o legătură între aceste două chestiuni !... Ipoteza lui Thrisby conform căreia Sheppey ar fi fost ucis din greşeală, mi se părea plauzibilă. După ce am văzut dezlănţuirea de ură care se citea pe faţa lui Bridgett, nu puteam înlătura posibilitatea pe care a menţionat-o : Bridgett a angajat, poate, pe cineva să o ucidă pe fata care-i furase amantul. Sheppey a încercat, probabil, să protejeze fata şi a fost ucis în locul ei. Mi-am spus că a sosit momentul să am o convorbire cu Bridgett Creedy, dar mai înainte trebuia să mă hotărăsc ce atitudine să adopt faţă de ea. Era acum ora unu şi jumătate, şi-mi era foame. Am oprit în faţa unui mic restaurant specializat în mîncăruri gătite cu crustacee şi peşcărie, am parcat maşina şi am intrat. Am mîncat pe îndelete. Mîncarea era excelentă : dar a trebuit să privesc nota de plată de trei ori pentru a mă convinge că chelnerul n-a inclus din greşeală în socoteală şi cifrele anului. Cînd am părăsit restaurantul era ora două şi jumătate. Am condus pînă la drugstorul cel mai apropiat, m-am închis într-o cabină şi am telefonat la Creedy acasă.

A răspuns majordomul. Amigdalele sale erau tot în aceeaşi stare. Am cerut-o pe doamna Creedy.

— Am întîlnit-o pe doamna Creedy azi dimineaţă, i-am spus, şi aş dori să stabilesc o întîlnire cu dînsa. Am ceva ce-i aparţine. Vrei s-o întrebi cînd poate să mă primească ?

— Din partea cui, vă rog ?

— Numele meu nu-i va spune nimic. Repetă-i pur şi simplu ce ţi-am spus.

— Nu închideţi.

Am aşteptat cîteva minute, privind prin geamul cabinei. Am admirat o frumoasă blondă, în bikini, care era cocoţată pe un taburet în faţa tejghelei şi comanda o friptură cu multă ceapă. Eram mulţumit că nu eram bărbatul cu care va ieşi desearâ.

La capătul firului, o voce rece şi aspră îmi spuse :

— Domna Creedy vă va primi la orele trei, dacă vă convine.

Am surîs la telefon.

— Mulţumesc. Voi fi acolo.

La ora trei fără cinci minute m-am angajat pe drumul particular care conducea la proprietate. Cînd am stopat în fața barierei, se apropiară doi tipi.

— Doamna Creedy, am spus.

Ei mă priviră cu atenție. Vedeam bine că mînecile mele suflecate și vechiul meu pantalon de flanelă nu primeau deloc aprobarea lor, dar se abținură de la orice observație. Unul din tipi se apropie și ridică bariera. Nu s-a consultat nici o listă, nu s-a dat nici un telefon la cei din casă, nimic. Doamna Creedy nu era un personaj. Dar îndată ce voiai să-i vezi pe soțul ei era cu totul altă poveste.

Am înaintat încet pe aleea, care acum îmi era familială, am trecut prin fața pajiștei cu trandafiri și a grădinarilor chinezi care, după ce au terminat de lucrat la răsadurile de begonii, s-au așezat pe vine, continuînd să privească florile ca și cînd ar fi vrut să incite begoniile să se dezvolte mai bine și să ofere fără încetare florile lor magnifice. Am parcat în apropierea unui enorm Rolls negru, am urcat cele cîteva trepte ale peronului și am mers de-a lungul terasei. Majordomul mi-a deschis ușa, două minute după ce am sunat. Mă cercetă cu o privire rece și inchizitoare, întrebîndu-mă :

— Domnul Brandon ?

Dar deloc cu tonul cu care se primește un vechi prieten.

— Da. Am o întîlnire cu doamna Creedy.

Mă conduse de-a lungul unui lung culoar, m-a făcut să trec printr-o ușă, să urc o scară, să merg de-a lungul celui de al doilea culoar, apoi iar deschise o ușă și se dădu la o parte.

— Ar trebui să-ți cumperi o Vesta, i-am spus trecînd prin fața lui. Ți-ai economisi picioarele.

El plecă demn, ca și cum ar fi fost instalat pe rulmenți cu bile, fără să se întoarcă și fără să crîcnească. Glumele alunecau pe el ca apa pe rață. Am intrat într-o cameră mică, mobilată cu un birou și cu fișete metalice. Fata pe care am văzut-o la anchetă era așezată la birou. Purta aceeași rochie de culoare gri, cu garnituri albe și, natural, aceiași ochelari fără ramă.

— Domnul Brandon ?

— De unde știi ?

— V-am recunoscut.

— Sigur, am fost amîndoi la anchetă. Ea se înroși ușor, luă un aer încurcat și îmi păru mai frumoasă.

— Luați loc. Doamna Creedy nu va întîrzia.

M-am instalat pe un scaun confortabil și m-am străduit să nu semăn prea mult cu un turist. Mi-am spus că aș fi făcut mai bine să trec pe la vilă să mă schimb. Cămașa cu mînecile suflecate și vechii pantaloni nu erau desigur o ținută potrivită pentru o astfel de locuință somptuoasă.

Tînăra persoană își făcea de lucru la mașina de scris. Din cînd în cînd își ridica privirea deasupra ochelarilor, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era acolo un bărbat cu mînecile suflecate și că nu era numai un efect al imaginației sale.

La ora trei și un sfert m-am decis să nu mă mai las păcălit. M-am ridicat.

— Ei bine ! mulțumesc totuși pentru scaun, am spus, cu un surîs amical. A fost foarte plăcut să împărțim împreună același spațiu vital și să văd dexteritatea dumitale la mașina de scris. Spune-i doamnei Creedy că, atunci cînd va fi dispusă să-mi vorbească, sînt la vilă, acolo la Arrow Point.

M-am îndreptat, apoi, spre ușă. Mi-am închipuit că asta va da rezultate și nu m-am înșelat.

— Domnule Brandon...

M-am oprit și m-am întors, cu un aer foarte surprins.

— Da ?

Cred că doamna Creedy vă va primi imediat. Permiteți-mi să mă duc s-o întreb.

Părea îngrijorată și enervată. În pofida ochelarilor săi oribili, era destul de frumoasă și nu voiam s-o necăjesc.

— Bine, du-te și întreab-o, am spus consultîndu-mi ceasul. Trebuie s-o șterg în două minute, deci să ne grăbim.

Ea traversă biroul și dispăru printr-o ușă, pe care o închise în urma ei. Lipsă cincizeci și cinci de secunde, după ceasul meu, se înapoie și îmi făcu semn.

— Doamna Creedy vă va primi.

Trecînd prin fața ei, i-am făcut cu ochiul. Poate mi s-a părut, dar mi-a făcut și ea semn cu ochiul.

Bridgett Creedy stătea în picioare în fața ferestrei care dădea spre pajiștea cu trandafiri. Purta o bluză verde și pantaloni galbeni. Era construită să poarte pantaloni și ea știa asta. Se întoarse încet, așa cum fusese învățată la Hollywood și mă privi cu ochi reci și duri. Era secvența 234 a unei drame de Cecil B. de Mille : nu lipsea nimic, pînă la camera luxoasă și pajiștea cu trandafiri zărită prin fereastră, și actrița îmbătrînită care a cîștigat altădată numeroase Oscar-uri și care se ține încă bine, deși a mai pierdut din alură. Ea ridică sprîncenele văzîndu-mi mînecile suflecate și vechiul meu pantalon, și întrebă :

— Dorești să mă vezi ? Nu te înșeli cumva ?

M-am apropiat de un fotoliu și m-am așezat.

— Nu ți-am permis să te așezi, remarcă, îndreptîndu-se cu toată înălțimea ei și adresîndu-mi încruntarea de sprîncene standard, model Hollywood.

— Știu, dar eram obosit. Am avut prea multe aventuri astăzi și aventurile mă obosesc întotdeauna. Ți-am adus revolverul.

Am scos din buzunar revolverul de calibrul 38, i-am scos încărcătorul, am strecurat cartușele în palma mea, am reintrodus încărcătorul și i-am întins arma. Ea ezită un moment, și apoi o luă.

— Îmi imaginez că ai să-mi ceri bani, spuse ea cu dispreț.

— Intr-adevăr, n-ai nimic altceva ce să-mi oferi, nu-i așa ? am spus cu un suris dezarmant.

Reacționă cu furie, după cum am sperat. Mă felicitai de a fi dezarmat revolverul, altminteri cred că ar fi tras asupra mea.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel ? explodă ea. Dacă-ți închipui că poți să mă șantajezi...

— Bineînțeles că te pot șantaja. Încetează să-ți mai faci iluzii și să te comporți ca o vedetă, model 1948. Așează-te și ascultă-mă.

Ea deschise ochii mari, ca și cînd nu și-ar fi putut crede urechilor.

— Soțul meu... începu ea.

Am întrerupt-o cu un gest.

— Nu-mi pomeni de soțul dumitale. Degeaba este cel mai mare mahăr din acest oraș, n-ar putea împiedica ca această poveste să apară în ziarul „Curierul".

Bridgett puse revolverul pe masă și se așeză într-un fotoliu, departe de mine. Vorbi cu furie :

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Știi foarte bine. Dacă n-aș fi sosit la momentul oportun, azi dimineață, Thrisby ar fi acum mort de-a binelea. Gestul criminal al soției lui Creedy s-ar etala pe pagina întîia a tuturor ziarelor.

— N-ar fi îndrăznit niciodată, țipă ea furioasă.

— Nu mi-aș băga mîna-n foc !

Își stăpîni mînia și mă privi îndelung.

— În regulă. Foarte bine. Cît ?

— Eu nu sînt unul dintre prietenii dumitale, doamnă Creedy. Nu sînt un gigolo în căutare de gologani. Eu caut informații.

Ea strînse ochii, privind printre gene.

— Ce informații ?

— Am crezut că înțeleg că l-ai angajat pe asociatul meu pentru a-l supraveghea pe Thrisby.

Ea se încordă și își zgîrîie genunchii cu unghiile argintii.

— Dacă Jacques ți-a spus asta, minte. N-am făcut deloc așa ceva.

— El spune că da.

— Este și a fost întotdeauna un mincinos nerușinat, spuse ea furibundă. Nu-i adevărat ! Niciodată n-am pus să fie urmărit !

— L-ai pus pe Sheppey să urmărească pe altcineva ?

— Eu !?...

— Știai că Thrisby ieșea la plimbare cu Thelma Cousins ?

Ea strînse din buze și privirea sa deveni nesigură.

— Nu.

— Te-ai dus să vorbești cu Thelma Cousins pentru a o determina să rupă legătura cu Thrisby ?

— Nu. Niciodată n-am auzit vorbindu-se despre această persoană !

— N-o să mă faci să cred asta ! Cadavrul său a fost găsit ieri. Fotografia ei a fost în toate ziarele.

— Îți repet că niciodată n-am auzit vorbindu-se de această femeie și că n-am văzut-o niciodată ! exclamă ea.

Ea stătea în fața mea atît de furioasă încît aproape puteam să-i aud bătăile inimii. Am privit-o îndelung și ea îmi susținu privirea, cu ochii scînteietori. Eram în fața unui zid, în fața unei fortărețe inexpugnabile. Avea un tupeu nemaipomenit. Trebuie să-și fi dat seama că nu aveam nici o dovadă, în afara declarațiilor lui Thrisby.

— N-ai nimic contra să-i raportez lui Rankin ceea ce mi-a povestit Thrisby ? am întrebat. Dacă nu l-ai angajat pe Sheppey și dacă n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre fată, n-ai de ce să te temi, nu-i așa ?

Clipi din ochi și o clipă am avut impresia că va ceda, dar răspunse cu un ton aspru :

— Poți să-i spui ce-ți place, dar te previn că dacă voi avea neplăceri din cauza dumitale, o să-mi plătești scump ! Și nu-ți imagina că nu sînt în stare ? Nu mai vreau să-ți ascult neroziile. Spală putina imediat !

Mi-am jucat ultima carte și am scos chibriturile :

— Astea îți aparțin, doamnă Creedy ?

O observam cu atenție, dar ea nu se tulbura ca Thrisby.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Credeam că astea îţi aparţin. Le vrei ?

Ea mă privi ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile.

— Cred că ai face mai bine să pleci.

Se sculă pentru a apăsa pe butonul soneriei. Secretara apăru, cu ochelarii sclipitori şi îmi deschise larg uşa.

— Ne vom revedea, fără îndoială, doamnă Creedy, am spus.

Îmi întoarse spatele. Am trecut în camera cealaltă. Secretara închise uşa şi mă privi.

— Mi se pare că nu prea am avut succes, i-am spus.

Traversă biroul şi se duse să deschidă uşa.

— Dacă vreţi să treceţi pe aici, Hilton vă va conduce la ieşire.

— Mulţumesc. (M-am oprit ca s-o privesc în faţă). Spune-mi, eşti obligată să porţi aceşti ochelari ?

Ea se înroşi şi se dădu un pas înapoi.

— Dumnezeule ! nu. Adică... eu...

— Dacă aş fi în locul dumitale i-aş arunca cît colo. Ei înconjoară personalitatea dumitale cu sîrmă ghimpată şi este păcat.

Am lăsat-o acolo, cu ochii mari şi am înaintat pe culoar. Am deschis uşa de la capăt, l-am găsit pe Hilton, majordomul care mă aştepta, aşezat pe un scaun. Se ridică cu graţia unui cocostîrc cu reumatisme, care iese din cuibul lui.

— Domnul Creedy doreşte să vă vadă, domnule Brandon, spuse el.

— Să mă vadă ? Eşti sigur ?

— Da, domnule.

— A spus în legătură cu ce ?

— Nu, domnule. Mi-a spus să vă cer să treceţi să-l vedeţi, îndată ce aţi terminat cu doamna.

— Pot să intru direct sau trebuie să aştept cinci ore ?

— Am înţeles că domnul vă aşteaptă.

— Ei bine ! asta schimbă lucrurile. De acord, să mergem.

Pornii pe culoarul lung, trecui prin patio, prin ferestrele-uşi, prin alt culoar, o sală de aşteptare apoi un alt pasaj, pentru a ajunge printr-o uşă capitonată într-un mic hol în care se găsea o uşă groasă de mahon masiv. Eu mergeam pe urmele sale. Se opri în faţa uşii, ciocăni, răsuci mînerul şi-o deschise.

— Domnul Brandon, domnule, anunţă el, dîndu-se la o parte.

Am reînceput atunci plimbarea de vreo douăzeci de metri pentru a ajunge în faţa biroului lui Creedy. Stătea aşezat şi îşi ştergea ochelarii. Avea obrazul tot atît de însufleţit ca o poartă de închisoare şi, în afara degetelor agile, toată fiinţa sa sta nemişcată ca un sfinx şi aproape tot atît de impresionant.

Am sosit lîngă el şi i-am surîs în mod subtil pentru a-i arăta că mica sa comedie nu mă demontează deloc. Fără să fiu invitat, m-am instalat într-un fotoliu mare şi am aşteptat. El termină să-şi lustruiască ochelarii şi-i puse pe nas, mă privi şi apoi îi ridică pe frunte.

— Ce treabă ai la mine în casă, domnule Brandon ? întrebă el, foarte calm.

— O vizită de politeţe.

— La cine ?

— Nu aş vrea să vă jignesc, domnule Creedy, dar mi se pare că asta nu vă priveşte.

El strînse din buze. Cred că nimeni nu i-a vorbit niciodată în acest fel.

— Te-ai dus s-o vezi pe soţia mea ?

— Dacă asta vă interesează, ar fi mai bine s-o întrebaţi. Pentru asta aţi vrut să mă vedeţi ? Dacă despre asta este vorba, trebuie să plec. Am treabă şi timpul nu aşteaptă.

El mă observă cîteva minute, luă apoi un cuţit de tăiat hîrtia, îl privi, cu sprîncenele ridicate, ca şi cînd nu l-ar mai fi văzut.

În sfîrşit, fără a mă privi, spuse :

— Am cerut informaţii despre agenţia dumitale. Se pare că eşti solvabil, că afacerea dumitale merge bine şi că dispui de un capital de trei mii de dolari.

— Mai mult, am spus eu surîzînd. Am clientelă şi sînt pe cale să-mi creez o personalitate. Cifra aceasta de trei mii de dolari este mult inferioară adevărului.

— Mi-ar place să cumpăr o afacere ca aceea a dumitale, care merge bine, reluă Creedy, privindu-mă brusc. (Ochii săi inchizitoriali mă străpungeau pur şi simplu.) Sînt gata să cumpăr agenţia dumitale. Aş ajunge, să spunem, pînă la zece mii de dolari, pentru toată afacerea, inclusiv clientela şi picul de personalitate pe care ai fi putut s-o introduci în agenţie.

— Ce se întîmplă cu mine, dacă-mi vînd agenţia ?

— Vei continua. Sub direcţia mea, bineînţeles.

— Nu mă las uşor dirijat, domnule Creedy. Nu pentru zece mii de dolari.

— Aş putea să merg pînă la cincisprezece mii de dolari, spuse el, începînd să străpungă sugativa cu lovituri aplicate cu cuţitul de tăiat hîrtia.

— Trebuie să înţeleg că nu voi fi tocmai încurajat de a continua ancheta privind moartea asociatului meu ?

El strînse din buze şi continuă să deterioreze sugativa.

— Asta-i treaba poliției, domnule Brandon. Dumneata nu ești plătit să anchetezi despre moartea prietenului dumitale. Cred că ar fi mai rezonabil, dacă-ți cumpăr agenția, să-ți consacri talentele pentru niște afaceri mai lucrative.

— Mda, (Mi-am scărpinat ceafa.) Îmi pare rău. Mulțumesc pentru propunere. O apreciez mult, dar țin să elucidez această afacere, lucrativă sau nu.

El depuse cuțitul de tăiat hîrtia, împreună degetele și își propti pe ele bărbia. Mă privi așa cum se privește un păianjen care cade în baie.

— Am intenția să obțin agenția dumitale, domnule Brandon. Poți să-ți fixezi singur prețul ?

— În concluzie, dumneata pleci de la principiul că fiecare om este de vînzare, dacă i se plătește prețul.

— Este un fapt dovedit. Fiecare om are tariful său. Să nu pierdem timpul. Am multă treabă. Ce preț ceri ?

— Acela al afacerii mele sau prima pentru a înceta ancheta ?

— Acela pentru agenția dumitale.

— Rezultatul ar fi același, nu-i așa ?

— Care-i prețul ?

— Nu vînd, am spus ridicîndu-mă. Îmi continui ancheta și nimeni nu mă va împiedica.

Se lăsă pe spate în fotoliu și ciocăni cu degetele pe birou.

— Nu te grăbi prea tare. Am cerut informații despre asociatul dumitale. Se pare că era o persoană foarte puțin interesantă. Mi s-a spus că dacă n-ai fi lucrat cu el, afacerea n-ar fi rezistat prea multă vreme. Se spune că era un bărbat afemeiat, dacă-mi permiți să spun așa. Nu era nici măcar un bun detectiv : n-o să renunți la o astfel de ocazie, pentru un astfel de om. Eu țin să obțin agenția dumitale, domnule Braden. Voi merge pînă la cincizeci de mii de dolari.

Am deschis ochii mari, fără să pot să-mi cred urechilor.

— Nu. Nu vînd.

— O sută de mii, reluă el, fără să vrea să renunțe.

— Nu, am repetat eu, simțind transpirația lipindu-mi degetele.

— O sută cincizeci de mii ?

— Destul ! am strigat, aplecat deasupra lui, cu mîinile sprijinite de birou. Oferta dumitale nu intră încă în socoteală, domnule Creedy. O sută cincizeci de mii de dolari este încă prea puțin pentru a împiedica ca numele dumitale să fie amestecat în cel mai mare scandal din regiune, nu găsești ? Un milion ar fi mai rezonabil, dar este inutil să mergi pînă acolo, deoarece, în orice caz, l-aș refuza. Îmi voi continua ancheta și nici dumneata și nici averea dumitale nu mă veți împiedica. Dacă ții atît de mult să-mi ascunzi adevărul, pentru ce nu-i dai o sută sau două sute de dolari valetului dumitale, Hertz, spunîndu-i să-mi facă seama ? Ar face-o, desigur, și pentru mai puțin decît atît. Sheppey a fost asociatul meu. Puțin îmi pasă dacă a fost sau nu un bun colaborator pentru mine. În munca mea nimeni nu ucide nepedepsit un detectiv particular. Reacțiile noastre sînt aceleași cu acelea ale polițiștilor, atunci cînd un polițist este ucis. Vîră-ți bine asta în capul dumitale plin de dolari și renunță să încerci să mă cumperi.

După aceste cuvinte, i-am întors spatele pentru a întreprinde lunga plimbare care trebuia să mă ducă pînă la ieșire.

Și am lăsat în urma mea o tăcere aproape dureroasă.

M-am înapoiat la vilă și m-am instalat la umbră, pe verandă, cu picioarele pe balustradă, pentru a examina diferitele fapte noi pe care le descoperisem. Trebuia să descopăr cine mințea, Bridgett sau Thrisby ? Versiunea lui Thrisby mi se părea verosimilă și Bridgett avea toate motivele să povestească gogoși, dar nu eram absolut sigur.

Important era să aflu dacă nu cumva mi se agita sub nas Thelma Cousins, pentru a mă împiedica să descopăr altceva. Eram convins că plicul de chibrituri nu avea nici o importanță pentru Bridgett ; în schimb, Thrisby părea foarte interesant. M-am întrebat dacă n-ar fi o bună idee să mă duc la el, să aștept plecarea lui și să scotocesc casa. Aș putea descoperi cheia misterului. Nu știam dacă avea servitori stabili. N-ar fi poate rău să mă duc chiar în seara asta. Eram pe cale să-mi aprind o țigară cînd sună telefonul. M-am dus să răspund din living-room.

— Tu ești, Lew ?

Era Margot.

— Ei bine, nu mă așteptam să am vești de la tine. Unde ești ?

— La mine acasă. M-am gîndit la plicul acela de chibrituri.

M-am cocoțat pe brațul unui fotoliu, cu telefonul în echilibru pe unul dintre genunchi.

— Sînt aproape sigură că-i aparține lui Jacques Thrisby, continuă ea.

Nu i-am spus că era și părerea mea.

— Ce te face să crezi asta, Margot ?

— Imi amintesc acum că la masă stătea in fața mea. Si-a scos tabachera de țigări, cu o brichetă incastrată, dar bricheta nu funcționa. Atunci a scos plicul din buzunarul său ; dar in acel moment majordomul a venit și mi-a oferit foc. Thrisby a lăsat chibriturile și tabachera pe masă lingă el și s-a dus să danseze cu Doris. Sint aproape sigură acum că am luat chibriturile pentru a aprinde o altă țigară. Este foarte posibil să le fi băgat in poșetă, fără să mă gindesc. Nu pot să afirm, dar sint absolut sigură că Jacques a pus chibriturile pe masă.

— Asta se ține. L-am lăsat să vadă plicul cind am fost la el azi după masă. A reacționat ca un tip care se așază intr-o țeapă.

— Ai vorbit cu el, Lew ?

— Bridgett era acolo. Am sosit in clipa dramatică in care ea se pregătea să-l ucidă.

— Să-l ucidă ? izbucni Margot. Oh ! Lew, bineințeles că nu.

— Avea poate intenția să-l ingrozească, dar am impresia că nu glumea. Tocmai rupsese legăturile cu ea și destul de brutal.

— Trebuie să fie complet innebunită ! Ce-ai să faci, Lew ? N-ai prevenit poliția ?

— Nu. Nu cred că Thrisby ar mărturisi că ea a vrut să-l ucidă. In ceea ce mă privește, aș da de belea și nu-mi inchipui că poliția ar intreprinde ceva impotriva ei. Știai că are un revolver ?

— Nu.

— Cred că ea l-a angajat pe Sheppey. Thrisby pretinde asta. Am văzut-o pe Bridgett astăzi după masă, dar ea afirmă că Thrisby minte. Mi-a mărturisit că ieșea la plimbare cu Thelma Cousins, fata care a fost asasinată. Bridgett descoperise secretul și l-a insărcinat pe Sheppey să-i urmărească. Asta este ceea ce povestește frumosul Jacques, dar ea tăgăduiește.

— Este absolut extraordinar ! Crezi că asta ar putea ajunge la urechile poliției ?

— Este posibil. Va trebui să te supui evidenței, Margot. Este vorba despre un asasinat, nu uita.

— Dar nu crezi totuși că Bridgett poate să fie amestecată in asasinarea lui Sheppey ?

— Pentru moment nu știu ce să cred.

— Ce ai să faci ?

Vocea sa trăda o mare anxietate.

— Să-l revăd pe Thrisby. Spune-mi, Margot, știi dacă are acasă servitori ?

— Da. Un filipinez, dar acesta nu doarme acolo. Sosește dimineața devreme și pleacă la orele opt seara.

— Am de gind să mă duc acolo in seara aceasta să arunc o privire.

— Ce speri să găsești, Lew ?

— Nu știu incă, dar rareori se intimplă să nu dai peste ceva dacă iți dai osteneala să scotocești puțin. Cind te revăd, Margot ?

— Ții neapărat ?

— Nu pune intrebări deplasate. N-ai nimic impotrivă să vii pe aici, pe la ora zece și jumătate ? Aș putea poate să-ți spun ce am găsit la Thrisby.

Ezită puțin, apoi acceptă.

— Ei bine ! este posibil.

La perspectiva de o revedea in cursul serii, am fost cuprins brusc de o nerăbdare febrilă.

— Atunci te aștept la ora zece și jumătate.

— De acord. Fii prudent, Lew. Nu te apropia de casă, inainte de a fi sigur că el a plecat. Nu uita ce ți-am spus. Este periculos și fără scrupule.

Am reflectat un moment și apoi am format numărul Direcției poliției din Saint Raphael City și l-am cerut pe locotenentul Rankin. Am așteptat un minut și Rankin imi răspunse la capătul firului.

— Ce dorești ? mormăi el, după ce mi-am spus numele.

— Ai descoperit de unde provine spițul pentru gheață ?

— Ce iți imaginezi ? Că pot face miracole ? Modelul ăsta poate fi cumpărat in toate fierăriile din orașul ăsta. Trebuie că există sute de astfel de exemplare, impraștiate peste tot.

— Ancheta dumitale nu pare să avanseze mult !

— Nu, dar nu este in intirziere. Această anchetă va fi lungă, nu este o muncă rapidă. Și dumneata ? Ce noutăți ai ?

— Nimic decit niște belele pentru dumneata. Incep să cred că nu Creedy a fost acela care l-a angajat pe Sheppey. Mai degrabă nevastă-sa.

— Ce te face să spui asta ?

— Cancanurile și birfelile. Știi cumva dacă are autorizație de portarmă ?

— Unde vrei să ajungi, Brandon ? răspunse el cu un ton tăios. Am impresia că nu-ți dai seama că te joci cu focul atingindu-te de familia Creedy.

— Știu, dar nu-mi pasă că mă frig la degete. Are un permis de portarmă ? Este foarte important, domnule locotenent.

Mi-a spus să nu închid, m-a lăsat să aştept timp îndelungat şi se întoarse pentru a-mi spune :

— Are un permis de portarmă pentru un revolver de calibru 38, numărul 4 457 993. Îl are de trei ani.

Mi-am notat numărul.

— Mulţumesc, domnule locotenent. Altceva. Scotocind în trecutul Thelmei Cousins, ai descoperit ceva ?

— Nu. Pur şi simplu, ea n-avea viaţă intimă. Am anchetat peste tot. Hahn pare să aibă dreptate. Ea nu ieşea la plimbare cu bărbaţi. Mă depăşeşte că a putut să-l însoţească pe Sheppey...

Închizînd telefonul, m-am simţit destul de deprimat. N-am făcut înainte marele pas pe care l-am sperat. Mi se părea aproape sigur acum că Thrisby a minţit.

Am ajuns la răspîntia de la drumul spre Castelul Alb cam pe la ora nouă şi jumătate. Am lăsat Buick-ul pe marginea drumului şi m-am dus pe jos la bariera albă. Am împins-o şi am înaintat pe tăcute pe alee. Soarele apusese şi dintr-o dată s-a făcut foarte întuneric.

Adusesem cu mine o lampă electrică şi cîteva unelte, în cazul în care ar trebui să deschid vreo fereastră sau vreun sertar închis. Ajuns în faţa peluzei, m-am oprit un moment pentru a examina casa, scufundată în întuneric. M-am apropiat atunci de uşă, am sunat de două ori şi am aşteptat trei minute. Nu s-a întîmplat nimic. Nimeni nu mi-a răspuns la sunat. M-am strecurat pînă la uşa-fereastră. Pisica siameză apăru brusc din întuneric şi începu să umble pe lîngă mine. Am încercat clanţa uşii-fereastră, dar aceasta era închisă. Pisica siameză alese acest moment pentru a mi se încurca între picioare. M-am aplecat s-o scarpin pe urechi, dar sări pe balustrada terasei şi mă privi cu ochi bănuitori. Scoţînd din buzunar o rangă mică, am introdus-o între canaturile uşii continuînd să împing, apăsînd pe clanţă. Am auzit un brusc declic şi poarta s-a deschis. Am împins-o, fără să mă mişc, cu urechea ciulită, dar n-am auzit nimic. Totul era întunecos. După ce am plimbat raza de lumină a lămpii mele de buzunar, am traversat living-roomul şi am răsucit cu curaj întrerupătorul, pentru a aprinde lumina. Am încremenit. Într-un colţ al camerei am văzut un birou mare la care toate sertarele erau deschise ; o grămadă de hîrtie, de scrisori şi de vechi facturi erau răspîndite pe birou şi pe pămînt. De cealaltă parte, un dulap încastrat în perete, prezenta acelaşi aspect.

Mi-am dat seama că am sosit prea tîrziu şi am început să înjur cu voce slabă. Am traversat apoi living-roomul şi am intrat într-un hol mare. În faţa mea, o scară urca la etajul întîi ; de cealaltă parte a holului am descoperit două uşi. Prima uşă pe care am deschis-o dădea spre o sufragerie destul de mare. Şi aici, toate sertarele bufetului şi ale servantei erau larg deschise şi argintăria zăcea trîntită pe pămînt. Cealaltă uşă permitea să intri într-o somptuoasă bucătărie, care nu fusese deranjată.

M-am înapoiat în hol şi oprindu-mă la capătul treptelor, cu urechile ciulite, am început să plimb fasciculul de lumină al lămpii mele de buzunar de-a lungul scării. În depărtare, undeva în casă, o pendulă ticăia vesel, dar, de altă parte, domnea o linişte de plumb. M-am întrebat ce a căutat misteriosul vizitator şi dacă a găsit ceea ce a căutat. M-am întrebat, de asemenea, cum va reacţiona Thrisby la reîntoarcerea sa acasă, constatînd devastările. Va preveni el oare poliţia, sau va tăcea chitic ? Aş băga-o pe mînecă dacă m-ar găsi acum aici. Aşadar am ezitat un moment să urc scara. Eram aproape sigur că tot ce m-ar fi putut interesa dispăruse pentru totdeauna. Dar mi-am spus că merită totuşi să arunc o privire rapidă asupra cocioabei, înainte de a dispărea în viteză. Am urcat cîte patru trepte deodată şi am ajuns la un vast palier. Acolo, a doua lovitură de teatru. Era cît p-aci să sar pînă în tavan.La lumina lămpii electrice am observat în colţul palierului silueta unui bărbat ghemuit, gata să sară la mine. Inima îmi zvîcni de două ori. Am tresărit. Lampa îmi scăpă din mînă şi se rostogoli pe trepte în jos, proiectîndu-şi fasciculul de lumină cînd pe plafon, cînd pe perete, cînd pe balustradă. Sfîrşi prin a ateriza la parter, lăsîndu-mă într-o obscuritate totală.

Împietrit, cu dinţii încleştaţi, cu respiraţia şuierătoare, îmi auzeam inima bătîndu-mi tare în piept. Nu s-a întîmplat nimic. Pendula, fără încetare, continua tic-tacul său, al cărui zgomot lua proporţii formidabile în această tăcere de moarte. Mi-am strecurat mîna sub haină şi degetele mele se încleştară pe crosa revolverului cu calibru 38. Am scos arma din tocul ei şi cu o mişcare a degetului cel mare i-am ridicat siguranţa.

— Cine-i acolo ? am strigat.

Am fost foarte supărat constatînd că mă comportam ca o domnişoară bătrînă speriată de a găsi un bărbat sub patul ei. Tăcerea continua să apese pe umerii mei. Ascultam, nemişcat, căutînd să străpung cu ochii tenebrele, în direcţia omului ghemuit. Oare se tîra spre mine ? Oare va sări deodată asupra mea, pentru a mă strînge de gît ? Mi-am amintit brusc cum murise Sheppey, cu un şpiţ de spart gheaţa, înfipt în gîtul său. Oare asasinul lui Jack era acolo, în întuneric, cu şpiţul în mînă ?

Apoi ceva îmi trecu pe lîngă picioare. Deodată, era cît p-aci să-mi pierd

capul. Am apăsat în mod mecanic pe trăgaci. Detunătura revolverului meu făcu să se zguduie ușile, iar eu am sărit înapoi, cu fața udă leoarcă de transpirație. Am auzit atunci un mîrîit înăbușit. Ceva mișca lîngă mine. Am înțeles că pisica urcase scara și se frecase de piciorul meu. Paralizat, am rămas acolo, proptit de rampă, ud de o transpirație rece, cu inima bătînd să mi se spargă. Mi-am băgat mîna în buzunar și am scos bricheta.

— Rămîi unde ești ! am strigat în întuneric. Un gest și ești mort !

Am îndreptat revolverul într-acolo, am ridicat mîna stîngă deasupra capului și am aprins bricheta. Mica flacără mi-a permis să văd că individul nu se mișcase din colțul său. Era tot ghemuit pe vine : era un bărbat mic negricios, cu fața brună și ridată, cu ochii oblici. Gura sa care rînjea, lăsa să se vadă cîțiva dinți.

Imobilitatea sa îmi dădu brusc senzația că pielea mi se face de găină. Nimeni nu putea rămîne așa, afară de cazul în care este mort. Flacăra brichetei se micșora. Am coborît în hol și mi-am luat lampa electrică de acolo unde căzuse, cu raza de lumină îndreptată spre ușa de la intrare. M-am silit apoi să urc din nou la etajul întîi. Ajuns pe palier, am îndreptat lampa spre omul ghemuit.

Am ghicit că era vorba de servitorul lui Thrisby. Primise un glonț drept în piept și se tîrîse în acest colț pentru a muri.

O baltă de sînge se etala la picioarele sale și o pată mare întunecată îi murdărea vesta albă. M-am apropiat încet și am strecurat arma în teaca ei. I-am atins fața cu vîrful degetelor. Pielea sa rece ca gheața și rigiditatea mușchilor m-au făcut să înțeleg că murise de mai multe ore.

Am respirat adînc și am întors lumina lămpii de la fața cadavrului. Două puncte luminoase țîșniră atunci cînd apăru pisica mîrîind surd, așa cum fac siamezele cînd își manifestă nemulțumirea. Am văzut-o traversînd palierul, încet, cu capul plecat, cu coada lăsată spre pămînt, cu supletea sinistră a felinelor. Pisica trecu prin fața filipinezului, fără să binevoiască să se oprească și se opri în fața unei uși, cu ochii ațintiți asupra mea. Se ridică pe labele din spate și atinse clanța ușii cu labele din față. O lovi de trei ori, mai mîrîi jalnic și reîncepu să pipăie clanța ușii. M-am apropiat încet, am ajuns la ușă, am apăsat clanța și am împins unul dintre canaturi. Ușa se deschise larg în obscuritate și tăcere. Pisica rămase un moment pe prag, cu urechile ciulite, cu capul aplecat într-o parte. Apoi intră în cameră. Am rămas acolo unde eram, cu inima bătîndu-mi nebunește, cu gura uscată și am îndreptat lampa spre pisică. Fasciculul de lumină albă o urmări prin cameră, pînă la picioarele patului. Pisica sări pe pat. Lumina lămpii o urmă pînă acolo și inima mea încetă să mai bată.

Thrisby zăcea de-a curmezișul patului, îmbrăcat în același jerseu alb și același șort roșu, cu sandalele în picioare. Pisica se apropie de el și începu să-i adulmece fața, cu curiozitate.

Lampa mea electrică lumină grimasa de groază întipărită pe fața lui, mîinile crispate și sîngele de pe cearșaf. Nu exista nici cea mai mică urmă de rană sau de sînge pe jerseu dar știam că de l-aș întoarce aș descoperi rana.

A fost împușcat în spate, atunci cînd încerca să fugă. Murind, căzuse pe pat.

La lumina lămpii electrice, am reușit să descopăr comutatorul. Am aprins lumina aplicelor de pe pereți și am revenit să privesc patul.

Thrisby părea încă și mai mort sub lumina estompată a aplicelor decît sub aceea a lămpii electrice de buzunar. Pisica îi ocoli încet capul, tîrîndu-se, cu coada răsfirată, cu urechile pleoștite. Mă contemplă cu un aer furios, cu botul ridicat deasupra capului cadavrului. Am aruncat o privire circulară prin cameră. Totul era în dezordine. Dulapurile din perete erau cu ușile larg deschise. Haine se îngrămădeau pe parchet. Sertarele de la comodă erau smulse, iar cămășile, șosetele, cravatele și fularele împrăștiate pe covor.

Cu picioarele țepene m-am îndreptat spre pat. Pisica se ghemui la apropierea mea, deschizînd niște ochi enormi și primindu-mă cu scuipături. Am întins mîna pentru a o atinge pe cea a lui Thrisby. Era tare și rece ca gheața. Era clar că trebuie să fi murit de cel puțin cinci sau șase ore. În timp ce mă aplecam deasupra lui, piciorul meu se lovi de ceva ce se găsea sub pat, ceva tare. Am îngenuncheat, am îndepărtat cearșaful și am ridicat un revolver cu calibrul 38. Era acela pe care-l înapoiasem lui Bridgett Creedy. Eram absolut sigur, dar pentru a fi convins că nu mă înșelam trebuia să verific numărul la lumina lămpii. Am descoperit pe țeavă numărul : 4 457 993.

Am golit încărcătorul. Fuseseră trase patru gloanțe, din care două mortale. Nemișcat, am reflectat un moment. Toată această punere în scenă era puțin prea perfectă pentru a fi adevărată. Mi-am spus că era ridicol din partea asasinului să abandoneze arma acolo unde poliția nu va întîrzia să o găsească. Bridgett trebuia să știe că poliția cunoștea numărul. Am săltat arma în palmă, cu sprincenele încruntate. Îmi repetam că toate acestea erau într-adevăr prea frumoase... Brusc, cedînd unei mișcări impulsive, am strecurat arma în buzunar, am traversat camera, am stins luminile peste tot și am coborît în living-room. Acolo, am luat telefonul de pe bar și am format numărul lui Creedy.

Așteptînd să mi se răspundă, mi-am consultat ceasul, care arăta ora zece fără un sfert. Vocea lui Hilton îmi răspunse la capătul firului.

— Te rog, cu doamna Creedy.
— Da ?
— Nu închideţi telefonul, vă dau pe secretară.
După citeva declicuri, o voce gravă şi rece pe care o recunoşteam bine îmi răspunse :
— Cine este la telefon ?
— Lew Brandon. Doamna Creedy este acolo ?
— Da, dar nu cred că vrea să vorbească cu dumneata, domnule Brandon.
— Trebuie să-i vorbesc neapărat. Nu este de glumă. Dă-mi-o la telefon.
— Este imposibil. Dar am s-o întreb. Nu închide telefonul.
Înainte ca să fi putut spune ceva, ea mă părăsi. Am aşteptat, strîngînd în mod inutil receptorul cu întreaga mea forţă. După o lungă aşteptare ea reveni.
— Regret, domnule Brandon, dar doamna Creedy nu doreşte să vorbească cu dumneata.
— Ea poate nu doreşte, dar trebuie s-o facă. Spune-i că un vechi prieten al său a murit. A fost împuşcat în spate şi poliţia poate fi foarte bine să fie pe drum, pentru a spune două vorbe despre asta patroanei dumitale.
Am auzit la capătul firului un suspin uşor.
— Ce spui ?
— Ascultă, dă-mi-o pe doamna Creedy. Nu poate să-şi permită să nu-mi răspundă.
A urmat din nou o aşteptare interminabilă, apoi un declic şi Bridgett Creedy articulă :
— Dacă mai vii să mă plictiseşti, îl voi anunţa pe soţul meu.
— Perfect. Va fi încîntat. Dacă este aşa, ar fi bine să-i spui imediat, pentru că dacă este vorba de plictiseli, în curînd ai să vezi cum îţi va cădea o cascadă pe cap ! Şi eu nu voi avea nici o vină, te asigur... Pentru moment Jacques Thrisby este culcat pe patul său, cu un glonte de calibrul 28 în rinichiul stîng şi revolverul dumitale se găseşte lîngă el.
Am auzit o lungă gîfîială sacadată.
— Nu este adevărat !
— Bine. Nu este adevărat. Atunci nu te mişca şi aşteaptă sticleţii. Puţin îmi pasă. M-am compromis destul ca un caraghios dîndu-ţi acest telefon. Ar fi trebuit să fiu pe cale să chem poliţia.
Urmă o lungă tăcere. Ascultai zumzetul ce se auzea pe fir şi răsuflarea şuierătoare a lui Bridgett, apoi ea spuse, în sfîrşit :
— Este mort cu adevărat ?
— Cum nu se poate mai mort. Acum ascultă, unde ai fost astă-seară între orele cinci şi şase ?
— Aici, în camera mea.
— Te-a văzut cineva ?
— Nu. Eram singură.
— Şi secretara dumitale ?
— Era plecată.
— Ce ai făcut cu revolverul pe care ţi l-am înapoiat ?
— L-am pus într-un sertar din comoda mea.
— Cine ar fi putut să-l ia ?
— Nu ştiu. Oricine. L-am lăsat acolo.
— Nimeni n-a venit să te viziteze ?
— Nu.
Am privit fix peretele, cu fruntea încreţită.
— Nu ştiu de ce fac toate astea pentru dumneata, am spus, în sfîrşit, dar iau cu mine revolverul. Ei vor putea poate să-l identifice prin expertiza gloanţelor. Dacă reuşesc, vei fi în mare încurcătură, dar trebuie să riscăm şi poate ai o şansă ca ei să nu reuşească.Cred că cineva vrea să-ţi arunce în spinare asasinarea lui Thrisby, dar poate mă înşel. Stai liniştită şi spune o rugăciune. Ai o foarte mică şansă să scapi din asta, dar nu este sigur.
Înainte ca ea să-mi poată răspunde, am închis telefonul.
Am stins lumina în living-room, m-am strecurat prin uşa-fereastră folosindu-mă de lampa de buzunar, am închis-o în urma mea şi m-am îndreptat repede spre drumul unde am lăsat Buick-ul.
Coborînd dealul, am întîlnit o maşină. La fiecare viraj vedeam mille de lumini de la Saint Raphael City. Oraşul îmi părea de o frumuseţe din ce în ce mai înşelătoare.
Era aproape ora zece şi un sfert cînd am oprit în faţa vilei întunecoase şi tăcute. Coborînd din maşină am văzut sub palmieri un Cadillac decapotabil, cu toate luminile stinse. Am privit-o un moment, am urcat peronul, mi-am scos cheile, dar, în ultima clipă m-am răzgîndit şi am apăsat clanţa uşii. Aceasta s-a deschis şi am pătruns în tenebrele holului.
Am aprins lumina şi m-am oprit nemişcat, cu urechea ciulită, cu mîna pe crosa revolverului meu. Tăcerea se prelungea, apoi vocea lui Margot întrebă în întuneric :

— Tu ești Lew ?

— Ce faci aici în întuneric ? am spus apropiindu-mă de ușă.

Lumina din hol îmi permitea să-i disting silueta difuză. Era culcată pe bancheta joasă, în fața ferestrei, capul său detașîndu-se clar în lumina lunii.

— Am venit devreme. Îmi place să stau culcată, la lumina lunii. Nu aprinde lumina, Lew.

M-am îndepărtat de ușă, am strecurat cele două revolvere într-un sertar al cuierului care se găsea lîngă ușa de la intrare și mi-am aruncat pălăria pe un scaun din hol. Am intrat apoi în living-room și m-am apropiat de Margot pe dibuite. Puțina lumină de-abia mă lăsa să ghicesc rochia sa de casă, de mătase de culoare închisă, cu care era îmbrăcată. Îi vedeam genunchiul prin poalele întredeschise. Ea îmi întinse mîna.

— Vino să te așezi, Lew. E atît de încîntător. Privește marea și umbrele clarului de lună.

M-am așezat dar nu i-am luat mîna. Obrazul cadavrului mă urmărea încă și-mi tulbura această clipă de intimitate. Ea și-a dat seama imediat.

— Ce s-a întîmplat, scumpule ? Ceva nu merge ?

— Margot...

Am reluat după o scurtă tăcere :

— Ai fost îndrăgostită de Thrisby, nu-i așa ?

Am simțit că ea se încorda și mîna îi căzu.

— Ei... da, răspunse după ce a ezitat puțin. Asta de mult. A fost unul din acele lucruri de neînțeles. Cred că am fost sedusă de vitalitatea și de incredibila sa vanitate. Dar asta n-a durat mult timp. Mulțumesc lui Dumnezeu ! Nu-mi voi ierta niciodată că am fost atît de stupidă.

— Toți facem lucruri pe care le regretăm ulterior, am replicat, căutînd pe dibuite o țigară.

La mica flacără a brichetei mele am văzut că ea înălțase capul și mă privea cu ochii zgîiți.

— S-a întîmplat ceva, nu-i așa ? Te-ai dus acolo ? I s-a întîmplat o nenorocire lui Jacques ?

— Da. Este mort. A fost împușcat.

Ea căzu pe perne, își acoperi fața cu mîinile și gemu.

— Mort ? Oh, Lew ? Știu că s-a purtat abominabil cu mine, dar avea în el ceva...

Tăcu și rămase nemișcată, cu respirația scurtă, în timp ce eu priveam pe fereastră. Mica lumină roșie a țigării mele ne despărțea. În sfîrșit, ea spuse :

— Este Bridgett, bineînțeles.

— Nu știu absolut deloc.

Ea se ridică brusc.

— Dar, bineînțeles, este Bridgett ! Ea a încercat să-l împuște astăzi după masă, nu-i așa ? Dacă n-ai fi împiedecat-o, l-ar fi omorît. Așa mi-ai spus. I-ai înapoiat revolverul ?

— Da. I l-am înapoiat.

De pe bancheta pe care era culcată își lăsă să cadă picioarele pe pămînt și se ridică.

— Ea s-a dus acolo și l-a ucis ! De data asta nu va mai reuși să scape !

— Ce ai să faci prin urmare ?

— Să-l previn pe tata, desigur. El o va face să mărturisească !

— Și admițînd că reușește... Ce se va întîmpla ?

— Întoarse capul. Deși nu puteam să-i văd fața în întuneric știam bine că mă pîndea.

— Ei bine, dar... o va arunca afară ! Va divorța !

— Credeam că nu vrei să amestecei poliția aici, am observat, fără să ridic glasul.

— Poliția ? Bineînțeles. Poliția nu trebuie să știe nimic. Tata nu-i va preveni. O va arunca în stradă și apoi va divorța.

Prin fereastră am văzut atunci farurile unei mașini care se apropia cu toată viteza, pe drumul desfundat. Am observat că avea deasupra o lumină roșie. M-am ridicat.

— Acum nu mai poți să împiedici poliția să-și bage nasul, Margot. Iat-o că tocmai sosește...

La lumina rece a lunii, l-am văzut pe locotenentul Rankin coborînd din mașină, urmat de sergentul Candy. Șoferul în uniformă rămase la volan. Am ieșit pe verandă pentru a-i primi la capătul peronului. M-am aranjat să-l împiedic pe Rankin să intre, astfel încît a trebuit să se oprească pe penultima treaptă a scării.

— Trebuie să vorbesc cu dumneata, spuse el. Să intrăm.

— Uită-te la spate, domnule locotenent, am murmurat eu, cu o voce atît de înceată încît Candy să nu mă poată auzi şi ai să-ţi schimbi părerea.

El se întoarse şi văzu Cadillac-ul. Se uită apoi la Buick, se întoarse pe călcîie şi mă privi fix.

— Şi ce-i cu asta ?

— Te las să ghiceşti cui aparţine Cadillac-ul, domnule locotenent. Nu ai fost încă avansat căpitan. Dacă intri aici, pot paria că nu vei fi niciodată.

Îşi scoase pălăria, o privi, îşi trecu degetele prin păr, îşi puse pălăria la loc pe cap şi coborî apoi trei trepte.

— Vino, spuse el. Să mergem să vorbim în maşină. Vom merge la Thrisby.

— Du-te, domnule locotenent. Eu sînt ocupat. Thrisby nu mă interesează deloc. Am pe braţe proprietara unui Cadillac.

— Vii de bună voie sau dus cu forţa ? întrebă el cu un ton mai dur.

Candy se apropie strecurîndu-şi mîna sub vestă. Am început să cobor.

— Oh, în regulă, dacă insişti.., Ce ai în cap domnule locotenent,

— Fără vorbe ! ordonă el cu o voce furioasă. Vii la Thrisby nu-i aşa ?

— Asta-i poate greu de dovedit, spusei aşezîndu-mă pe bancheta din spatele maşinii.

Rankin mă urmă şi Candy se aşeză alături de şofer.

— Să mergem, spuse Rankin.

Maşina demară. M-am întors spre vilă, întrebîndu-mă ce poate gîndi Margot. Ea nu se arătă. În cîteva minute va fi îmbrăcată şi va pleca. Regretam acum de a mă fi dus la Castelul Alb.

— Dă-mi revolverul dumitale.

— Nu-l am la mine.

Rankin opri maşina şi întrebă :

— Unde este ?

— La vilă.

— Să ne întoarcem ! mormăi el cu o voce exasperată.

Şoferul făcu calea întoarsă şi revenirăm repede la vilă.

— Du-te cu el, îi ordonă Rankin lui Candy. Vreau arma lui.

Am coborît din maşină, am urcat peronul, cu Candy pe urmele mele. După ce am deschis uşa şi am aprins lumina, m-am apropiat de cuier. Doream să-l împiedic pe Candy să se apropie de sertar, dar el mă dădu deoparte, îl deschise şi puse mîna pe revolverul de 38.

— Asta este ?

— Da.

Am aruncat atunci o privire în sertar care, acum, era completamente gol. Mă străbătu un fior pe şira spinării : revolverul lui Bridgett dispăruse.

Candy îmi desfăcu arma şi examină ţeava. Apoi o adulmecă, mormăi şi o vîrî în buzunar.

— Al cui este Cadillac-ul de afară ?

— Ai face mai bine să-l întrebi pe locotenent.

Mă privi un moment, se strîmbă şi ridică din umeri.

— Să mergem !

— Ce s-a întîmplat ? am spus, întrebîndu-mă dacă Margot trage cu urechea.

— Nu face pe şmecherul, spuse Candy cu o voce scîrbită. Te-am văzut intrînd la Thrisby şi ieşind apoi.

— Fără glumă ? Şi de ce nu m-ai arestat ?

— Nu aveam ordine în acest sens. Dar avem acuma.

— Cine a dat aceste ordine ?

— Domnul căpitan.

— Holding este la curent ?

Candy îşi trecu chewing-gum-ul dintr-o parte a alta a gurii.

— Poţi să-l laşi în pace pe Holding. Aici, în acest tîrg, poziţiile se schimbă din oră în oră. Hai, vino. Să nu-l lăsăm pe căpitan să aştepte.

Cînd am revenit la maşină, Rankin întrebă :

— L-ai găsit ?

— Mda, spuse Candy întinzîndu-i revolverul. A fost folosit de curînd.

— Pot să explic asta, spusei. N-o să-mi puneţi totuşi în spinare două crime ?

— N-o să-ţi pun nimic în spinare, suspină Rankin cu o voce surdă şi obosită. Vrei să taci ? Mi s-a spus să te aduc şi te aduc.

— Ce este cu această poveste referitoare la Holding ?

— Ai să vezi. Acum taci din gură, asta-i tot.

Rankin se sprijini de perne şi maşina ne duse în tăcere şi cu toată viteza pe şoseaua de pe Creastă.

În cursul drumului, am reflectat şi mi-am dat seama deodată că poate am găsit cheia întregii afaceri. Nu eram absolut sigur, dar brusc fragmentele disparate, care nu voiau pînă acum să spună ceva, au început să capete o semnificaţie. Era una dintre acele străfulgerări bruşte care-ţi iluminează mintea cînd priveşti lucrurile dintr-o anumită perspectivă. În faţa tuturor acestor mici fragmente pe care le ai în faţă, descoperi deodată o legătură pe care nici nu o bănuiai pînă atunci. Nu

am avut timp să intru în efervescență din cauza acestei descoperiri, deoarece am ajuns la Castelul Alb. Rankin îi spuse lui Candy :

— Ia mașina și înapoiază-te la vilă, împreună cu Jackson. Percheziționează casa. Adu-mi tot ce poți găsi. Du-te, grăbește-te.

Candy avu un aer mirat, dar se urcă din nou în mașină și șoferul se strecură din nou la volan. În timp ce mașina poliției se îndepărta, Rankin mi-a spus :

— Crezi că ea a plecat pînă acum ?

— Mda. Ce s-a întîmplat cu Holding ?

— Ai rămas cu fundul între două scaune, Brandon. Creedy s-a grăbit să se înțeleagă cu judecătorul Harrison și Holding este din nou de partea municipalității. Acum nu mai există opoziție.

Asta era într-adevăr o mare lovitură pentru mine.

— Vino, spuse Rankin, să nu-l lăsăm pe căpitan să aștepte. Fără povești. Ți s-a repetat să nu te amesteci în afacerea asta ; deci nu poți să spui că n-ai fost prevenit.

— Holding mi-a spus că pot s-o fac.

— Prin urmare n-ai înțeles ce fel de om este acest Holding ? spuse cu nerăbdare Rankin. Hai, vino.

Și Rankin mă antrenă în urma sa, prin aleea care traversa peluza. Casa era toată iluminată și trei agenți în uniformă se plimbau încoace și încolo pe terasă. Am intrat în living-room prin ușa-fereastră. O echipă de tehnicieni și de fotografi își făceau de lucru. Nici unul nu înălță capul pentru a mă privi. Rankin întrebă :

— Domnul căpitan este aici ?

— Acolo sus, domnule locotenent, răspunse un inspector, examinînd o amprentă descoperită pe marginea unei măsuțe. În hol, doi bărbați în bluze albe coborau o targă pe care zăcea un corp acoperit cu un cearșaf alb. După talia sa am dedus că era servitorul filipinez. I-am lăsat să treacă și am urmărit cu ochii pe cei doi bărbați.

— Haide, îmi spuse Rankin. Treci înainte.

Am urcat și supunîndu-mă unui semn pe care mi-l făcuse cu capul, am intrat în camera lui Thrisby.

Cadavrul mai zăcea încă de-a curmezișul patului. În picioare, în fața unei ferestre, se zărea silueta enormă a căpitanului Katchen. Doi inspectori scotoceau în diversele sertare din cameră. Nici urmă de pisica siameză. Am intrat, m-am oprit la picioarele patului. Am întors ochii pentru a nu vedea cadavrul lui Thrisby.

Rankin se propti de pervazul ușii, cu mîinile în buzunar, cu ochii ațintiți pe spatele masiv al lui Katchen. Căpitanul nu se clinti. Continua să privească pe fereastră. Fumul țigării sale îi ieșea printre buze și străbătea camera într-un nor ușor de culoare gri, care trecea pe lîngă mine. Era acru și tare. S-au scurs două minute neplăcute ; în sfîrșit Katchen mormăi :

— Ai o pocnitoare ?

El continua să stea cu spatele întors : vechea tactică a războiului nervilor.

Imediat ce Rankin abandonă pervazul ușii, unul dintre inspectori îl înlocui. Era o aluzie delicată, destinată să-mi scoată din cap orice plan de fugă bruscă.

Rankin depuse arma mea în mîna lui Katchen. În laba aceasta enormă, arma părea o jucărie. El adulmecă țeava, deschise automatul, examină și scoase încărcătorul și în sfîrșit verifică încărcătorul. Ridică apoi din umerii săi largi și înapoie revolverul 38 lui Rankin spunîndu-i :

— I-ai pus cătușele ?

L-am văzut pe Rankin crispînd fălcile.

— Nu, domnule căpitan.

— De ce ? lătră căpitanul, pe un ton care ar fi înghețat pe oricine, fapt care nu m-a încălzit cu nimica.

— M-am gîndit că nu este necesar.

— Nu ești plătit ca să gîndești ! Pune-i-le !

Rankin scoase din buzunarul său o pereche de cătușe și se apropie de mine. Era impasibil. I-am întins încheietura mîinilor și el îmi puse cătușele, cu un pocnet sec.

— Iată, domnule căpitan, spuse el îndepărtîndu-se.

Katchen se întoarse încet. Fața sa mare bestială era atît de congestionată încît era violacee ; ochii săi mici, în continuă mișcare, străluceau cu o sclipire feroce ca aceia ai unui elefant furios.

— Așadar îți închipuiai că poți să scapi basma curată, josnic detectiv particular, mormăi el cu un aer furibund. Îți imaginai că prietenul tău Holding ar putea să mă împiedice să pun laba pe tine. Ei bine ! o să te fac să vezi cît de amarnic te-ai înșelat ! (În timp ce vorbea, se apropia de mine, cu pași lenți. Observam acum punctele roșii din ochii săi injectați cu sînge.) Așteptam ocazia să pun laba pe tine, dar al dracului să fiu dacă-mi închipuiam că pot să-ți pun în spinare o dublă crimă !

— În tot cazul nu mă puteți acuza de acestea două, ripostai fără să-l slăbesc din ochi. Au trecut mai bine de cinci sau șase ore de cînd sînt morți și dumneata știi foarte bine asta.

Pentru un bărbat de corpolența sa avea reflexe foarte rapide. I-am văzut pornit pumnul stîng spre capul meu și de-abia am avut timpul necesar să eschivez.

Falangele sale de oțel mi-au atins ușor urechea dar, cu mîinile imobilizate de cătușe, eram în imposibilitatea de a-i opri pumnul drept. Acesta mă izbi în stomac cu forța zvîrliturii de copită a unui catîr. M-am prăbușit cu o bubuitură care făcu să tremure pereții și am rămas chircit, cu genunchii ridicați, încercînd să-mi recapăt respirația. Am rezistat timp de un minut, continuînd să gîfîi și încercînd să-mi domin durerea. L-am auzit apoi pe Katchen care lătra :

— Scoală-te în picioare !

Unul dintre inspectori mă înșfăcă și mă ridică în picioare. M-am clătinat, îndoit în două, apoi mă împinse într-o parte și se îndepărtă. Urmă o lungă tăcere în timpul căreia am încercat să-mi revin. În sfîrșit am reușit să mă țin drept. L-am văzut pe Katchen rînjind în fața mea.

— O să te bag la zdup, detectiv mîrșav, spuse el, accentuînd fiecare silabă : ai să fii zvîrlit în celulă, dar o să ai parte de distracție. Am trei sau patru băieți care sînt niște grozavi vînători de gîndaci de bucătărie. După ce au terminat cu tine, n-ai să dorești nimic altceva decît să mărturisești patru crime în loc de două.

Știam că dacă deschideam gura mă va atinge cu o scatoalcă. Îmi ajungea una. Am tăcut și l-am privit. El reluă :

— Și dacă nu reușesc să te acuz de asasinat, detectiv nenorocit, vom reuși totuși să te băgăm la zdup pentru efracție. O să încasezi trei luni, și în fiecare zi în timpul acestor trei luni, unul dintre băieți va veni să se joace de-a mingea cu tine. Ți-am spus să nu-ți bagi nasul în această afacere. O să regreți grozav că nu m-ai ascultat.

Se întoarse spre Rankin.

— E în regulă. Ia-l cu tine și vîră-l la zdup pentru asasinarea lui Thrisby și a filipinezului. Asta-l va face să rămînă liniștit pînă la terminarea anchetei.

Continuînd să rămînă impasibil, Rankin se apropie de mine și îmi înșfăcă brațul :

— Haide, îmi spuse el.

Katchen se apropie și îmi vîrî în piept un deget, care avea calibrul unei banane.

— O să te fac să-ți dorești moartea, gîndacule, scrîșni el. (Și cu o palmă mă îmbrînci spre Rankin.) Haide, ia-l pe netrebnicul ăsta din ochii mei și vîră-l la zdup !

Rankin mă înșfăcă din nou de braț și mă trase cu brutalitate afară din încăpere. Mă tîrî pe trepte, pe terasă și de-a lungul cărării pînă la mașina poliției, fără să spună un cuvînt. În timp ce treceam gardul, mașina care m-a adus de la vilă se opri în dreptul nostru. Candy coborî din ea și se apropie de noi.

— Ai descoperit ceva ? întrebă Rankin.

— Încă o pocnitoare, care a fost folosită recent, cu patru gloanțe în încărcător : o armă 38, preciză Candy, scoțînd din buzunar revolverul automat al lui Bridgett.

— Unde l-ai găsit ? l-am întrebat.

El se întoarse spre mine

— Sub pat... acolo unde l-ai pus.

Cu capul am făcut semn că nu.

— Nu eu l-am vîrît acolo, dar știu bine că n-ai să mă crezi.

Rankin mă privi, cu fruntea încrețită.

— Îl duc la post, îl anunță el pe Candy. O să pun să se examineze revolverul. Nimic altceva ?

— Nu.

— Ia altă mașină și du-te acasă. Șeful și așa are prea multă lume lîngă el.

— De acord. Îl duci pe Brandon neînsoțit de nimeni ?

— Mda.

Ei se priviră cu atenție. Mi s-a părut că una din pleoapele lui Candy a tremurat, dar puteam să mă fi înșelat. El dispăru în întuneric. Rankin îmi făcu semn să urc într-una din mașinile poliției.

— Pune mîna pe volan, spuse el.

— Ce spui ? exclamai cu mirare.

— Condu mașina.

— Cu cătușe ?

Luă cheia și îmi scoase cătușele. M-am strecurat la volan și am pornit. El se instală lîngă mine și aprinse o țigară.

— Pornește, îmi spuse.

Continuînd să privesc drumul, am remarcat :

— Nu face gafe cu acest revolver, domnule locotenent. (Am încetinit, am privit la dreapta și la stînga și m-am angajat pe șosea). Aparține doamnei Creedy.

— Voi fi atent.

— Ce-nseamnează asta și unde mă duci așa ? Îmi închipui că este prima oară cînd unul dintre prizonierii voștri se conduce el însuși la închisoare, însoțit de un inspector, care fumează liniștit lîngă el.

— Nu te duc la închisoare. Este una dintre ideile luminoase ale lui Katchen. Și-a vîrît în cap că acum ești atît de îngrozit încît ai să părăsești de bunăvoie orașul și ai să te duci la dracu. Se presupune că eu îți voi da ocazia să evadezi.

Eram atît de uluit încît timp de vreo două sute de metri n-am găsit nimic de ripostat. Mi-am revenit apoi în fire și am izbucnit în rîs.

— De fapt, m-a băgat teribil în sperieți, dar nu în așa hal încît s-o iau la sănătoasa. Oare ești îndreptățit să-mi spui toate astea ?

— Trebuia să întorc capul în timp ce o luai la goană, suspină Rankin, cu un ton agasat. Dar mi-am spus că poate nu vei încerca s-o iei la fugă.

— Nu aș fi făcut-o. Nu vreau să risc un glonte în spate. Este, desigur, o idee a lui Creedy. La început a încercat să mă cumpere cu o sută cincizeci de mii de dolari și acum el încearcă să mă intimideze. (Am respirat adînc). Cum ați aflat că m-am dus la Thrisby ?

— Creedy dispusese ca unul dintre acoliții săi să supravegheze casa. Tipul l-a telefonat : i-a spus că te-a văzut intrînd și Creedy l-a prevenit imediat pe Katchen, ordonîndu-i să se aranjeze în așa fel, încît să te inculpe pentru efracție. I-a spus să te bage-n sperieți, să te bată măr și să te gonească de aici. Dar l-am descoperit pe Thrisby. Katchen și-a închipuit că o inculpare de asasinat ar fi și mai potrivită scopului său.

— Fără măcar să-i pese de adevăratul asasin al lui Thrisby ?

Rankin ridică din umeri.

— Oh, va sfîrși în cele din urmă să se ocupe și de el, ripostă, fără să se tulbure.

— Omul lui Creedy nu l-a văzut pe ucigaș ?

— Nu, el nu funcționează decît noaptea. (Luă revolverul lui Bridgett și îl răsuci în mînă). Este revolverul care l-a ucis pe Thrisby ?

— Da.

— Ea l-a ucis ?

— Ai face mai bine s-o întrebi. Eu nu cred asta.

— Nu pui asemenea întrebări soției lui Creedy. De fapt, dacă nu vrei să-ți pierzi slujba, în acest tîrg, nu-i pui nici o întrebare soției lui Creedy.

— N-ar trebui să fie îngăduit ca un individ să poată deveni atît de puternic ! Deci Creedy a căzut la înțelegere cu judecătorul Harrison.

— Mda. Judecătorul n-are nici un șfanț și soția lui este teribil de cheltuitoare. Creedy a uns laba judecătorului pentru a-l hotărî să abandoneze politica. Mîine se va anunța asta în toate ziarele.

— „Curierul" va fi încîntat.

— Nu poate face nimic. Poți să te înapoiezi la vilă. Apoi te sfătuiesc să-ți faci bagajele, să-ți iei mașina și s-o pornești din loc, cu toate pînzele întinse.

— Nu sînt încă pregătit să plec, i-am spus părăsind șoseaua, pentru a intra pe Franklyn Boulevard. Voi pleca cînd voi lămuri asasinarea lui Sheppey și nu mai devreme.

— Ai face mai bine s-o ștergi chiar în seara asta, Brandon. Katchen a dat ordine în ceea ce te privește. Dacă n-ai părăsit orașul în decurs de două ore, vei avea neplăceri serioase. Băieții din mașinile de patrulare ale lui Katchen au dibăcia să simuleze frumoase accidente de circulație. Poți foarte bine să-ți lași oasele într-o ciocnire.

M-am întors spre el, cu ochii zgîiți.

— Cred că glumești, nu-i așa ?

— Niciodată n-am vorbit mai serios, declară el, cu un ton grav. Părăsește Saint Raphael City în următoarele două ore, în caz contrar te vei pomeni la spital. Nu poți face nimic. Mașinile poliției sînt foarte rapide și avem vreo treizeci. Oricare din ele te poate încolți. Nu-ți face nici o iluzie. Nu vei avea ocazia să ripostezi. Vei avea chiar baftă dacă vei reuși să scapi cu viață. Băieții știu destule în treaba asta...

Meditam la toate astea în timp ce ne hurducăiam pe drumul desfundat care ducea la vilă. În clipa în care am coborît din mașină, după ce am oprit, am sugerat :

— Ai nevoie de revolver, domnule locotenent ? Eu aș putea poate să-l folosesc, pe cînd pentru dumneata, ar fi poate imposibil.

— Continui să fii pe urmele lui Creedy ? întrebă Rankin, întorcîndu-se pentru a mă cerceta.

— Sînt pe urmele asasinului lui Sheppey. Revolverul ar putea fi un indiciu. Ți-l voi înapoia.

El ezită și ridică din umeri.

— De acord. Eu nu pot face mare lucru. Katchen nu va ezita să-l rătăcească, îndată ce va afla că-i aparține doamnei Creedy.

— Ei bine ! Îți mulțumesc, domnule locotenent. Ai fost foarte cumsecade. Cele mai bune urări pentru avansarea dumitale, i-am spus, întinzîndu-i mîna.

Mi-o strînse, îmi dădu revolverul și se strecură la volan. Îmi declară apoi, cu toată seriozitatea, scoțînd capul prin portieră :

— Nu vei reuși niciodată singur să-i vii de hac acestei organizații, Brandon. Nemernicii ăștia sînt prea influenți, prea puternici și prea bine organizați pentru a se da bătuți de un tip care face pe îndrăznețul. Eu știu asta. Am renunțat. Șterge-o și nu mai reveni niciodată.

Mă salută, se întoarse cu spatele şi se îndepărtă în grabă prin întuneric.

Îndreptîndu-mă spre vilă am observat farurile unei alte maşini care gonea pe drumul plin de hîrtoape. Maşina lui Rankin făcu o cotitură pentru a o evita, în timp ce aceasta se îndrepta spre mine.

Am strecurat revolverul lui Bridgett în tocul gol de sub braţul meu şi am aşteptat. Brusc m-am simţit complet epuizat. Muşchii abdomenului mă dureau încă în urma pumnului direct al lui Katchen şi nu aveam poftă de nimic altceva decît de un singur lucru : să dorm.

Maşina stopă şi un bărbat înalt şi slab coborî din ea. Se apropie de mine. Nu puteam vedea mare lucru la lumina lunii, mi se părea destul de tînăr şi purta o pălărie moale, împinsă spre ceafă.

— Domnul Brandon ?

— Da.

— Sînt Frank Hepple, de la ziarul „Curierul". Domnul Troy mi-a spus să iau legătura cu dumneata. Nu este prea tîrziu pentru a sta de vorbă ?

Mi se părea că este prea tîrziu şi n-aveam aici cel mai mic chef să stau de palavre, dar Troy m-a asigurat că tipul acesta era interesant. Aveam nevoie de ajutor, de aceea l-am invitat să mă urmeze în casă. În timp ce mă îndreptam, însoţit de el, spre casă, l-am întrebat :

— Cum ai aflat că sînt aici ?

— I-am telefonat locotenentului Rankin şi el mi-a dat informaţia. Am ceva pentru dumneata. Mi-am spus că aş face mai bine să vin imediat să-ţi comunic.

L-am lăsat să urce peronul scufundat în întuneric şi am traversat veranda; am deschis apoi uşa. Vila era tăcută şi dădea impresia că este abandonată. Parfumul lui Margot plutea încă în atmosfera supraîncinsă. Am aprins lumina şi am intrat înaintea vizitatorului meu în camera de zi, aprinzînd şi aici luminile.

Pe şemineu, pendula arăta ora unsprezece şi douăzeci de minute. Mi-am spus, cu o anumită amărăciune, că dacă Rankin n-ar fi venit pentru a mă tîrî la Thrisby, aş fi în clipa de faţă în braţele lui Margot.

M-am dus la bar, am găsit o sticlă de Vat 69, am preparat două pahare de whisky cu sifon, umplute ochi şi le-am adus pe o mică măsuţă. M-am aşezat şi l-am privit pe Hepple care mă observa, cu spatele întors spre şemineu. Părea în vîrstă de vreo treizeci de ani, cu o faţă slabă şi simpatică, cu bărbia voluntară şi cu ochii pătrunzători. Era genul unui om, care odată lansat, nu se opreşte la jumătatea drumului.

Apăsîndu-mi apoi, cu cele două mîini, pieptul dureros, încercam să mă destind puţin. Se apropie, luă un pahar şi bău o lungă înghiţitură. În clipa în care mă pregăteam să-l iau pe al meu declară :

— Domnul Troy mi-a spus să arunc o privire asupra lui Hahn. Am scotocit în trecutul lui şi am picat pe ceva absolut senzaţional.

— Cum aşa ?

— M-am dus la el şi i-am cerut un interviu. A profitat de ocazie pentru a-şi face reclamă gratuită. Dar nu te lăsa înşelat. Este un adevărat artist, care-şi cunoaşte meseria. Am reuşit să-l determin să modeleze ceva în argilă, piesă pe care apoi mi-a dăruit-o. Nu era decît o eboşă, dar era împodobită cu o serie splendidă de amprente digitale. (Hepple îmi surise cu toată gura, încîntat de şiretlicul lui). Azi dimineaţă am dus eboşa la direcţia regională a F.B.I.-ului din Los Angeles. Amprentele au fost examinate şi iată rezultatele.

Îşi luă paharul, bău o înghiţitură şi continuă gesticulînd :

— Hahn se numeşte în realitate Jack Bradshaw. A încasat doi ani de închisoare pentru trafic de droguri, în 1941. După ce a fost eliberat, a plecat în Mexic, unde F.B.I.-ul i-a pierdut urma. A reapărut după patru ani cînd a fost prins la frontieră cu două valize ticsite cu heroină. A încasat opt ani. De data aceasta, după ieşirea sa din închisoare, F.B.I.-ul nu l-a mai părăsit din ochi, dar părea să se fi cuminţit şi se credea că merge pe calea cea bună. F.B.I.-ul este la curent în privinţa şcolii sale de ceramică ; i-au examinat prăvălia, pe toate cusăturile şi sînt convinşi că nu este nimic suspect. (Se apleacă şi îndreptă un deget spre mine). Şi acum lucrurile devin interesante pentru dumneata. În cursul celei de a doua detenţii, Hahn s-a împrietenit cu un tip numit Juan Tuarmez, şi el traficant de droguri. Au ieşit împreună din închisoare. Mie mi-a venit o idee şi am cerut F.B.I-ului să-mi arate fotografia lui. Ghiceşti ?

— Cordez ?

— Ai nimerit-o : Cordez, de la Clubul Muşchetarilor. Ce crezi despre asta ?

— F.B.I.-ul ştie că este aici ?

— Bineînţeles, dar nu pot face nimic. Şi-a ispăşit pedeapsa şi aparent conduce un club la modă. Sticleţii trec pe acolo din cînd în cînd şi mai aruncă o privire, dar ei sînt convinşi că el a renunţat la toate combinaţiile de altădată.

— Nu s-au întrebat unde a găsit gologanii pentru a deschide clubul său ?

— Ba da. Cordez a pretins că un grup de financiari i-a avansat capitalul necesar.

— Şi Hahn ?

— Aceeaşi poveste.
— Nici o idee despre grupul de financiari ?
— Creedy, bineînţeles.
— Şi F.B.I.-ul n-a găsit că este ciudat că aceşti doi indivizi s-au instalat în acelaşi oraş ?
— Au fost filaţi o bucată de vreme. Cordez n-a pus niciodată piciorul în şcoala de ceramică şi Hahn nu frecventează clubul. De cînd s-au instalat aici nu s-au întîlnit niciodată.
Am reflectat o clipă, înainte de a răspunde :
— Am aflat că judecătorul Harrison renunţă la politică.
Hepple făcu o grimasă.
— Bătrînul şiret ! Creedy l-a cumpărat.
— Ai să publici asta ?
— Niciodată. Nu avem dovezi, dar asta s-a întîmplat. Va trece o bucată de vreme pînă i se va găsi un înlocuitor. În acest timp nu va mai exista opoziţie şi întreaga bandă nu va mai putea de bucurie. Mai riscăm încă o municipalitate coruptă, în cursul viitoarei legislaţii.
— Nu-i încă sigur ; dar apropo, ştii ceva despre salva de împuşcături de la Castelul Alb ?
Hepple încuviinţă cu capul.
— Nu cumva are vreo legătură cu Cordez şi cu Hahn ?
— Nu ştiu încă nimic. Pentru moment mă ocup de asta. Ai cumva la birou o bună casă de bani ?
— Dumnezeule ! bineînţeles, răspunse Hepple foarte surprins.
— Am ceva ce aş dori să-ţi încredinţez, i-am spus, scoţind din teaca sa revolverul lui Bridgett. Vrei să păstrezi asta în casa dumitale de bani pînă ţi-l voi cere ?
— Bineînţeles.
Luă revolverul, îl examină, mirosi ţeava şi ridică brusc capul.
— Nu cumva din întîmplare este arma cu care a fost ucis Thrisby ?
— Nu este imposibil. Trebuie să mă conving. Nu vreau să risc să o pierd şi casa dumitale de bani mi se pare tocmai indicată în acest scop.
— Nu este mai indicată poliţia ?
Am negat cu capul.
— Nu. Sticleţii ar putea s-o rătăcească.
El aruncă arma dintr-o mînă într-alta şi întrebă :
— Oare cunoşti proprietarul ei ?
— Am o vagă idee, dar asta nu înseamnă că proprietarul este şi asasinul lui Thrisby.
El vîrî arma în buzunarul său.
— Ei bine, de acord. Sper că ştii ce faci.
— Nu-ţi bate capul cu asta. Dacă am puţină baftă, mîine voi avea multe lucruri interesante pentru dumneata. Pistolul ăsta poate fi punctul capital al întregii afaceri.
— Crezi că mai este ceva ce aş putea face pentru dumneata ?
— Rămîi mîine toată ziua la birou. Poate voi avea nevoie grabnică de dumneata şi vreau să ştiu unde te pot găsi.
El îmi aruncă o privire, în acelaşi timp, pătrunzătoare şi neliniştită.
— Am impresia că ştii mai mult decît vrei să-mi spui. Te aventurezi pe un teren foarte delicat, Brandon. Nu vrei să-mi spui mai mult pentru ca să putem lucra mînă în mînă ?
I-am făcut cu capul un semn negativ.
— Nu sînt încă gata. Am reunit un mănunchi de ipoteze, dar n-am nici o faptă precisă.
— Împărtăşeşte-mi totuşi ipotezele dumitale. Presupune că înainte de a te decide să-mi vorbeşti, ţi se întîmplă ceva rău. Există mii de ocazii, pentru un spirit puţin mai curios, să aibă neplăceri în acest oraş. Şi dacă ei se debarasează de dumneata, înainte de a fi putut vorbi ? În acel caz ipotezele dumitale nu ne vor mai servi la mare lucru, nu-i aşa ?
— Nu, am spus, îţi voi telefona mîine. Nu pot mai mult decît atît.
— În regulă, dar ascultă. Nu rămîne aici singur în seara asta. Eşti la o depărtare de mai mult de un kilometru de cel mai apropiat vecin. Poate să ţi se întîmple orice şi nimeni nu va şti nimic. Pentru ce motiv n-ai veni la mine acasă, în seara aceasta ? Ai dormi pe o canapea...
Am refuzat din nou.
— Nu-ţi bate capul pentru mine. Nu risc nimic aici. Nu se va întîmpla nimic pînă mîine. Pînă atunci sper că este prea tîrziu să mi se mai poată întîmpla o nenorocire.
El ridică din umeri.
— Cum pofteşti. Dar mi se pare că rişti foarte mult. (Îşi scoase portmoneul şi îmi întinse cartea lui de vizită). Iată numărul telefonului meu de acasă. Dacă

ai nevoie de mine, voi fi aici pînă al ora opt dimineaţa, apoi nu voi mai pleca de la birou.

— Ai mare grijă de acest revolver.

— Il voi pune imediat în casa de bani. Pe curind !

— Pe miine !

— Şi fii atent, cu ochii în patru !

— Oh, n-ai nici o grijă...

L-am văzut coborînd cele citeva trepte ale peronului şi traversînd grădina pentru a se înapoia la maşina lui. Se întoarse şi agită mîna, se urcă apoi în maşină şi demară.

In picioare, pe verandă, am privit luminile din spatele maşinii îndepărtîndu-se în noapte.

Luna plină suspendată pe deasupra palmierilor desena lungi umbre negre. Marea era ca o oglindă de argint. Nu se auzea decît zumzetul îndepărtat al maşinilor pe promenadă şi suspinul uşor al valurilor. In picioare, pe verandă, în timp ce contemplam în depărtare luminile de la Saint Raphael, eram cuprins de o senzaţie de completă izolare şi mă întrebam dacă n-aş fi făcut bine să-l însoţesc pe Hepple. Dacă cineva s-ar fi pregătit să mă şteargă din rîndul celor vii, această vilă pierdută ar fi chiar locul visat.

Am pus miinile pe balustradă, cu capul tras între umeri. Eram istovit şi depuneam eforturi cumplite pentru a-mi face meningele să funcţioneze. In depărtare, la dreapta mea, vedeam ferestrele iluminate ale şcolii de ceramică şi mă întrebam ce putea face Hahn, sau mai bine-zis Jack Bradshaw, la această oră.

Lămurisem misterul plicului de chibrituri, dar acest fapt nu-mi dezvăluia în mod obligatoriu pe asasinul lui Sheppey. Aveam impresia că „arde", dar mai lipsea încă un fragment pentru a completa întregul tablou.

Dar n-avea nici un sens să rămînă acolo, în picioare, în întuneric. Imi spuneam că aş face mai bine să mă duc să mă culc. Nu puteam întreprinde nimic pînă miine. M-am întors deci, pentru a intra în living-room. Am încuiat uşile-ferestre şi am pus la loc paharele, în bar. Am privit în jurul meu pentru a mă asigura că nici o ţigară nu mai arde în scrumieră, m-am apropiat apoi de întrerupător pentru a stinge lumina. In momentul în care întindeam mîna, un zgomot foarte uşor m-a făcut să-mi dau seama că nu eram singur în vilă.

Am rămas încremenit o clipă, conştient de spaima mea, cu gura uscată. Mi-am adus aminte că nu eram înarmat. Rankin luase revolverul meu, iar eu i-l dădusem pe cel al lui Bridgett lui Hepple. Cuvintele ziaristului mi-au revenit în minte : Eşti la o îndepărtare mai mare de un kilometru de cel mai apropiat vecin. Poate să ţi se întîmple orice, că nimeni nu va şti nimic.

Zgomotul care venea din cameră era acela al unui pas pe o lamă puţin desprinsă a parchetului, un pas uşor şi prudent.

Am stins lumina şi am scufundat camera în întuneric. Vedeam lumina prin fereastra largă. Razele sale desenau o pată mare, luminoasă, pe covor, dar locul în care mă găseam era în întuneric.

Am rămas crispat, cu urechea ciulită, cu inima bătînd nebuneşte. Apoi am auzit din nou zgomotul, tot în cameră ; uşa scîrţîi uşor, în timp ce se deschidea.

— Nu te mişca, am şuierat eu, cu o voce aspră, sau îţi expediez un glonte în burtă !

Spunînd asta, m-am lăsat în genunchi, pe parchet, dar în locul salvei de împuşcături la care mă aşteptam, am auzit un mic suspin înfundat.

— Lew ?

Era vocea lui Margot !

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! am exclamat.

M-am ridicat în picioare şi am aprins lumina. Margot stătea pe prag, deschizînd nişte ochi imenşi şi speriaţi, cu faţa crispată. Purta o cămaşă de noapte, de nylon, tot atît de transparentă ca sticla. Era mai mult decît frumoasă : părea o fiinţă supranaturală.

— Oh, Lew ! M-ai speriat îngrozitor !

— Te-am speriat eu ? Şi tu, ce-ţi închipui ? Era cît p-aci să mă lovească damblaua ! Ce făceai aici, Margot ?

— M-am înapoiat, scumpule, mi-am făcut atîtea griji ! Nu ştiam ce să fac. M-am dus cu maşina pînă la promenadă şi m-am înapoiat pe jos. Am aşteptat aici, în întuneric. A venit poliţia, apoi a plecat. Imi era frig, acolo afară, atunci am intrat ca să te aştept. Tocmai m-am deşteptat din somn.

Mi-am luat batista şi mi-am şters faţa.

— Imi pare foarte rău că te-am speriat, iubito, dar tu, pot să spun, mi-ai tras o spaimă grozavă. Am crezut că mi-a sunat ultimul ceas.

— Imi pare şi mie tot atît de rău. Dormeam. M-am trezit în clipa în care s-a stins lumina. M-am gîndit că eşti tu, dar n-am vrut să te strig, pentru cazul în care

ar fi fost altcineva. Atunci m-am strecurat pînă la ușă și am ascultat. Atunci cînd ai strigat, cu vocea aceea îngrozitoare, pur și simplu m-ai înspăimîntat.

— Nu ești singură !

Se apropie brusc și își încolăci brațele în jurul gîtului meu. Contactul cu trupul său suplu și tîndru făcea să-mi bată inima cu putere.

— Sărută-mă Lew...

Gura mea îi găsi buzele.

— Oh, dragostea mea...

A trebuit să depun un mare efort de voință pentru a o îndepărta, dar am reușit.

— Du-te în pat, Margot, ai să răcești...

Își plecă într-o parte capul pentru a mă privi. Roșind ușor, cu buzele întredeschise, avea în ochi acea expresie pe care i-o mai văzusem. Era într-adevăr femeia cea mai dezirabilă din lume.

— Nu risc să răcesc, dar mă duc să mă culc. Dar tu ?

— Ce crezi ? Lasă-mă să fac mai înainte un duș, apoi voi veni la tine.

— Ah Lew, nu mi-ai povestit... Ce s-a întîmplat ? De ce poliția... ?

Am luat-o în brațe și am dus-o în cameră. Pe pernă se vedea urma capului său și cearșaful era dat deoparte. Am culcat-o pe pat, am învelit-o și m-am aplecat deasupra ei. Frumusețea ei îmi tăia răsuflarea.

— Poliția ? Mi-a ordonat să părăsesc imediat orașul. Ea este de părere că încolțesc prea de aproape pe asasinul lui Sheppey, Margot.

Ochii săi negri se deschiseră larg și întinse mîna pentru a mă mîngîia pe față.

— Ai să pleci, Lew ?

— Va trebui. Va fi destul de nesănătos pentru mine pentru a rămîne aici, dar, înainte de a pleca, voi distruge cel puțin una dintre murdarele combinații din acest tîrg nenorocit. Am descoperit semnificația plicului de chibrituri.

— Într-adevăr ? Care era rostul lor deci ?

M-am așezat pe marginea patului și i-am apucat mîinile.

— Chibriturile sînt tichete pentru droguri.

— Tichete pentru droguri ? Ce vrei să spui ?

Ea mă privi cu un aer perplex.

— Este simplu. Cordez și Hahn sînt traficanți de droguri. Brigada de stupefiante îi cunoaște foarte bine și i-a supravegheat tot timpul. Fuseseră deja condamnați și ei știu că dacă sînt prinși încă o dată vor încasa o detenție pe viață. Așadar s-au asociat pentru a monta o combinație, care li se părea cît se poate de sigură. Iat-o : s-au instalat într-unul din cele mai bogate orașe de pe coastă. Au obținut ajutoare financiare pentru a deschide un club și o prăvălie de obiecte de ceramică : două afaceri perfect legale. Brigada de stupefiante le-a verificat, dar n-a găsit nimic suspect. Hahn și Cordez erau urmăriți, dar aparent ei nu s-au întîlnit niciodată și păreau să nu aibă nici o legătură unul cu celălalt. Dar, bineînțeles, erau înhămați în aceeași afacere și iată cum procedau : Hahn se ocupa de procurarea drogului și Cordez furniza clienții. Mulți oameni bogați frecventau clubul său. Unii dintre ei se drogau. Cordez le vindea un plic de chibrituri. Ei se duceau apoi la Hahn — fără prea multe riscuri deoarece acesta era mereu vizitat de clienți — și în schimbul unui băț de chibrit, clientul primea o anumită cantitate de drog. Hahn preda apoi chibriturile lui Cordez, care îi plătea partea lui de beneficiu. În felul acesta, totul mergea ca pe roate. Cordez încasa biștarii, clientul primea drogul, iar Hahn comisionul său.

— Lew, dar asta este absolut extravagant !

— Nu chiar așa. Traficul cu droguri este o treabă foarte ciudată, Margot. Brigada de stupefiante cunoaște aproape toate combinațiile. Pentru a reuși, un traficant trebuie să fie mereu în avans și, pînă în prezent, Cordez și cu Hahn și-au menținut avansul grație micului lor scenariu. Proprietatea lui Hahn este situată admirabil pentru a primi marfa. Vaporul acosta noaptea și nimeni nu putea să-l observe. Așa stau lucrurile. Pot paria pe ultimul meu dolar că acesta este misterul plicului de chibrituri. (L-am scos din buzunarul meu.) Fără îndoială, fiecare client avea o serie diferită de numere și dacă plicul se pierdea, nimeni altcineva nu-l putea folosi. Un fel de cartelă-abonament pentru paradisul artificial ! Sheppey a dat peste unul dintre aceste plicuri. Pentru acest motiv a fost ucis și camerele noastre au fost devastate.

— Așadar Jacques se droga ? întrebă Margot, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Probabil. În orice caz era la curent cu sistemul plicurilor de chibrituri. Cînd am aprins unul, era cît pe-aci să se trădeze. El știa că eu, aprinzîndu-l, sacrificam nu știu cîte grame de drog. (Am pus la loc plicul în buzunarul de la spatele pantalonului.) În sfîrșit, mîine, totul va fi terminat. Voi preda plicul de chibrituri Brigadei de stupefiante din Los Angeles și ei se vor ocupa de rest.

— Și tu, apoi, vei pleca ? suspină ea, strîngîndu-mă de mînă. Nu vreau să pleci, Lew.

I-am surîs.

— Nu pot să rămîn aici. Am treabă care mă așteaptă la Frisco. Acolo este viața mea. Dar cine te împiedică să vii la San Francisco ?

— Bineînţeles tata. Nu-mi va permite niciodată.

M-am ridicat.

— Ştii ce nu este în regulă la tine ? Vrei să ai totul fără să plăteşti. Gîndeşte-te bine. Poate că nu ţi-ar face rău să-l uiţi pe babacul tău şi să vezi ce înseamnă să-ţi cîştigi o coajă de pîine.

Ea se culcă din nou pe pat, cu ochii dintr-o dată strălucitori, provocanţi :

— E de văzut, scumpule. Dar ce-i cu duşul pe care voiai să-l faci ?

— Mă înapoiez imediat.

Mi-am scos vesta, pantalonii şi cămaşa, aruncîndu-le toate pe un scaun. Apoi, rămînînd în slip, am intrat în camera de baie.

Am închis uşa, am dat drumul la duş şi am venit să mă plasez în spatele uşii, cu inima bătînd cu putere.

Am aşteptat vreo zece secunde, am apucat mînerul uşii şi l-am răsucit foarte încet. Am deschis puţin uşa, cu vreo doi, trei centimetri, în aşa fel încît să văd ce se petrece în cameră.

Margot sărise din pat şi stătea lîngă scaunul pe care-mi aşezasem hainele. Îşi vîrîse mîna în buzunarul pantalonului şi, în timp ce o pîndeam, ea scoase plicul de chibrituri. Expresia sa, în acelaşi timp înspăimîntată şi uşurată, mă dezolă.

Am întins braţul pentru a închide robinetul duşului, am deschis apoi uşa şi am intrat în cameră. Margot se întoarse brusc, deschizînd ochii mari şi scoţînd un ţipăt slab.

Nici măcar n-am privit-o. Am traversat camera, m-am apropiat de pat, şi am tras perna care mai păstra urma capului său. Am aruncat-o pe jos.

Pe cearceaf, acolo unde perna îl ascunsese, se găsea un spiţ pentru spart gheaţa, cu mînerul de plastic galben.

Într-o linişte de moarte, am privit-o pe Margot, împietrită pe loc, cu chibriturile în mînă, cu ochii holbaţi de frică.

— Îţi închipuiai într-adevăr că ai să scapi, Margot ? Credeai că ai să reuşeşti şi a treia oară ?

Ea mişcă buzele, dar nu ieşi nici un sunet.

Am apucat spiţul de spart gheaţă şi l-am răsucit între degete. Vîrful fusese ascuţit ; era tot atît de subţire ca un ac. Un fior rece îmi trecu prin şira spinării. Am scăpat ca prin urechile acului. Fără a o scăpa din ochi, am continuat :

— Erai foarte tare, dar nu suficient de tare. Ca actriţă eşti senzaţională, dar nu te pricepi să minţi. Pînă în clipa în care ai încercat să mă convingi că Thrisby este proprietarul plicului de chibrituri te-ai descurcat de minune. Dar dineul acela despre care mi-ai vorbit n-a avut niciodată loc. Thrisby se zbenguia cu o nouă cucerire, în acea seară, iar Bridgett era la el acasă. Această minciună a fost foarte stîngace, Margot, ea te-a trădat.

Ea se aşeză brusc, ascunzîndu-şi faţa în mîini. Am continuat :

— M-am mirat întotdeauna că mi-ai împrumutat această vilă. Nu prea era genul tău ! Dar acum înţeleg, îţi luai măsuri de protecţie. Dacă deveneam prea stînjenitor, ai fi fost obligată să te debarasezi de mine. Aici găseai singurătatea ideală pentru a asasina în linişte pe cineva, nu-i aşa ?

Ea ridică atunci nişte ochi scînteietori, dar avea faţa lividă. Continua să fie frumoasă, dar de o frumuseţe respingătoare şi înfricoşătoare. Am fluturat spiţul pentru spart gheaţa :

— Şi-l ascundeai sub perna ta ! Acum înţeleg de ce asasinarea lui Sheppey părea executată în condiţii atît de perfecte, iar aceea a Thelmei, într-un mod atît de stîngaci ! Cînd ţii un bărbat în braţele tale, Margot, îţi vine uşor să strecori o mînă sub pernă, să apuci spiţul şi să-l înfigi în ceafă. Aşa plănuiai să procedezi şi cu mine, nu-i aşa ? În timp ce Thelma era în picioare, în faţa ta şi, în această poziţie este mult mai greu să ucizi curăţel pe cineva. (Am privit-o în ochi.) Ei bine ! Spune ceva ! Tu l-ai ucis pe Sheppey, nu-i aşa ?

Ea aprobă cu capul.

— Tu nu înţelegi, se bîlbîi ea. El mă şantaja. Găsise plicul cu chibrituri şi mi l-a furat. Mi-a spus că nu mi-l înapoiază decît dacă-i cedez. M-a violat. L-am ucis ca să mă apăr.

— Trebuie să găseşti ceva mai bun, Margot ! Nu era deloc şantajist. Avea multe defecte, dar n-ar fi coborît niciodată atît de jos. Lucrurile sînt mult mai complicate decît atît. Lasă-mă deci să-ţi explic ce s-a întîmplat. (M-am aşezat pe marginea patului). Thrisby şi cu tine aţi rămas fără bani. Tu erai îndrăgostită de el şi el era poate îndrăgostit de tine. El o storcea pe Bridgett de bani, pe care-i cheltuiaţi împreună. Dar Bridgett nu este o imbecilă. A început să bănuiască cum stau lucrurile. Ea l-a angajat poate pe Sheppey prin cineva, ca de pildă Hammerschcult, pentru ca să urmărească. Sheppey s-o fi distrat mult urmărindu-te peste tot. Pariez că s-a lăsat cucerit mai repede decît mine. L-ai îndemnat s-o trădeze pe Bridgett şi să nu-i spună că erai amanta lui Thrisby. Sînt sigur că l-ai răsplătit bine. Din nefericire pentru el, a picat din întîmplare peste combinaţia cu plicul de chibrituri. Ţi l-a furat din poşetă. Trebuia să-l recuperezi. Nu poţi trăi fără mica ta doză, nu-i aşa ? Atunci, pur şi simplu, te-ai decis să-l ucizi.

— Nu ! ţipă ea, frîngîndu-şi mîinile. Nu s-a întîmplat aşa ! S-a aruncat asupra mea... .

— Şi tu aveai la îndemînă un şpiţ pentru spart gheaţa ? Haida, de ! Margot, a fost ceva premeditat...

— Absolut deloc ! Trebuie să mă crezi !

— Atunci de ce te-ai dus să-l cauţi la hotel atît de bine camuflată ? Perucă neagră, ochelari mari de soare şi ţinuta de plajă ? Sub această deghizare te simţeai foarte liniştită să-l atragi pe Sheppey în cabină. Trebuia să fii sigură că nimeni de la hotel nu te va putea recunoaşte. Detectivul hotelului a fost destul de isteţ să observe că era o deghizare, dar eu am fost destul de idiot să nu-l ascult. Deoarece Sheppey o trăda pe Bridgett nu s-a mirat de travestiul tău. N-ai avut decît să-i explici că mai ales Bridgett nu trebuie să vă surprindă împreună şi el a acceptat totul, perucă şi ochelari. Şi apoi tu i-ai lansat batista, întocmai ca şi mie. Din moment ce urma ca tu să-ţi respecţi promisiunea, lui puţin îi păsa de culoarea părului tău. L-ai dus în cabina de pe plajă şi l-ai ucis. Cînd ţi-ai dat seama că nu era plicul de chibrituri la el, i-ai luat cheia, ai revenit la hotel şi ai căutat plicul, dar nu l-ai găsit.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept şi se cutremură :

— Destul ! Nu vorbi mai departe ! Nu-i adevărat !

— Ba da ! Şi am să-ţi povestesc încă ceva. Ai descoperit că Thrisby se interesează de Thelma Cousins. El începea să se plictisească de tine ; o gisculiţă albă ca Thelma îl amuza. Ştiai că poliţia va căuta fata care fusese văzută cu Sheppey. Ai profitat de ocazie să încurci pistele, debarasîndu-te, în acelaşi timp, de o rivală. Te duceai regulat la Hahn pentru a te aproviziona cu drog şi o cunoşteai desigur pe Thelma. Cred că n-a fost prea greu s-o convingi să vină să faceţi baie împreună. Probabil i-ai spus că vrei să-i vorbeşti despre Thrisby. Ai adus-o la cabana de băi unde-l uciseseşi pe Sheppey. Poliţia închisese cabana ; aşa se explică de ce eraţi singure. Ai străpuns-o cu şpiţul şi ai crezut că era moartă. N-ai avut exact decît atît timp cît să te schimbi, înainte de a veni eu în vizită la tine. Ţi-ai disimulat cu multă abilitate panica, Margot, dar, după plecarea mea, te-ai întrebat în ce măsură eram la curent. Atunci mi-ai telefonat pentru a-mi spune că Sheppey nu fusese la Clubul Muşchetarilor şi eu, ca un cretin, ţi-am spus că am plicul de chibrituri. Ai venit la hotelul meu, ai descoperit plicul şi ai fost destul de şireată să înlocuieşti chibriturile numerotate cu alte chibrituri obişnuite, de la club, în speranţa că nu voi observa nimic.

Ea scutură capul ca o nebună.

— Nu, Lew ! Te înşeli ! Îţi jur, niciodată...

— Thrisby ştia că te droghezi. Ştia că ai un mobil să te debarasezi de Thelma. Ţi-ai dat seama că te-ar putea denunţa. Cînd ţi-am spus că Bridgett l-a ameninţat că-l va ucide, tu ai înţeles imediat ce profit poţi să tragi din această revelaţie : îţi permitea în acelaşi timp să-i închizi pentru totdeauna gura lui Thrisby şi să te debarasezi de Bridgett. Tu ai acest talent, Margot, de a profita de ocazii. Ţi-a fost uşor să-ţi procuri revolverul lui Bridgett. Te-ai dus la Thrisby şi l-ai ucis. Servitorul său se găsea încă în casă şi ai fost nevoită să-l ucizi şi pe el. Nu ştiu ce ţi-ai putut închipui cînd ai observat că ţi-ai uitat poşeta aici şi că din nou sînt în posesia plicului de chibrituri, dar probabil ai început să te alarmezi. În clipa aceea ai decis să mă ucizi şi pe mine, nu-i aşa ?

Ea înălţă capul şi mă privi cu ochii negri, plini de ură.

— Nu poţi dovedi nimic din toate acestea ! mormăi cu o voce răguşită. Nu mă sperii.

— Oh, ba da, Margot. Vinovaţii se tem întotdeauna.

Ea se ridică în picioare.

— Nu poţi să-mi faci nimic. Nu vei avea curajul să faci ceva !

— Îmi pare rău, Margot, dar nu ţi se va permite să scapi atît de uşor din treaba asta. Au murit patru persoane.

— Tatăl meu nu va permite nimănui să se atingă de mine ! şuieră ea gîfîind.

— Tatăl tău nu poate face nimic. Îi voi povesti totul lui Rankin. Chiar şi o municipalitate coruptă ca aceasta de aici este incapabilă să înăbuşe patru crime !

În timp ce vorbeam, ea se trăsese încet înapoi, spre o comodă, se întoarse şi deschise un sertar. Vîrî mîna în el în timp ce mă apropiam de ea. M-am oprit brusc. Ţinea în mînă un revolver 25.

— Şi acum, strigă ea, cu ochii scînteietori, îţi voi arăta dacă-mi este frică !

O voce blîndă, puţin feminină se auzi din pragul camerei :

— Nu face pe idioata, Margot !

Ea scoase un mic ţipăt şi tresări. M-am uitat spre spate. Lee Creedy stătea în cadrul uşii. Era în smoching, cu o camelie albă la butonieră. Îşi ridicase ochelarii, cu rama de baga, pe frunte şi fuma o ţigară de foi.

— Dă-mi revolverul, ordonă el, cu mîna întinsă.

Fără să ezite, ea se apropie de el şi îi dădu arma. Era albă ca varul şi tremura din toate mădularele.

— Îmbracă-te, adăugă el. Cu asta pe tine ai aerul unei tîrfe.

Se repezi la un dulap în perete, smulse brusc o rochie şi se precipită în camera de baie, în care se închise trîntind uşa. Creedy se întoarse spre mine, cu privirea impasibilă.

— Imbracă-te şi dumneata. Voi aştepta in living-room .

Ieşi din cameră ; mi-am îmbrăcat imediat hainele. In timp ce-mi puneam vesta, Margot ieşi din camera de baie, netezindu-şi rochia pe şolduri. Ea gifii :

— El nu va permite ca cineva să se atingă de mine. Ştiu asta. Fugi in living-room şi eu am urmat-o, Creedy se plimba de colo pină colo, cu revolverul in mină. Faţa sa era lipsită de orice expresie.

— Aşează-te, ii spuse lui Margot, arătîndu-i un fotoliu.

Apoi se intoarse spre mine şi adăugă :

— Şi dumneata.

Ne-am aşezat. El continuă un moment să umble cu paşi mari prin incăpere, apoi declară, fără să inceteze să umble :

— Bridgett mi-a spus că tu ai instalat aici un bărbat. Mi-am spus că aş face bine să văd cine este. Mă decepţionezi Margot, dar majoritatea copiilor sint nişte decepţii pentru părinţii lor. Trebuie să mărturisesc că n-am fost un tată admirabil şi nici maică-ta n-a făcut niciodată nici două parale, dar asta nu este o scuză suficientă. (El se opri şi se plantă in faţa ei). Am auzit ce ţi-a spus Brandon. Este adevărat ?

Ea nu reuşea să susţină privirea rece şi directă a tatălui ei.

— Dar nu, bineinţeles că nu, şopti ea, in timp ce-şi crispa şi işi desfăcea miinile. El minte !

— Atunci spune-mi ce făceai cu şpiţul pentru spart gheaţa, ascuns sub perna ta ?

Ea deschise gura să răspundă şi apoi tăcu. Devenea urită, bătrină, invinsă şi complet pierdută.

— Nu ştii ce să răspunzi, nu-i aşa ? insistă el. Atunci ascultă-mă Margot. Eu domnesc in acest oraş. Poliţia mi se supune. Brandon nu are nici o putere aici. Nu trebuie să te temi de el. Nu-ţi cer decit să-mi spui adevărul, restul mă priveşte. Tu l-ai omorit pe Sheppey ?

Ea il privi in faţă, dintr-o dată increzătoare.

— Trebuia, papa. Nu aveam altceva de făcut.

Gura lui Creedy se crispă, dar expresia sa nu se schimbă.

— Ce inţelegi prin asta ? Tu nu puteai face altceva ?

— El urma să-l denunţe pe Cordez poliţiei. Nu puteam să-i permit să facă asta.

— De ce ?

Făcu un gest ca să-şi arate neputinţa.

— Tu n-ai inţelege...

— Incerci să-mi mărturiseşti că te droghezi ? Despre asta este vorba, nu-i aşa ?

— Ei bine... da.

El işi scoase ochelarii, ii privi, ii puse din nou pe nas şi apoi ii ridică pe frunte.

— Această Thelma Cousins... (începu din nou să umble de colo pină colo prin cameră.) Tu ai injunghiat-o, aşa cum pretinde el ?

— Trebuia s-o fac, papa.

— Şi Thrisby ?

Ea inchise ochii, cu miinile crispate pe piept.

— Da.

— Mi se pare că ţi-ai stricat viaţa intr-o manieră destul de josnică, Margot, remarcă el fără s-o privească.

Ea rămase nemişcată, cu dinţii incleştaţi.

— Bine, foarte bine, reluă el. Fiecare are dreptul să-şi aleagă viaţa. (Brusc se lăsă să cadă intr-un fotoliu.) Ştii, Margot, imi vine greu să cred că tu ai făcut toate astea. Şi nu va fi deloc uşor să te scap din treaba asta.

Ea se aplecă inainte, cu miinile atit de crispate, incit falangele ii deveniseră livide.

— Nu o să-i laşi să mă bage la inchisoare, papa ?

— Nu, nu-i voi lăsa să facă asta.

El rămase nemişcat, privind pe fereastră, continuind să mediteze. In afară de respiraţia gifiită şi ingrozită a lui Margot, in incăpere nu se auzea nici un zgomot. Ii observam pe amindoi, fără să mă mişc, fără să uit că Creedy ţinea in mină un revolver. In sfirşit el spuse :

— Ascultă-mă bine, Margot. Trebuie să pleci imediat din Saint Raphael. (Scoase din buzunar un teanc de bancnote, pe care i le aruncă pe genunchi). Vei avea nevoie de bani. Du-te la mătuşa ta. Vei rămine acolo, căutind să te porţi in mod convenabil. Mă voi ocupa de afacerea asta aici. Ia maşina lui Brandon. Este afară, ia-o. Vreau s-o ştergi cit mai repede posibil, la mătuşa ta. M-ai inţeles ?

— Aşteaptă puţin ! am strigat.

Dar Creedy ridică mina şi indreptă arma spre mine.

— Ţine-ţi gura ! imi ordonă el. Nu trebuie să insiste cineva prea mult ca să trag asupra dumitale. Moartea dumitale imi va simplifica nespus de mult lucrurile ! Nu-mi da ocazia asta. (Fără să inceteze să mă supravegheze se intoarse din nou spre Magot). M-ai inţeles ?

Ea confirmă cu capul.

— Da.

— Atunci, întinde-o.

— Ai să aranjezi totul ?

— Bineînţeles. Pleacă acum, la maşina lui Brandon. Voi avea grijă să-l despăgubesc...

Ea se ridică grăbită, iar el adăugă :

— Sper că noua viaţă pe care o vei găsi acolo îţi va aduce mai mult noroc decît cea veche.

Ea nu-l mai ascultă. Mă privea, cu mîna crispată pe teancul de bancnote, cu ochii sclipind de bucuria triumfului. Apoi ieşi în goană din cameră, pentru a se duce pe verandă. După cîteva minute am auzit Buick-ul demarînd.

— Poţi poate s-o păcăleşti, dar nu pe mine, i-am spus lui Creedy. Eşti inuman ! Nici un juriu nu ar fi condamnat-o la moarte ! Nu poţi să faci asta !

— Fiica mea nu va putrezi în închisoare, replică el, cu voce aspră în timp ce se ridica în picioare.

Îmi strecură revolverul în buzunar şi se apropie de fereastră pentru a urmări cu ochii lumina roşie a Buick-ului, care dispărea pe drumul desfundat, pentru a se îndrepta spre şoseaua care mergea de-a lungul mării.

M-am întors cu spatele şi m-am grăbit să părăsesc vila în fugă.

Creedy venise cu un Cadillac mare, negru, care era parcat sub palmieri, cu farurile aprinse. M-am precipitat spre el, m-am strecurat la volan şi am luat-o la goană, cu toată viteza, pentru a ajunge din urmă Buick-ul.

Margot avea mult avans. Vedeam luminile roşii ale Buick-ului dansînd, în timp ce părăseam şoseaua care mergea de-a lungul mării. Eram cu cel puţin cinci sute de metri mai în spate.

Am apăsat cu piciorul pe accelerator. Maşina începu să freamăte şi roţile sale să salte prin hîrtoapele drumului. Ajungînd la şosea, am văzut focurile roşii ale maşinii în care era Margot oscilînd şi dispărînd atunci cînd ea a cotit pe Franklyn Boulevard, numai pe două roţi. Mă întrebam dacă nu se înapoia acasă pentru a-şi lua bagajele înainte de a fugi şi am început din nou să sper.

Îmi era teamă să conduc prea repede. Rankin mi-a spus că erau pe acest drum vreo treizeci de maşini ale poliţiei. Dacă mă lăsam arestat pentru exces de viteză, nu o voi mai ajunge din urmă niciodată.

Am văzut din nou Buick-ul năpustindu-se de-a lungul Franklyn Boulevardului şi am început să înjur cu voce coborîtă atunci cînd am văzut-o trecînd ca o trombă prin faţa lui Franklyn Arms. Aşadar, Margot nu se oprea la ea acasă ! Am presupus că a observat Cadillac-ul şi am accelerat uşor, pentru a reduce distanţa care ne despărţea.

Ea mergea repede, fără ca să conducă totuşi în mod primejdios. La o intersecţie am observat un agent. L-am văzut îndreptîndu-se în timp ce vedea Buick-ul trecînd, urmărindu-l cu ochii. Ezită, neştiind dacă maşina gonea prea repede şi dacă trebuia s-o fluiere. Am lăsat acceleratorul şi am frînat uşor, pentru a încetini prin faţa agentului. Apoi am accelerat din nou.

Am înţeles că ea se îndrepta spre drumul care mergea spre munte. Deodată, o mare maşină de patrulare ţîşni dintr-o stradă transversală şi se strecură între Buick şi mine. Dacă n-aş fi blocat frînele, aş fi intrat direct în ea.

Cadillac-ul încetini şi am pierdut din vedere Buick-ul în momentul în care Margot se angajă pe drumul întortocheat şi abrupt. Maşina poliţiei, în faţa mea, făcu un salt înainte, luă primele două viraje într-un scrişnet de pneuri şi se năpusti în urma Buick-ului.

S-a întîmplat ceea ce mă temeam. Rankin îmi spusese adevărul. Fusese dat ordinul să fiu strivit, simulîndu-se un accident. Cei doi agenţi în uniformă, pe scaunele din faţă ale maşinii lor de patrulare, au recunoscut Buick-ul meu şi se supuneau ordinului. Era prea întuneric ca ei să-l fi putut vedea pe şofer. Au presupus, natural, că eram eu, pe cale să şterg putina. Eram sigur, în prezent, că ordinul de a provoca un accident fusese dat de Creedy. El ştia că maşinile de patrulare, la ordinele lui Katchen, primiseră misiunea de a se ciocni de Buick-ul meu la prima ocazie. El o băgase pe Margot în Buick şi a convins-o să apuce pe drumul care duce spre munte. Creedy ştia prea bine că ea, îndată ce-i va vedea pe poliţişti urmărind-o, va goni cu toată viteza pentru a le scăpa. Ştia, de asemenea, că ea n-avea nici o şansă de a se descotorosi de un şofer experimentat al poliţiei. Aceasta era maniera lui Creedy de a scăpa basma curată. Nici scandal, nici proces, îi era suficient, aşadar, să se debaraseze de fiica lui, o fiinţă nedemnă şi degenerată.

Nu mai puteam face nimic pentru a o salva, dar continuam totuşi să urc drumul în serpentine, cu toate farurile aprinse, pentru a preveni maşinile care rulau, în sens contrar maşinii mele care gonea nebuneşte.

Auzeam în faţa mea lungul geamăt lugubru al sirenei poliţiei. Virajele mă împiedicau să văd cele două maşini, dar, din cînd în cînd, observam fasciculele de lumină ale farurilor lor, atunci cînd ele luau o turnantă.

Şi, deodată, le-am văzut zburînd în faţa mea, pe marginea drumului sinuos, puţin mai sus de locul în care mă găseam. Am blocat frînele. N-aş fi crezut-o niciodată capabilă pe Margot să gonească atît de repede, avea aproape un avans

de doi kilometri față de mine. Am sărit din mașină și am înălțat capul, stind în picioare pe iarba povirnișului. Drumul se cățăra, în serpentine, pe coasta muntelui și, din postul meu de observație, urmăream porțiuni lungi din acestea. Mașina poliției se găsea la mai puțin de douăzeci de metri în urma Buick-ului ; farurile iluminau barele de protecție ale Buick-ului, iar sirena urla. Nimeni nu putea să gonească multă vreme cu această viteză, pe un asemenea drum. Ei urmau acum să atace primul dintre virajele în formă de ac de păr. Margot trebuie să-l fi văzut și ea. Șoferul mașinii de patrulare știa că virajul este foarte apropiat, deoarece a încetinit și se găsea atunci la o distanță de vreo o sută de metri în urma Buick-ului. Margot atacă virajul cu o viteză mai mare de o sută de kilometri pe oră. Am auzit urletul frînelor pe pneuri. Cele două fascicule de lumină albă țișniră din faruri în golul întunecat, întocmai ca antenele unei insecte monstruoase care simte pericolul. Inima mea făcu deodată un salt : Buick-ul părăsise drumul și era proiectat în gol. O clipă, lucru neînchipuit, greaua mașină părea să se fi imobilizat în spațiu. Tăcerea a fost spartă de un țipăt de groază pe care-l scoase Margot, un urlet care-mi înghețā singele în vine. Apoi Buick-ul plonjă, se răsturnă și, o clipă după aceea, se zdrobi de o stîncă enormă, înainte de a mai face un salt și de a se prăbuși apoi într-un nor de praf, de ramuri rupte, de pietre, dezrădăcinînd arbuști, dislocind rocile, care începeau să se rostogolească la vale, într-un zgomot asurzitor. În sfirșit, într-un ultim zgomot asurzitor, mașina veni să se oprească numai la vreo două sute de metri de locul în care mă găseam.

Am început să fug, așa cum n-am mai fugit niciodată. N-aveam decît o idee : s-o smulg pe Margot din rămășițele mașinii, înainte ca acestea să ia foc. Buick-ul era culcat într-o parte, înțepenit într-o stîncă mare. Grăbindu-mă să ajung la el, am început să simt mirosul benzinei. La sosirea mea lîngă mașină era prea întuneric pentru a distinge interiorul ei distrus cu totul. Cu o mînă tremurătoare, mi-am luat lanterna electrică și i-am îndreptat lumina spre scaunul din față.

Margot era chircită lîngă portieră. Un firicel subțire de singe i se scurgea din gură, pe bărbie. Părul său blond și mătăsos îi acoperea jumătate din obraz. I-am văzut degetele agitîndu-se, închizîndu-se încet și deschizîndu-se din nou.

Am întins o mînă spre interior pentru a îndepărta ușor părul său fin, auriu. Avea ochii închiși, dar, simțindu-mi degetele, ea deschise ochii. Ne-am privit. Buzele sale s-au mișcat. Ea încerca să-mi spună ceva.

— Nu te voi abandona, i-am spus. Ei te vor scoate de aici fără să te doară...

Cuvinte ridicole, inutile ; dar n-am găsit nimic altceva ce să spun. Ea dădu încet din cap ! Apoi trăsăturile sale se crispară. Mai voi să spună ceva, făcu o mică grimasă patetică și își dădu sufletul.

M-am tras puțin înapoi. Chiar în acel moment farurile unei mașini au iluminat șoseaua. Un Lincoln stopă și Frank Hepple ieși din el dintr-o săritură și se apropie în goană.

— Te-am văzut în timp ce o urmăreai, atunci te-am filat din spate, mă anunță el. A murit ?

— Da.

La rîndul său, se apropie de Buick-ul făcut bucățele, luă o lanternă electrică din buzunar și examină interiorul mașinii. M-am dus să mă așez pe o stîncă și mi-am aprins o țigară. Eram răscolit. Nici un bărbat n-ar fi putut să simtă o pasiune ca a mea pentru Margot,fără ca aceasta să nu lase nici un fel de urme. Fără îndoială ea îl asasinat pe Sheppey, dar asta era acum o treabă terminată ; tocmai plătise pentru asta.

Hepple, în acest moment, se duse să caute în mașina sa un aparat de fotografiat și un flash și se înapoie la Buick pentru a face niște fotografii. Apoi se reîntoarse.

— Haide, vino, spuse el. Te duc acasă. Presupun că acum ești gata să vorbești.

Am înălțat capul pentru a privi muntele, care se găsea deasupra noastră. Mașina poliției făcuse cale întoarsă și cobora cu mare viteză pe serpentinele drumului. M-am instalat în Lincolnul lui Hepple.

Mi-am spus că Creedy nu va putea evita neplăcuta publicitate de care se temea. „Curierul" era în posesia armei care-l ucisese pe Thrisby. Poliția nu va putea înăbuși asta. Hepple va fi în măsură să dovedească că a fost Creedy cel care l-a finanțat pe Cordez și pe Hahn. După demascarea bandei traficanților de droguri și a legăturilor sale cu Creedy, bine puse în evidență, magnatul californian va fi complet redus la tăcere în Saint Raphael City.

Am inspirat adînc fumul de țigară și răsturnîndu-mă pe spate, pe scaunul mașinii, am spus :

— Da. Acum sînt gata să vorbesc.

Traducere de ERSILIA MOROIANU

Ilustrație de ȘTEFAN AUREL ALEXANDRESCU